

אברהם פריצול בספרו, פרק ע"א וע"ד בכ"י (ובכ"י אחר הוא פרק ט"ט) ומביא שכתב שמונה והשנות על דבריו באריכות. בסוף המאה הי"ט מצאו בנהר טיבר על יד רומא אבן שיש עם הכתובת, "הרב מיסיר בונים יצ"ו". וכנראה היא האבן שהיתה תלויה על פתח ביתו.

ביבליוגרפיה: ביכאל, אור החיים סי' 560; צורת הריסקא מתוארת ע"י רודלף וואלף בספרו *Handbuch der Astronomie, Ihrer Gesch. u. Lit.*, II p. 196, Zurich 1891.

א.

בונים חפשים (Freemasonry, Freemasons): חברת בנאים אשר מעשיהם צמנים ונסתרים בסודות ורמזים, ומטרתה לחבר ולאגד את חבריה בכרית אהבה ואחוה ולרומם אותם בדרך המוסר וטובות בין איש לרעהו. ומכונים בונים חפשים כדי להבדילם מבונים פשוטים. השם בונים או "בנאים" הוא בהוראה הראשונה אנשים הבקאים במלאכת הבנין ויודעים לגדור נדרות. תרגום "נודרים" (מלכים ב' י"ב י"ו) ארנובליא, וכן תרגום של "הגבלים" (מלכים א' ה' י"ח) ובאמת נעשה השם Giblim לאחד מהסימנים אשר ע"י יתודעו איש לרעהו. כנראה היתה מלאכת הבנין לפנים מלאכה מפוארה והבונים הראשונים היו כאיש אחד חברים ונפרשים משאר בני אדם. והחברים נודעו זה לזה ע"י סודות ואותות נסתרים אשר לא גלו לאיש אחר, כי ע"נ היתה צרה למסור את חכמתם וידעתם לזולתם, כמו שמצינו שבית נרמו לא רצו ללמד את מעשה לחם הפנים ובית אכזבים לא רצו ללמד את מעשה הקטרת. ולכן נחשבו הבונים לאנשים חשובים וחכמים, והנביא אומר: "וקני גבל וחכמיה" וגו' (יחזקאל ב"ו ט'). אח"כ השתלשל השם בונה בהוראה שניה לתואר, "חכם" ואיש אשר דרכו נעלה ורם משאר אנשים. גם חכמי התלמוד כנו ת"ח בשם בונים ודרשו: אל תקרי בניך אלא בוניך (ברכות ס"ד). ור' יוחנן אמר: בנאים, אלו ת"ח שעסקין בבנינו של עולם (שבת ק"ד) וכן מדרש שה"ש א' ה': בנות ירושלים, זו סנהדרי גדולה של ישראל שהן יושבין ומבנין אותם. ובדרך הזה הלכו מיסדי החברה ובחרו להם השם "בונים" להורות השתלמות הדעות והמדות שעליהם נבנה העולם האנושית. וקרוי לודאי כי ראשי מיסדי החברה היו יהודים או כי המיסדים הנוצרים למדו מחכמי יהודים את הסודות והרמזים הבונים על אנדות חז"ל ומפרשי תנ"ך של היהודים.

[מקור החברה] יש לשער כי החברה נוסדה באמצע המאה הי"ז בהולאנדיא, והנורם לזה היה ר' יעקב יהודה ארי טיטפלו אשר עשה תבנית בית המקדש בכל פרטיו וחבר ע"ז ספרו "תבנית היכל" (אמשטרדם 1650) והעתיקו ג"כ ללשון רומית. ובהקדמתו שם יאמר כי חבורו הוא קצור מספר אחר אשר בדעתו היה להוציא לאור. אח"כ בא לאנגליא והציג את תבניתו לפני המלך קרל השני (Transactions Jew. Hist. Soc. Engl. II). בשנת 1658 באו היהודים מרדכי קאמפאנאל

היתה הרוח החדש אשר התחיל להתחולל בקהלת בוניאד ונשתנו העתים. אחרים מאנשי הקהלה תפצו לעשות תקונים ולהסיר המנהגים השונים ובפרט שלא להעמיד החופה לפני בית הכנסת תחת השמים ולהתיר שיבואו אנשים ונשים ביחד אל הקודש פנימה. גם תקנו שבזמן שדורש הרב לא יעזבו השומעים את מקומם, והבחורים לא יעמדו סביביו לפלפל עמו בעת הדרשה. ולאט לאט נתרחבה הפרצה ונעשה העדה כחות כחות מדיניות ומחוקטטות (ע"י הקדמה לס', בית נאמן). עד כי גברו בעלי המתקנים לעקור את הבימה מאמצע ביהכ"נ. או החליטו היראים להפריד מהם וליסד ביהכ"נ לעצמם (ע"י שו"ת מהר"ם שיק אר"ח סי' ע"ו, קע"ו, קע"ז וקע"ח) ועשו אנודה בשם "שוטרי הדת". ראשי המיסדים היו: ר' וואלף ליב ענגלמאן, ר' יונתן ליב קריצלער, ר' אברהם כרן, ר' יוחנן נאלאנדויער, ר' צבי הערמאן, ר' יעקב זאב פעלצער (ע"י מכ"ע "שבת אחים"). והם בחרו להם לרב את ר' משה פאלאק, מחבר "וידבר משה" והרביץ תורה בהישיבה שם ונפטר ד' חשון תרמ"ט. וקהל הנאורים (נעאלאנען) בחרו לעצמם את ר' חיים יהודה המכונה דר' רייך, מחבר "קול יהודה" על תהלים. ואח"כ ביטל תרנ"א קבלו את הרב ר' טוביה ראזענטהאל שהיה מקודם בלאשאניץ, מחבר ס' "שושן עמק" על מליחה ובב"ח. ולעומתם בחרו להם הקהל יראים את הרב ר' יהודה גרינוואלד מסאבאטישט אשר החזיק ישיבה גדולה ואח"כ הלך לשוראן וכעת הוא בסאטמאר. בשנת תרנ"ז קבלו היראים את הרב ר' אליעזר דייטש, מחבר "תבואות השדה", פרי השדה. חתנו ר' יוסף שווארץ הוא מו"ל העתון לתורה בשם "וילקט יוסף" זה עשר שנים.

י. ה. ש.

בונים די לאטיש, יעקב בן עמנואל: רב רופא ותוכן, נולד בפרובינצא בדרום צרפת וחי בעיר רומא בסוף המאה הט"ז ותחלת הט"ח. הוא היה רופא להאפיפיורים אלכסנדר הששי (1430-1503) וליאו העשירי (1503-1513). בעת ההיא נתמנה בוניט רב לקהלת רומא ופעל ועשה הרבה לטובת עדתו. הוא המציא דיסקא (dial) בצורת טבעת כחכמת התכונה למדוד נוכח השמש והכוכבים ביום ובלילה, וחבר ספר בענין הזה בשם *Annuli per cum Composti Super Astrologiae Utilitati* ונעשה כהוספה להספר *Calculatis Composita in Rima de Juliano de Dati*. המחבר התנצל על אישר כתב בלשון רומי נשחתה בהיותו מורגל לכתוב עברית. וכנראה העתיקו ממקור העברי שכתב בעצמו. נדפס ברומא בשנת 1493 ואח"כ עוד איזה פעמים. גם חבר ס' *Prognosticum* שנדפס ברומא בשנת 1498 ובו מודיע כי קרוב יום ביאת הנואל, והגביל את העת לשנת 1505 ע"פ נבואת דניאל. גם הוכיח זה מהתחברות המולות צדק עם שבחאי בעשרה לחדש יוני במזל סרטן י"ט מעלות ט"ב דקים בשנת רס"ד. כל הענין הזה נזכר בס' "מגן דוד" או "זבח הדעת" שכתב ר'

הוא שם תואר של חורם ונקרא כן בלשון חשיבות על רוב חכמתו (מצורת ציון). מנדלווהן הניח הטלים „אביו“ בעברית בלי תרגום וכביאור לדהייב שם נאמר כי הוא תואר לאומן ובקי במלאכה על צד היותר מופלג, ובוה הלך בעקבות המעתיק מארמין לוטהער (מת בשנה 1546) שתרגם „עשה חורם אביו למלך“ - machte Hu - ram Abif dem Koenige וזה מתאים לתרגום הארכי העתיק רמיוחס לר' יוסף הסתרגם: חורם אביו חירם א ב א, וחורם אביו - חירם אביה... ויען כי הפירוש הזה לא היה ידוע למעתיקי התנ"ך ע"פ מצות המלך דווימס בשנת 1611 נראה כי תורת הבונים לא נתגלה עוד באנגליא בעת ההיא, והעתקה אחרת שנעשה באנגליא במאה הי"ח נשתנה מלת אביו לשם עצם פרטי Abif להתאים עם תורת הבונים. לפי דברי האגדה המסורה ביד הבונים החפשים היו י"ב אומנים (אחד מכל שבט?) ממדרגה הפחותה, אשר מחסור ביניהם לא יכלו להגיע למדרגה השלישית, ויתיעצו יחדיו לארוב על ראש הבונים חורם אביו בלכתו אל מקומו הנועד לו בעבודת בית המקדש ולאצוהו שימסור להם הסודות במעלה השלישית למען יהיו נחשבים כאומנים מוסמכים בכדי שיבואו למחוז חפצם בנקל. וכאשר מאן חורם אביו לנלות הסודות לזי שאינם ראויים להם התנכלו אליו להמיתו, ושלשה מחברתם המכונים בשם יובילא, יובילו ויובילום פנשוהו ורצחוהו נפש בחצר בית המקדש ויסתכו את נופו מים בחצי הלילה ויקברוהו מחוץ לעיר, קרוב למקום קודש הקדשים. לאחרונה הודו לפני המלך שלמה כי המיתו את ראש הבונים, ויחרין עליהם מיטפט מות. אחרי מות חורם אביו קרא המלך שלמה אכפה מחברי הבונים ויתיעץ עמהם מה לעשות כדי להשלים הבנין, כי במות ראש הבונים לא היו יכולים לקבל ולסמך ביד אומנים מוכחים, כי ברית כרותה ביניהם שמבלעדי ראש הבונים ובהסכמתו לא יקבלו אומנים למלאכת המקדש, דומה מעט לאגדה זו היא אגדת חז"ל: בין שהשלימו האומנים את המלאכה שלמה נפשו (מתו) וכו', אמר הקב"ה שלא יטלו אותם אומות העולם ויבנו עמהם בנינים ויהיו אומרים: אלו הן שבנו עם שלמה בנין האלהים (פסיקתא רבתי, פ' ותשלם כל המלאכה, הוצאת פרידמאן כ"ה). גם אגדתם שהורם עלה לשמים כמו חנוך היא מתאים לאגדת חז"ל (שם).

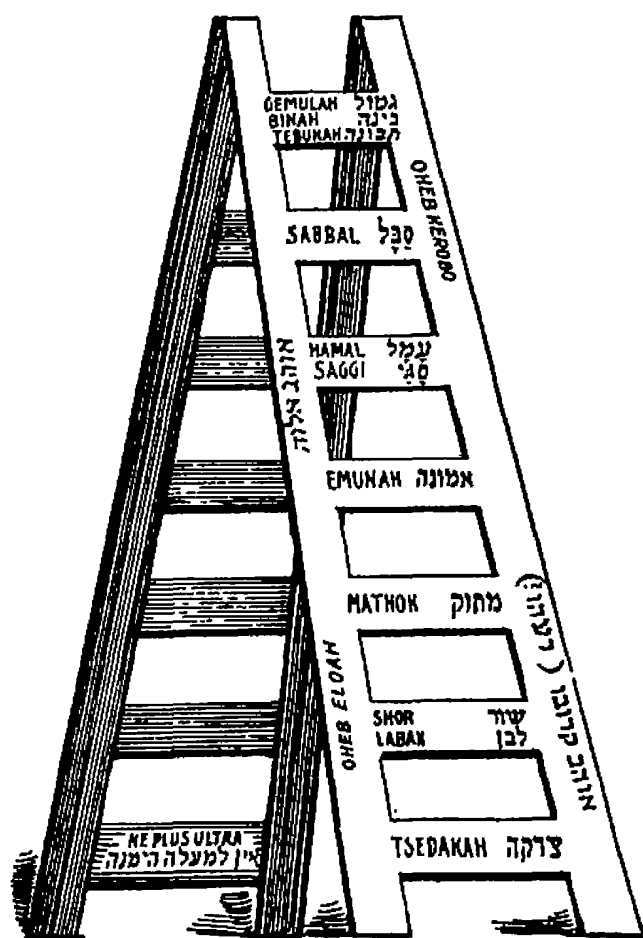
[הנהגת החברה ועבודתה במדרגות השונות] הבלתי מאמין בה' לא יקבלו בחברתם, ויוכל להאמין באיזה דת שירצה; אמנם המעלות הנבחרות נוסדו על אמונת הנוצרית כאשר יבואר להלן, ובכ"ז לא נסעו יהודים רבים להמנות עמהם מבלי להמיר דתם. הלשכה אשר בה עוסקים הבונים החפשים היא בתבנית מקום קודש הקדשים, אך הכנין עוד לא נשלם. הרצפה היא של שיש כבד רצפת בית המקדש, ולפני פתח הבית יעמדו שני עמודים הגדולים: ימין ובעז, הלשכה נקראת ע"ש יוחנן הקדוש מירושלים. באמצע הלשכה עומד שלחן דומה למזבח ועליו

(Campannall) ומשה פאקאקאי (Pacoeckoe) לוי ועוד, בכללם ט"ז משפחות, ויאהו בנופורט, רהוד איילאנד בצפון אמריקא והם הביאו אתם שלש מדרגות של הבונים החפשים, ויתעסקו בעבודת החברה הם והדורות הבאים אחריהם עד שנת 1742 (Peterson's History of Rhode Island, p. 101). מהולאנדיא נחפיטט מעשה הבונים לפריס בצרפת ומשם לעיר לונדון בשנת 1717. מהעת ההיא החלה תקופה חדשה בהישתלשלות החברה של הבונים החפשים, ובצורה הזאת באה תורת הבונים לאמריקא בשנת 1729. ושם בעיר נופורט במחוז רהוד איילאנד היה ר' משה סישאס (Sexas) האדון הגדול המשמש בלשכת הבונים בשם „המלך דוד“ וכאשר בקר הפריודנט וואשינגטון את הלשכה ביום 17 אנווסט 1790 נשא ר' משה לפניו נאום ויקבלו בנשיאת פנים. גם ר' משה מיכאל הייס (Hays; נולד בליסבונה בשנת 1739 ובא לבוסטון דרך איי הודו המערביים) נתמנה בתור אדון הגדול בלשכה הגדולה של המחוז מאסאטשוסט בשנות 1788-1792 (מת ביום 9 מאי 1808). הייס זה עם יצחק דא קוסטא הביאו עמהם לפארוליא הדרומית בארצות הברית את המדרגה העליונה של הבונים הסקוטלנדיים בערך שנת 1801 (Elzas, Jews of S. Carolina, עי' במפתחות תחת שם הבונים בפילדלפיה בשנת 1781, ואברהם יעקב היה האדון הגדול בלשכת הבונים בקאמייקא בשנת 1790).

[הגדות הבונים והוראת חורם „אביו“] כאשר אמרנו מקור החברה הוא במאה הי"ז, עב"פ אין ראיות מוכיחות שהיתה החברה קיימת קודם הזמן ההוא. אמנם בעלי החברה יאמינו כי חברתם נוסדה ע"י שלמה המלך, ויש מהם יאמינו כי גם משה רבנו ובצלאל היו בונים חפשים (G. Oliver, Antiquities of Freemasonry, London). קוטב החברה סובב על האגדה כי האומנים שבנו את בית המקדש לא הניחו לאיש זר להשתתף עמם בעבודתם. והם בעצמם היו נפלגים לכחות כחות זו למעלה מזו במעלות ומדרגות שונות, וכל אופן ממדרגה פחותה לא היה יכול ליכנס במחיצת חבירו שהיה מבני העליה במדרגה נבונה. הכניסה לכל מדרגה ומדרגה היתה ע"י אותות וסימנים מיוחדים שלא נודעו לבעלי המדרגה הפחותה ממנה. בשלש מדרגות (degrees) למדו האומנים להיות בונים מוכחים ומוכשרים לשמש בתור „אדון הבונים“ (master mason), ואז היו כמוכחים שתנתן להם ארוחתם וכל צרכם ויבואו על שכרם מדי יום ביומו. בין האומנים ישלח חורם מלך צור לשלמה המלך היה חורם אביו או „אביו“ (Abif) שהיה האדרכת הממונה על כל הבונים. חורם זה היה יהודי יושב בצור, אביו משבט נפתלי ואמו משבט דן, אך אביו מת בילדותו ונקרא בשם „בן האלמנה“ (מלכים א' ז' י"ג, עי' רש"י). מלת „אביו“ או „אביו“ המחוברת לשם חורם (דהייב ב' י"ג ושם ד' ט"ז) קשה להבין ע"פ הפשט, ויותר נכון כי

למדרגה. אולם המדרגות האחרות יש מהן שיוכל לבוא אליהן כל חבר ממדרגה השלישית. יש מדרגה אחת אשר יכניסו בה נשים ונקראת. נברת יריחו" ע"ש רחב הזונה אשר הצילה את האנשים אשר שלח יהושע לתור את הארץ, והיא וכל מיטפתתה נצולו ע"י האות של תקות חום השני. יש עוד מדרגה של שם המפורסם Ineffable Degree ובה יגלו את הברת השם כמו שנתגלה לחנוך, והחברים נשבעים שלא לפרש את השם כ"א פעם אחת בימי חייהם, ולפי המסורה אשר בידם ההברה היא Yowho.

[המדרגה, "קדוש"] בין המדרגות הרבות אשר נבר מהן כי נולדו על ברכי היהודים היא מדרגת kadesh (קדש), וכנראה היא מעשה אנוס אחד מאנוסי ספרד אשר הסתיר את פעולתו תחת מסווה התברה. במדרגה

סולם עם שבע מעלות של הבונים החופשים.

הזאת נשבע החבר באל חי וקים להנמק נקמת דם אבותיו השפוך על קדוש השם, והסימן הוא, "נצחון או מות". לפי מסורתם נוסדה המדרגה הזאת בתחלת המאה ה"ב, ולא נזכר בה שום רמז מאמונת הנצחיים. במדרגה אחרת מראים סולם כוצב ארצה ושבע מעלות לו וקוראים כל מעלה ומעלה בשם עברי או ארמי וכתב רומי (עיין הצויר). מזה נראה כי המבטא שלהם הוא ע"פ מוצא הספרדים ושמשו באותיות ha במקום, "ע" בפת"ח ובאותיות he במקום, "ע" בציר"ה או סגול. המדרגות האחרות יסודתן בדת הנצרית כמו המדרגה של "הפרשים עם הצלם האדום" והמדרגה של "הפרשים בהיכל" (Knights Templars) אשר בה ישאלו את

ינוח תנ"ך פתוח, ועל התנ"ך מונחים אמת הבנין או קנה המדה כאמה מרוכעת (square) עם מחוגה (compass) ושלושה נרות או מאורות הנדולים דולקים מצד המזבח, אחד במזרח, אחד במערב ואחד בדרום, על שלשה עמודים שהם סמל של אמונה, תקוה וצדקה. ועוד להם כמה רמזים בסימן משולש כמו חכמה כח חפארה, או אהבת אחיב, עזיה בצרה ואמת. סמוך לכיתול מצד מזרח יושב אדון הבונים (חרום אביו) וכובע על ראשו על יד כותל המערבי יושב הנבאי (deacon) הנדול. וע"י כיתול דרום הנבאי הצעיר, הצד הצפוני הוא סנור והוא מקום חושך. הבונים לבושים בסינר לבן מעור שזה. כאשר יפתחו את הליטכה יזכרו, "מה טיב ומה נעים טבת אחים גם יחד". כל העובדות נעשו ע"פ מנהג המדרגה השלישית וכינכנס חבר חדש יסגרו את הליטכה במדרגה השלישית ויפתחו אותה במדרגה שהחבר נכנס בה. על פני החבר החדש ישימו מסווה ויילפו את נעלו מעליו ויגלו את לבו ויקחו ממנו איזה מתכות ישימצאו בבגדיו כי "לא נשמע קול ברזל בהבנות". אחד מהחברים ימסור לו הסימנים מהמדרגה הא' ע"י אות שיגביה את ידו ברוחב עד הצואר וע"י תקיעת כף מיוחדת והסימן (pass-word) "בועז" ע"ש העמוד הישמאל, וישיבעים עמו שבועת אלה חמורה שלא לגלות שום סוד מהחברה. אחרי כן יגלו המסווה מעל פניו ויאירו את הנרות ויקראו "יהי אור". במדרגה השנייה יודיעוהו את שם העמוד הימני "יבין" והסימן "שבולת" אשר בו נסה יפתח (צ"ל נדעון) את בני אפרים. במדרגה השלישית הסימן הוא, "תובל קין" וקורין הפרשה מקהלת, "חכור את בוראך" וגו'. לאחר שנתעלה למדרגה השלישית הרי הוא חבר שלם ומכונה "אדון הבונים". אבל המעולים שבין הבונים אינם מסתפקים בשלש המדרגות האלה, ועולים למדרגות רמות אשר נתרבו מעת לעת, עד כי בסוף המאה ה"ח היו 25 מדרגות ועתה מספרן שלשים ושלוש. במדרגה הרביעית הסימן "יפו", ובו מראים אבן הבונים שהיתה לראש פנה אשר שלח חורם מלך צור לשלמה המלך. במדרגה החמישית ישבו רק בונים ראשים וכלם בכסוי הראש. האדון הנדול בראשם יכהן פאר על כסא של שלמה המלך. במדרגה הששית הסימן רבוני ופירושו "אדוני" ואולי נשתבש מן "רב הבונים", ושם מקטרים קמורת ואש תרד על המזבח כמו מן הימים. במדרגה השביעית הנקראת Royal Arch Degree מראים את המנן דוד ומספרים פעולת נחמיה אשר התאמץ לבנות את הבית השני בירושון כורש. ושלשה פקידים על בנין הבית והם: חני, יהושע חרובבל. הסימן הוא, "אהיה אשר אהיה" וקורין הפ', הסנה בוער באש". אח"כ יחפרו וימצאו את ארון הברית ובו ספר תורת משה עם צנצנת חמץ ומטה אהרן אשר פרחו בו שקדים, כלם נתגלו לפניהם, נגד מסורת חז"ל שנשארו גנוזים. במדרגה השמינית הסימן "שאלו המלך הראשון על ישראל" וכריתות הברית בין דוד ויונתן. המדרגות האלה אחוזות זו בזו ועל החבר לעלות ממדרגה

דד 50 והלאה; Findel, *Die Juden als Freimaurer* Leipzig 1901; *American Israelite*, vol. V No. 34; VII Nos. 13, 15; X No. 22; J. E., V. 503.

א.

בונפיים (Bonfils): ע' טוב עלם.

בֹּנְפִיִּס: בירת המחז מאסאטשויטס בארצות הברית. קהלת ישראל בבוסטון נחשבת בכמותה למדרגה הרביעית בין הקהלות באמריקא והקודמות לה הן: ניוארק, שיקאגא, פילאדלפיה. הידיעות אודות היהודים בעיר הונת מתחילות משנת 1842 כאשר נוסדה הקהלה הראשונה בשם „אוהבי שלום“ ע"י וויליאם נאלרסמיט. בשנה הבאה קנתה הקהלה בית הקברות באיסט בוסטון. בשנת 1850 נוסד בית עלמין כללי בעד היהודים בתחום עיר מאלדאן. בין „האשכנזים“ שנמנו בהקהלה הראשונה היו רבים מהערצאנטהום-פאזען, פולין ורוסיה, וכעת נחשבו בני הקהלה לבעלי ריפורם ממוצעים ורבים הוא דר. אייכלער, ראשית התפתחות היהדות בעיר בבוסטון היתה במצב נמוך מאד ובפרט בנוגע לכשרות. מספרים כי הש"י הראשון שבא לבוסטון בשנת 1848 מאונגריא היה אוהו הסכין תחוב במנעל ומחזיר על הפתחים לבקש עוף לשחוט, ואת סכיניו היה משחזר על רצועה של עור כאשר יעשו הנלבים בתער. הקהלה השניה נוסדה ע"י בני ביערן בשם „עדת ישראל“ והיו יראים וחרדים מדור הישן ונהנין ע"פ מסורת אבותיהם מבלי שום שנוי, עד כי העבירו את הש"ץ בשנת תרל"ג (1873) יען כי דלג על הפיוט „אין קוצץ“. אך אחרי שלש שנים עבר על הקהלה רוח שנוי, ובן לילה נתהפכה לריפורם-רדיקלית וכחרו להם את הדר' שינדלער למטיפם, וכעת יכהן שם דר' פליישער תלמיד ותיק מבית הספר של דר' וויין מסינסינאטי.

[קהלות אנשי רוסיה ופולין] הקהלה הראשונה מבני ר"פ בשם „בית אברהם“ נוסדה בשנת 1873 ע"י ר' ברוך יצחק ריינהערץ, איש משביל מדור העבר, סוחר ובאנקיר, והוא הביא הש"ס. הראשון לבוסטון בעד החברה ש"ס בקהלתו, ומיד אח"כ נוסדה קהלת „שוטרי שבת“ ועדת „משכן תפלה“. מעת ההיא והלאה הציצו מעיר חברות שונות ואגודות אגודות בפני עצמן, כמו אנשי ווילקאניק, אנשי ווילקאמיר, אנשי ביח, אנשי ווילנא, אנשי ליבאוויץ, אנשי סלאוויטא, אנשי פולין, אנשי ספרד, אנשי זיטאמיר, חברה תהלים, חברה עין יעקב, בית יעקב, כנסו, ישראל ועוד.

[והסידים] רבים מהנוהגים להתפלל נוסח ספרד בחברות קטנות ונקראים „ספרדים“ התאחדו לקהלה אחת גדולה וקנו ביהכ"נ גדול בשם „ביהמ"ד הנדול אנשי ספרד“, אמנם בעיני העיר וצרכי הצבור ומעשה הצדקה משתתפים עם אחיהם „האשכנזים“.

[הרבנים] כאשר התעוררו הפרעות ברוסיה בשנות 1881 והתחוללה התנועה היצאנית לאמריקא בעצם תקפה אז פתחה גם בבוסטון את שעריה לפני הנודדים, ובמשך

החבר „אם יעמוד בקשרי המלחמה כדי להגן על אמונת הנוצרית“ והוא יענה בחיוב וחותם שמו ע"ז. הסימן הוא „מהר שלל חש בוז“ בעברית. וכן המדרגה י"ל „הפרשים מהקבר הקדוש“ אשר מסורה בידם שנוסדה ע"י אם המלך קונסטנטין בשנת 296. ועוד מדרגה הנקראת „ישו הנוצרי מלך היהודים“. כל המדרגות האלה נתוספו אח"כ ע"י הנוצרים ומסרתם היתה בודאי לתת להחברה הכללית צורה נוצרית וגם כדי להרחיק את היהודים מחברתם.

[היהודים בין החברים] הבונים הראשונים, מראשית הוסד החברה באמצע המאה הי"ח, היו ישרי לב ובעלי מדות טובות, אוהבים את כל בני אדם וחפצים באשרם, מבלי הכרל דת ואמונה. הם לקחו חלק גדול בעניינים המדיניים, הם עזרו להמרידה הצרפתית בשנת 1789 וחרתו על דגל צרפת „השתוות אחוה וחירות“ גם התאמצו לשכור את ממשלת האפיפיור ברומא ולהחליש את דת הקתוליקית ומצד השני רדפו הקתוליקים את הבונים בכל דור ודור, ועוררו שנאה עזה על הבונים עם היהודים ביחד, כי לדבריהם התחברו הבונים עמהם להרע להקתוליקים ולעקור את דתם. ובאמת נמנו יהודים רבים בין חברי הבונים ובפרט בארץ צרפת, עד סוף המאה הי"ט. השר יצחק כרמיה היה האדון הנדול של הבונים בפרים בשנות 1868-1880. וכן היה הדבר באנגליא, אולם באשכנז החליטו הבונים הנוצרים לרחות את היהודים מחברתם, עד אשר נאלצו היהודים ליסר להם לשכות מיוחדות לעצמם. הראשונה נוסדה בעיר פראנקפורט דמיין בראשית המאה הי"ט וזמן רב לא אבו הבונים הנוצרים באשכנז להכיר את היהודים האלה בחור בונים אמיתים. באמריקא לא הדיחו את היהודים הנולדים שם רק את הגרים הבאים ממדינות דרום ומזרח אירופא, ויהודים רבים יסדו להם לשכות לעצמם. אחרי אשר המיתו חברי הבונים את וויליאם מארגאן בשנת 1826, על אשר פרסם את מעשיהם ונלה סודותיהם בספר אשר הרפס, נפרדו אזרחי אמריקא לשתי כתות, אחת לזכות ואחת לחובה (antifreemasonry), ונשתרבו הענין לדבר מדיני בין הבוחרים והנבחרים לפקיד הממשלה וזמן רב עד אשר נשתקע הדבר. גם הממשלות באירופא רדפו את הבונים, ובעיר ווין נגרש המשורר ליפמאן ביזענטהאל שהיה מניה ספרים עברים מפני שהתחבר לחברת הבונים בשנת 1815 (לעטערים בעתון „בכורים“ ח"ב 31). הרמן בודק (נולד בעיר בראדרי, גליציה בשנת 1820 ומת בלייפציג בשנת 1880) התנו של רש"ל רפאפורט חבר „אלה דברי הברית“ אשר בו ינלה מעט מסודות החברה ופעולתה.

ביבליוגרפיה: אלה דברי הברית לייפציג 1880; ד"ם הארמאלין היהודים והבונים התפשים ניוארק 1894; דער סוד פון דער חברה פריימוירער אקאמישע קאסעריע מיט געזענגע אין 4 אקטען און 10 מאבלאהס, פון מאנעס וילבערמאן 1885, בבית עקר ספרים הכללי בניארק; יעווריי וו מא-סאנססוויי 1880-1717 בעתון „וואסחאד“ 1902

למען חסות על היהודים היושבים שם. בשנת 1885 נוסדו הלשכות הגדולות בברלין, בוקארעסט ופראג. להחברה היה בית עקר-ספרים כללי בשם „מימונידוס“ בנויארק עד שנת 1905 וכן הוציאה לאור ירחון בשם Menorah עד שנת 1906. החברה השתתפה לעזור לגולי רוסיה והנישה את הבקשה ששלח נשיא ארצות הברית לקיסר ניקולי השני אודות הפגורמים בקישינעוו.

החברה „בני ברית“ נוסדה מתחלה על דרך חברת „הבונים החפשים“ וחברות אחוה שאינם בני ברית יען כי ברוב הלשכות שלהם לא רצו להכניס יהודים בחברתם, ולכן עשו חברה מיוחדת לבני ברית. אולם גם הם ברוב הלשכות הבדילו בין בני ברית אשכנזים לבין בני ברית רוסים ולכן הוכרחו יהודי רוסיה ליסד להם חברות לעצמם וראש לכולן היא חברה „ברית אברהם“. החברות השונות אשר רובן ישלמו גם אחריות חיי חבריהם לנשיהם או יורשיהם אחריהם הורידו את ערך חברת „בני ברית“ בשנים האחרונות וקרוי לודאי כי בעוד שנים מועטות תגדל ממנה חברה „ברית אברהם“. ע"ע חברות.

ביבליוגרפיה: *American Jewish Year Book* 1900; *Steven's Cyclopaedia of Fraternities*, p. 207.

בְּנֵי בְּרִית: עיר בנחלת מטה דן (יהושע י"ט מ"ה). על חוף הים הגדול בדרומית-מזרחית לעיר יפו. בימי סנחריב נקראת באנאיברקא ("Cuneiform", Rawlinson) ונקראת עתה „אבן איברון“ והוא כפר. בני ברק היתה מיושבת גם אחרי חורבן בית שני, ובה ישב ר' עקיבא (סנהדרין ל"ב:). ושם היה מעשה באחד קטן שמכר בנכסי אביו (ב"ב קנ"ד). גם היה שם מרחץ ור"ע ור"א בן עזריה הויעו בו בשבת (שבת מ'). רמי בר יחזקאל היה בבני ברק וראה עוזים אוכלים תחת התאנים והדבש נוטף מן התאנים והחלב מן העוזים ומתערבים ביחד ואמר: היינו ארץ זבת חלב ודבש (כתובות ק"א:). ר"א ור' יהושע ור"ע ורבי מרפון היו מסובין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה. וכו' (הגדה ש"פ והיא מן המכילתא). ר"ש בן יוחאי למד תורה אצל ר"ע בבני ברק י"ג שנה, וכן ר' חנינא בן חכניא (ויקרא רבה פכ"א, כתובות ס"ב:). ביבליוגרפיה: שבע חכמות 79.

ה. ב.

בני ישראל: ע' הודו.

בני מקרא: ע' קראים.

בְּנֵי מִשֶּׁה: צאצאי משה משני בניו גרשם ואליעזר שנולדו לו מצפורה בת יתרו כהן מדין. במקרא נזכרים רק יונתן בן גרשם בן משה ובניו שהיו כהנים לשבט דן בימי השופטים ובימי בית ראשון (שופטים י"ח ל') ושכנאל מבני גרשם ושולמית מבני אליעזר ובניו ובני שהיו ממונים על אצרות ביהמ"ק (דה"א כ"ו כ"ד-כ"ו), אולם בדברי חז"ל יש הנדות רבות על אדותיהם: לדברי ר' יוסי, ההבטחה שהבטיח הקב"ה למשה „ואעשה אותך לגוי עזום ורב“ אוקסיה בזרעיה, שנאמר: ובני רחביה רבו למעלה (דה"א כ"ג י"ז) ותני רב יוסף „למעלה מששים

הזה תאר לנו המשורר רבי בנימן הלוי בקינתו הנפלאה על שרפת שאלוניקי בד' אב ה'ש"ח, ביום שעלה על המוקד בית האוצר הנכבד הזה:

ומדרש דין שמואל נהיה אור אש ולעשנים
אשר היו ספרים בו לאין מנין ומנינים
ומנעוריו ועד נהיה כבן שבעים וכשמונים
לשבט המשיך סופרים בעט ברזל וגם קנים
כתוב לו מצרי תלמוד ופסקנים ופרשנים
וחבורים עדי אין קץ פנימיים וחצונים
כתובים הם באותיות כספירים וכפנינים
ועל נבי קלפי הוד בכל יופי מתוקנים
וכי ידע קצות ארץ ספרים יש והם נקנים
אליהם רץ כאילה וכסופה וכעננים
והן עתה באש פרחו והקלפים וגליונים.

ביבליוגרפיה: הקדמת ר' שלמה עשיאה על ס' תהלים; ר' יעקב בן חביב בספר „עין יעקב“, הקדמה; מוצאי גולה, שפיר, צד 77; דברי ימי ישראל ח"ו 145; אבן שמואל 9; זרע אנשים, האה"ע ס"י נ"ג.

ה. ב.

בנות ישראל: ע' בנים ובנות.

בְּנֵי-בְרִית: חברה אשר אנשיה אנורים בעבותות ורעות, ונכרים זה לזה ע"י סימנים ואותות אשר נסתרים למי שאינו בחברתם (Order, Order). חברת בני ברית היא היותר עתיקה והיותר נכבדה בין חברות כאלה. ויש לה כעת לערך שלש מאות לשכות עם שלשים אלף חברים, ועשר לשכות גדולות: שבע בארצות הברית, אחת באשכנז, אחת ברומניא ואחת באוסטריא. לשכות קטנות נמצאות גם במצרים וארץ ישראל. החברה נוסדה בשנת 1843 ע"י יהודים אשכנזים ובראשם הענרי דשואנס (Jones) ומטרתה היתה לאחד את בני ישראל תחת דגל המוסר, צדקה וחסד ואהבת אחים, ותנאי הותנה שלא יפלגו ביניהם בדברי אמונה ודברים מדיניים למען לא יבואו לידי מחלוקת ופירוד הרעות. הלשכה הגדולה הראשונה נוסדה בשנת 1851 בנויארק והשניה בעיר סינסינאטי והשלישית בעיר פילאדלפיה. בשנת 1857 היה מספר החברים קרוב לשלשת אלפים וסכום הכסף באוצר החברה כשמונים אלף דולאר. בשנת 1868 עלה מספר החברים עשרים אלף ונתוספו לשכות גדולות בעיר סאנפראנציסקא, באלטימור ושיקאגא, ואז עשו שינויים בהתקנות ואחד מהם שראש החברה הכללית יהיה נמנה למשך חמש שנים. הראש הראשון היה יוליוס ביען. בשנת 1873 נוסדה הלשכה השביעית במחוזות הדרום מארצות הברית. ההברה בנתה בתי מחסה לבני חברתם, אחד בעיר קליוולאנד אשר יכיל מקום לאלף ילדים יתומים, ואחד בעיר יאנקערס בעד זקנים וחלשי כח מבני חברתם, ובית יתומים בעיר אטלאנטא, בית חולים ע"ש מורא ובית אלמנות ויתומים בנוארלינס ובית למוכים בחולי השחפת בדענווער. באמצעות החברה נשלח בנימין פ' פיישאטא (Peixotto) בתור ציר ממשלת ארצות הברית לרומניא,

תשובה בדבר „הבונים החפשים” באמריקה

(מפנקסו של ר' אליעזר בערגמאן)

י"ל ע"י דוב הימן

בחברות א' וב' של „אור המזרח” הדפסתי שני דברים חשובים מפנקסו של ר' אליעזר בערגמאן, אישיות גדולה בישוב הישן בירושלים לפני יותר ממאה שנה, שבא לידי לפני זמן מה, ובפנקס זה מועתקים הרבה חידושי תורה שאלות ותשובות מכתבים וקורות היסטוריים שאני מקוה להוציא לאור וגם להוסיף הרבה ידיעות על האישיות החשובה הזאת, מלבד הפרטים שהדפים הסופר א. ר. מלאכי במאמרו המצוין ב„דרך לציון” שב„תלפיות” (שנה ו' חוב' א-ב).

תשובה זאת שאני מדפיסה בזה היא יחידה במינה בנוגע לחברת „הבונים החפשים” באמריקה, ואף שנראה הדבר כמגוזם בעינינו, אך המחבר הושפע מהשקפת בני דורו על חברה זו ויש לתשובה זו ערך היסטורי וחברתי. גם חוס לבבו ויראתו הטהורה של המחבר ראויים לתשומת לב מיוחדת.

השכינה, שהרי העילם אימרים שבל הנכנס לח"ט¹) הנז' מוכרח ע"פ ני" מוסיפהם ר"ל²) שיאמין בדת ישו הנוצרי אלא שר"ל³) הנז' אימר, ויותר מזה אימר שא"י⁴) כלל מעניניהם, שאינו מיכרח לזה רק המתמא במדרגה הז' שבהם ר"ל⁵) שהיא בבחינת הוב, ע"י מ"ב⁶) פ"ק דכלים ידוק. אמנם אפי' לפ"ז⁷) רע ומר לכל הנכנס להם בפרט מאב"י⁸) הי"ו כ"ן שמגמתם עכ"פ⁹) לכפור בד' או"א¹⁰) יו"י שהג"ל¹¹) ש' הוציאנו ממצרים וכו'. ע"ס¹²) הכוזרי מ"א¹³) ס"י י"א ולהלן, ומשל למה"ד¹⁴) לנכנס לבית שיש בו בורסקי אי

שאלני ידידי ר' נתן כ"ץ י"ו ב"ך ז"ל בסינסאנעטע¹) אשר בחלק אמעריקא מה תהא תשובת האיש פב"פ²) שהיה נכנס בחברת פ"מ³) והי' נמנה עמהם זמן מה ועכשיו ע"פ תיכחה ומוסר יצא מהם ועזב את החברה המטומאה הנז'. וכתב רנב"ך י"ו הנז' אשר כל הענין והעון של הטמאה הנז' ידוע לרב"ל⁴) י"ו עכ"ד⁵).

וזה תשובתי במעמדי : כוונתך רצויה וברוך אתה לד' או"א⁶) בהשתדלותך להחזיר את אב"י⁷) הי"ו לתחת כנפי

(1) לא מצאתי זכרו בין אחב"י בסינסאנעטע.

(2) פלוני בן פלוני.

(3) פריי מאיער, הבונים החפשים, 1939, עמ' 70-71, שבתקופת ר' אליעזר בערגמאן היה השם Free Masons נרדף עם המיסיונרים אצל אחב"י בירושלים.

(4) ר' בנימין ליליינטאל, שהיגר מגרמניה לאמריקה, ועלה לאה"ק בראשית שנת תר"ז והתאכסן בביתו של ר' אליעזר בערגמאן ד' שבועות. ועיין עליו במאמרו של א. מ. הברמן „מסעו של ר' בנימין ליליינטאל לארץ ישראל לפני מאה שנה”, ב„סיני” כרך כ"ד עמ' רלורדמו.

(5) עד כאן תוכן דבריו.

(6) אלקינו ואלקי אבותינו.

(7) אחינו בני ישראל ה' יחיים וישמרם.

(8) לחברה טומאה.

(9) רחמנא ליצלן.

(10) שאינו יודע.

(11) משנה ב'.

(12) לפי זה.

(13) על כל פנים.

(14) יתברך וישתבח שמו הגדול לעולם.

(15) עיין ספר.

(16) מאמר א'.

(17) למה הדבר דומה.

שהרי רוב האומות שבוה"ז" (ע"א"י) הן, שאפי' הישמעאלים שהם מיחידים בפייהם כבר שמענו עליהם ממהימני שהם עובדי מרקולים שיש להם מין מרקולים במעקא מקום קבורת חמור שלהם. ועוד העיד לי א' מתלמידי חמד . . . אשר גם פאה"ק" (תובב"א כו"כ"י) מרקולים בדרכים ובמצרני שדות ג' אבנים א' ע"ג" (ב', עפירש"י במס' ע"ז ר"פ ריש"א"י). ולכן מה שאימרים בל' ערבי ונחרזו ג"כ באיזו שיר ידוע" (בלה"ק בצורה זו: אין יחוד כיחוד הישמעאלים, הוא שקר מוחלט וכמו שאמרתי ג"כ" (מאז בלא"ה"י) מטעמי אחרי' ר"ל" מהאי דעתא.

ולכן מסתברא טובא דניחא להו בהפקרא לחוד ופרקו מעליהם עול כל המצוות ואפי' איתן הנקראים אצל חכמי המחקר של אב"י" הי"ו מצוות שכליות כ"ש" (השמעיות. ורבי המובהק הראב"ד מ"כ מו"ה אב"א זללה"ה" (כבר העלה בתכמתו הגדולה ותבונתו הנפלאה ש" אצלינו ב"י"י) הי"ו כולם שמעיות כפי הקבלה האמתית וכנראה ג"כ מדרמב"ם ז"ל ספ"ח ממלכים. וט"ס" (שם מה שגדפס בספרינו ולא מחכמיהם וצ"ל אלא מחכמיהם וכ"ה" (בתשו' מהר"ם אלאשקר דף קצב: והובא בספר ת"א דר"ז" (ז"ל ודוק. ורובם כן כולם

ביהכ"ס" (פתוח אפי' חדר לפניו מחדר, קילט את הריח רע וכתוב צא תאמר לו (ישעיה ל' כ"ב) דר"ל ע"פ המסורת ל' טינוף כש"כ" (הרד"ק בשרשים. ורק בדרך דרשא מפרשין ל' ר"פ רע"ק" (הכנס אל תאמר לו ע"ש ודוק. וכן בית שיש בו ריחים או מוקד של פחמים וכה"ג" (כולו מתלכלך מאבקן. וד' אבקות של איסור הן ושל ע"א"י) א' מהן ע' תוספתא פ"ק דע"ז" (ודוק. והרי אפילו במצוה פרטית ארז"ל" (לך לך אמרי' לנזירא וכו'. וק"ו ב"ב של ק"ו" (בכה"ג"י) שאין לא' מאב"י" (הי"ו להמנות מהם ולא מהמונם וכו'. וכבר בא על כה"ג"י עשה מפורש בד"ק" (משלי ה' ח') הרחק מעלי' דרכך, ע' פ"ק דאלילי' דף יז: והלאו שבתורה ולא תתורו אחרי לבבכם (בפ' ציצית) וכו' דמפרשי' ל' על מינות והרהור ע"ז בספ"ק דברכות דף יב: ועפירש"י (בד"י"י) במתני' סו"מ"י) סוטה אדתנן התם והמלכות תיהפך ל- מינות. וידוע דרז"ל בכ"מ"י) דאינהו וכל אביזריהו יהרג ואל יעבר ועי' ש"ע י"ד סי' קנ"ז בהגה' דס"א ד"ה ודוקא כשאימרים וכו'.

איברא אם לא הי' עון הח"ט"י הנז' רק מאיסורי ע"א"י" (לחוד וכנו' לא היו צריכין להסתיר במחשך מעשיהם

- (34) על גב.
(35) ריש פרק ר' ישמעאל אומר.
(36) לא מצאתי.
(37) גם כן.
(38) בלאו הכי.
(39) כל שכן.
(40) הרב אב בית דין מעלת כבוד מורנו הרב אברהם בינגא זכרונו לברכה לחיי העולם הבא, אב"ד דווירצבורג, נפטר ה' אדר תר"א, עיין הקדמת ספר זכרון אברהם, כרעסבורג תרנ"ב.
(41) בני ישראל.
(42) וטעות סופר.
(43) וכן הוא.
(44) תולדת אדם דר' זלמן מזולאזין, מהובר ע"י ר' יחזקאל פייחיל מ"מ דווילנא.

- (18) בית הכסא.
(19) כמו שכתב.
(20) ריש פרק ר' עקיבא (שבת פב:).
(21) וכהאי גוונא.
(22) עבודת אלילים.
(23) פרק קמא.
(24) שבת יג.
(25) וקל וחומר בן בנו של קל וחומר.
(26) בדברי קבלה.
(27) בדפוס ישן.
(28) סוף מסכת.
(29) בכמה מקומות.
(30) שבזמן הזה.
(31) עובדי עבודת אלילים.
(32) פה ארצנו הקדושה.
(33) כמה וכמה.

בדת ישו כנוי שהיא א' מד' קליפות
הרשומות בדברי המקובלים קבלת אמת
ז"ל. וכתוב גם את זה לעומת זה עשה
אלקי''). וד"ל. ועפ"ז כשתעיין בס'
הכוזרי מ"א'') סע"ט ומ"ד'') סי' י"ג
אך אלה האדומים וכו' תבין כיצד תהי'
הכניסה לצל לח"ט'') הנו' כמו כוונת
יציאה מוחלטת ר"ל'') מתחת צל כנפי
השכינה ודתי תוה"ק אשר קבלנוה עלינו
ועל בנינו ועל דורותינו בכמה וכמה
רבוא רבואות בריתות ואלות ושבעות
ע"י תוס' סוטה דף לז: ד"ה אמר וכו'.
ובאמת אי אפשר בשום אופן וענין
כלל בין לא' מאורחי ישראל בין לא'
מן הגרים שנכנסו לנו לצאת ממנו לעולם
וכמפורש ע"י יחזקאל והעלה על רוחכם
וכו' (שם כ', ל"ב ול"ג) וע' סנהדרין
דף קה. עד שאפי' אם עבד ר"ל'') ע"א'')
כל ימיו לעולם גטו גט וחליצתו חליצה
וקדושו קדושין לדעת כהפ"ז ר"א'')
ז"ל. ועתיד לתן את הדין על כל עברה
קלה שעשה בהמרותו כמו על החמירות
ר"ל'').

ואם כנים אנחנו במה שהעלינו בזה
הרי עונש הממרה ונמנה עם הח"ט'')
הנו' מפירש בקרא דס"ס'') שלח כי
דבר ה' בזה וכו' דמפרשי' לי' בספ"ק
דשביעות דף יג. בפורק עול וכתוב
להלן הכרת תכרת ר"ל'') וע"ש בגמ',
וע' ג"כ ברמב"ם ספי"א מה' עדות
ורפ"ג מממרים ודוק.

אמנם כלפי מה שהחמרנו באיסור
של הנמנין בח"ט'') הנו' כן נראה שלא
להחמיר בתיקוני התשובה של היוצא
ביסורין ע"י עצמו ממנה ועוזב אותה
ע ז י ב ה ג מ ו ר ה ו מוחלטת בלב
שלם ו ב ח ר ט ה ג מ ו ר ה. לא
כחומר שכתוב בס' הרוקח סי' כ"ד
ולא כתשוב' מהרי"מ חא"ח סי' ח',

מחשבתן ניכרת מתוך מעשיהן לרוע
שהן מחללי שבתות ר"ל'') ואין משגיחין
בשום מצוה ממצוות תוה"ק וכש"כ--א)
בשל דרו"ל. ונימוסיהם כמדומני שהם
ע"פ דעת זרה א' מחכמי היונים (הנו'
כרים בדרו"ל פ"ק דבכורות דף ח: בשם
סבי דבי אתונא ע"ש) שהיה מבקש
שישתמש העולם כולו בכיסים וכוסות
(ר"ל נשים ע' ש"ע א"ח סר"מ ס"ב)
כאחד. וכן שמעתי מאדמ"ו זללה"ה הנו'
שאין איסור אצלם להחליף נשותיהם
וכה"ג''). ולפי שאי אפשר שתתקיימנה
חוקי המדינות בהנהגה זו מ"ה'') מוכ'
רחים להסתיר רוע מעלליהם, ומאחר
שהסכימו ונתישנו בח"ט'') הנו' וכפירה
זו ר"ל''). כבר מצא מין את מינו כח
טומאה מה מן החיצונים השייך למרד
ומעל זה והוא המסייע והמחזק ומנהל
איתם בדרך רשע זו אשר בחרו להם
ונשתקעו בו, ועי"ז'') אפשר להם להזיק
ר"ל'') לאדם המתגרה בהם, אפי' בריחוק
מקום. ועל דרך שארו"ל בכשפים למה
נקרא שמם כשפים וכו' (סנהדרין דף סז:
ועי' ג"כ בירו' שם ס"פ ד' מיתות)
וכן אמר לנו א' מן התה"ח'') שבכאן
תובב"א רי"א מליבנ'') שהרה"ג דק"ק
חברון תוב"א ח"ר גיליבי אליקים'')
ז"ל שנסתלק בסמוך כתב ג"כ תשובה
על ענין זה שכל כהן הנמנה מח"ט'')
הנו' פסול לעלות לדוכן וכמדומני אפי'
במדינות אלה שהכהנים עולים בכל יום,
ויש בזה פרסום גדול.

עם אשר מגמתם ותכליתם להחזיק

(44) וכל שכן.

(45) משום הכי.

(46) ועל ידי זה.

(47) התלמידי החכמים.

(48) לא מצאתי זכרו.

(49) עלה מחברון לירושלים ונפטר שם
ט"ו חשרי תר"ו, עיין תולדות חכמי ירושלים
לרא"ל פרומקין ח"ג עמ' 285 אות יא, והוא
חנים על שטר הודאה בחברון תקצ"ט, גנוי
ירושלים לר"פ גרייבסקי חוברת כ'.

(50) קהלת ז', יד.

(51) ומאמר ד'.

(52) כל הפוסקים ראשונים ואחרונים.

(53) דסוף סדר, (במדבר ט"ו ל"א).

למספר ז"ך יום לנכות ממספר ש"א או קמ"ד הנז', וכל ימי חייו יתענה בכל שנה לכה"פ" באותו יום שנכנס ל" המנות עמהן וגם ביום שנולד, ובאותו יום שזכה לצאת מקשר רשעים שלהם יעשה לו קצת י"ט להרבות קצת בסעודה ולתת צדקה הגונה לעניים ב"ט בתו"מ" וכל הנז' יעשה בנפש חפצה ובשמחה, שכל עבודת ה' צריכה להיות בשמחה ובטוב לב, עם הדאגה והחרטה והידידי על העבר וכדכתיב וגילו" וברעדה. וכן כל מיני ייסורין שיבואו עליו מה"ש" יקבלם בשמחה גמורה. וע' ערכין טז: וס"פ" היו בודקין אינו דומה מתבייש מעצמו למתבייש מאחרים ואמרי' ספ"ק" דברכות כל העושה דבר עבירה ומתבייש בו וכו' ע"ש. וע"י הצומות כנו' יהי' נקל בידו לקיים ככל דברי הרמב"ם ז"ל שכתב בפ"ב מה' תשובה שלו ה"ב, ג', ד' וה', עשה"י". ושב ורפא לו.

ועל שאר עבירות ר"ל" שעבר בקום ועשה או בשב וא"ת" בזמן היותו נמנה בח"ט" וקש"ר" הנז' יש לך לשפוט ע"פ הספרים הנ"ל עם ס' יסוד התשובה למו"ה שמעון בן גמליאל ז"ל"י" ור"ח" שער התשובה פ"ז וס"א" המדברים בענינא הרשומים ב" באה"ט" א"ת ס' תר"ג ואחריהם דברינו אלה שבוה.

ואפי' לא כדהר"ב" עיר מקלט בסדר יתרו בפסוק לא יהי' לך וכו', ובסו"ס" מצות השם בתיקוני תשובה ס' ח"י ע"ש. רק להקל עליו ע"פ הגהת הרב חיד"א ז"ל שם בס' ע"מ". והרב תה"ד" ס' קצ"ח וקצת מדברי הרב הנז' בפו"כ" שלו ס' ו' ואחריו הר"ב ב"ז" ס' ע"ב ורמז הר"ב זכור לאברהם ח"א וח"ג בא"ח בערך תיקון. ועפ"ז" ועם מה שקבלתי מפי אמו"ר הראב"ד" זללה"ה בענינא נראה דדי לו שיתענה הנך ש"א תעניות שכתב הר"ב עמ"ק" ז"ל שם במשך ד' או ה' שנים רציפות או פעם א' או פעמים בכל שבוע ושבוע בב' וה', ולא בר"ח" ומועדים וחופ"י" וכה"ג" ימים שאין מתענין בהם, אחר שטבל א"ע" במי מקוה טהרה תומ"י" בהגיע דברינו אלה לאזניו וקבלם בלבו וכדלק' אי"ה בזה, ולא ימשוך ויתעדן בבשר ויין בפרט בלילי התעניות לפניהם ולאח"ייהם. ואם יגדל זקנו לשם מנהג יהדות שלא יגלח כלל שום פאה מפאות הזקן יש לנכות לו מסך תעניות הנז' מספר זק"ן. עד שלא ישארו רק קמ"ד יום וזה נקל לו מאד להשלים במשך שלש שנים רציפות בכל שבוע יום א' או בשני או' בחמישי, והפסקה א' של ב' ימים וב' לילות רציפות תעלה

(54) כדברי הרב בעל (ר' דוד לידא, דיהרנפורט ת"ו).

(55) ובסוף ספר (ר' ברוך ב"ר צבי הירש היילפרין, לכוב תקני"ב ועוד הרבה).

(56) עיר מקלט.

(57) תרומת הדשן.

(58) בפסקים וכתבים.

(59) בנימין זאב.

(60) ועל פי זה.

(61) עיר מקלט.

(62) בראשי חודשים.

(63) וחנוכה ופורים.

(64) את עצמו.

(65) תיכף ומיד.

(66) לכל הפחות.

(67) בני טובים בתורה ומצוות.

(68) תהילים ב', י"א.

(69) מן השמים.

(70) וסוף פרק (סנהדרין מב.).

(71) סוף פרק קמא.

(72) עיין שם היטב.

(73) ואל תעשה.

(74) וקשר רשעים.

(75) מיוחס בטעות לר' שמעון בן גמליאל,

מהברו ר' יצחק ב"ר משה עלים, קרקא שמי"ג ועוד הרבה.

(76) וראשית חכמה.

(77) וספרים אחרים.

(78) בבאר היטב, אורח חיים.

או ע"י כח הטומאה הנ"ל או בדרך טבעי שהם מודיעים זל"ז" (ואפי' ל- מקומות הרחיקים לרדוף את היוצא ההוא עד החרמה ולהרגו בדרך טבעי ר"ל), ובא אל חכם ורב א' שאמר לו אשר תומ"י" בהסכימו לעזוב איתם לעולם וכן' יטביל תומ"י" בממ"ט" ושוב לא יפחד מהם ומהמונם כלל רק יבטח וישען בה' או"א" יו"י שהג"ל" ולא יוכלו להזיק לו שוב כלל וכן עשה והצליח. עוד הוא אמר לי ויהי מעשה בגוי א' שנסתכן וראה בהם עובדים במים ולחישות ופטפוטים עד שברח מלראית וכו' ע"כ. וע' ספ"ב דחילין דף מ. ומא: וברמב"ם פ"ג מה"ש" ה"ה והי"ד דיש שעובדים למזל מים ונהרות ולבבואה שבמים.

וכל הדברים הנ"ל יהיו לך לבדך ואין לשום זר אתך כי כן וכאן היו דברים שח"ן" תלויים בהם ולא נאמרו לקרית אלא לצניעין כמוך בני י"ז וח"ו" לפרסמם ברבים רק כדכתיב ואת צנועים חכמה". סוכ"ס" אין ענינם יוצא מידי ע"ז וכפירה מוחלטת ר"ל" (וממילא שנשאר משפטן וחזרתן כדכתיב).

תו נדרשתי בענינא שוב גם עם ידי"ן" (הרה"מ הישיש וכו' חז"ר י"א) משה תירגמן" גר"ו אלפאסי, והגידני

ברם דע לך בני הי"ו שכל מש"כ" בזה הוא ע"פ מעט התורה אשר בדינו ולפי הספרים שלפנינו וע"פ דברים אחדים אשר שמענו מרב"ל" י"ו הנ"ל ממהות האיש רפב"פ" שי' הנ"ל, אשר באת השאלה אידותיו אמנם זכור אל תשכח דרו"ל ביבמות דף סה: דא"ר עילעא משום ראב"ש כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע כך מצוה וכו' ור' אבא מסיק עלה חובה שלא לומר דבר שא"נ" וכיון שאתה יודע ומכיר בטוב את האיש רפב"פ" י"ו הנז' ואת שיחו תשער את כל הענין ע"פ הרב חיד"א ז"ל בהגהותיו שם המובאים בס' זל"א" ח"ג שם שכתב וז"ל: והשואל תשובה בזה"ו אין להכביד עליו שלא ימנע וכמ"ש" (הר"ב תה"ד") והאחר רונים ז"ל. והאיש החכם יעשה לפי המקום והזמן ומהות האיש עכ"ל. ולכן תשתמש בכל הדברים הנ"ל כחכמתך דוקא אם להוסיף או לגרוע כפי אשר יחנך ויורוך מה"ש").

שוב נדברתי בענין זו גם עם ידי"ן" הישיש הרה"ג מו"ה זונדל גר"ו מסאלאנט יע"א ואמר לי ג"כ שכפי הנשמע לו מאז הם מפורסמים למופקרים ר"ל" וכופרים בעיקר, וספר לי על אדם א' שהיה ג"כ ביניהם ונתחרט ושב ועזב אלא שנתפחד מרדיפות שלהם

(79) מה שכתבתי.

(80) שאינו נשמע.

(81) זכור לאברהם.

(82) וכמו שכתב.

(83) מן השמים.

(84) ידך נפשי (ר' זונדל נזכר כמה

פעמים בפנקס, ועיין עליו בספר "הצדיק ר'

יוסף זונדל מסלאנט ז"ל" מר' אליעזר ריבלין,

ירושלים תרפ"ה, ושם עמ' מגמר תשובה

מר' זונדל לר' אליעזר בערגמאן).

(85) זה לזה.

(86) במי מקוה טהרה.

(87) מהלכות שגגות.

(88) שחיי נפש.

(89) וחס ושלים.

(90) משלי י"א ב'.

(91) סוף כל סוף.

(91א) חכם ורבי.

(92) עיין עליו בספר "שלוחי ארץ ישראל"

ליערי, ירושלים, תשי"א עמ' 737, ובקבץ

"ירושלים" לזכר רא"מ לונץ, ירושלים תרפ"ח,

נאמרו של רא"ל טייבר "לדברי ימי הדפוס

בארץ ישראל" עמ' קפט והלאה, ולא היה

מן המסתערבים, כי אם מפאס מן המערבים

(ועיין על זה בספר "טוב מצרים" לר' רפאל

אהרן י' שמעון, ירושלים תרס"ח, עמ' יד

והלאה). ועיין בספר "כי ביצחק" לר' יצחק

בדאהב, ירושלים תרפ"ח, עמ' ה, "קונטרס

משפט לאלקי יעקב" מיהודה רצהבי, ב'

(הסוף בעמוד 48)

הרע שהיא מצוה רבה, על זה וכיוצא בזה נפרע מהיצר הרע, שאילו פתה אותו שזו היא עבירה ויעשנה, יהיה לו שעת הכושר ויתוודה על עון זה וישיב בתשובה, אבל עתה שהודיעו היצר הרע שהיא מצוה, לא ישוב ממנה, ונשאר בעונו עד יום מותו. כגון אם יבוא עני ושלם בגופו, יאמר לו היצר הרע אסור לו הצדקה, עד שילך ויעשה מלאכה. והוא לא ידע ששלם בגופו וחסר בדעתו ולא ידע בין ימינו ושמאלו ועני בדעת. וכיוצא בזה כמה עבירות שהיצר הרע מפתה שהיא מצוה, ויש לו כח היצר הרע לאמר אך לדבר מצוה אני עושה, והיא עבודה זרה ממש, כל כך כחו גדול יפתנו לעבודה זרה וילך לעבוד עבודה זרה ובכל דעתו שהוא עושה מצוה.

כגון אלו הבונים החפשים (פרמסו'ן), מפתה אותם היצר הרע שהיא מצוה שקולה לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך, וכן הוא לפי דעתם שהם ישראל כשר ותפילין בזרועו ותפילין בראשו ועושה שבת כהלכתו ותפילתו זכה ותוספת מרובה שמקיימין מצות ואהבת לרעך כמוך. והוא לא ידע כי בנפשו הוא, ויצא מכלל ישראל, ומשתף ח"ו, וקרא כתיב לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב [שמות כ' כ'].
 בענין כת הבונים החפשים

ובמו שכתב הגאון ז"ל בספרו קרית ארבע [לרבי יצחק אקריש, ירושלים תרל"ו, דף קצ"ג ע"ב] וזה לשונו, ועל דבר זה אמינא דכגון דא אמינא מצוה רבה וחיובא רמיא עלי להודיע על (דת) [דין] עסק ביש פרמסו'ן, כי נתברר לנו על פי מגידי אמת כי אמונה הלזו היא בת בליעל^ו עבודה זרה גמורה שורש פורה ראש מדור הפלגה. וכן הוא מבואר בספר אשל אברהם [לרבי אפרים חיות, ליוורנו תקע"ט, דף ד' ע"א] בסדר נח, בסימניו ומצריו אשר מסמנים ביניהם, וסוד יש להם יעו"ש. ועוד זאת ענין הראש והנר דלוק לפניו אשר נרמז בגאזיט"ה [=כתב-עת] הנזכר, ראינו כי בא הדבר מפורש בפרקי רבי אליעזר הגדול [ראה בפרק ל"ו], ובילקוט ראובני, ובספר הישר, כי הוא זה ענין התרפים אשר היו ללבן הארמי. והם תולים בגדולי ישראל חס ושלום, ואומרים כי בימי דוד ושלמה ע"ה היו משתמשים בבת ראש הנזכר, וחס ושלום הם שלא להזכיר, כי [הוא] שורש פורה ראש האמור בתורה, בלי ספק. ועיין בזה הרקדוש פרשת ויצא [ראה דף קס"ד ע"ב], והרמב"ן ז"ל על התורה שם [כראשית ל"א י"ט], ובפירוש הר"א בן עזרא ז"ל שם ובמפרשיו. וברד"ק ז"ל ורלב"ג זלה"ה

בפירושם לשמואל א' [מ"ו כ"ג, ברל"ג. וי"ט י"ג ברד"ק ורל"ג]. ועיין לרבי אברהם בן עזרא והמפרשים להילקוט הראובני הנזכר, במה שסיימו בלשונם שהיו רוצים להאריך, אלא שלא היו יכולים לפרש. ויש להתישב מה רמזו בזה. ועיין בספר [ולא עוד אלא דף צ"א ע"ג] להרב החסיד תנא רבא ז"ל והוא כהן לאל עליון בעל שבט מוסר ז"ל, מה שהעמיק הרחיב בפירוש ולא עוד אלא, האמור בפרקי רבי אליעזר הגדול. ודי בזה הערה. וכן ראיתי למחר"ם אל שי"ך ז"ל [בספר תורת משה] בסדר ראה על פסוק [דברים י"ב ל'] איכה יעבדו הגוים האלה וגו', [שרמז] לאמונה הרעה הלזו על הראש ונר דלוק וכו' יע"ש.

ועוד ראינו מענין השמות שמשתמשים בהם הכת הנזכרת, כמו שם יו"ב וכיוצא, נתברר לנו שהוא משמות הטומאה מהסטרא אחרא, כמובא בספר דבק טוב. ועוד ראינו שיש בו מענין אחות תובל קין נעמה וכו'. וגם שמענו מענין אמות הבנין שבידם, ומציירים ציור המקבות והגרזן כל כלי ברזל, ומרכז אל הנקודים, וחילי הציור הנזכר על צוארם קצת מהם, ומכסים אותם תחת בגדיהם, והיה להם לציצית המבדיל, וגם רומזים בשם יו"ב הנזכר, בראשי תיבות, לשני עמודים יכין ובוועז וכו'. ועוד נתברר לנו מפי המתגוררים עם כת המאסון, איך יש להכת הנזכרת בית מיוחד שם שהם מתוועדים כפעם בפעם בימים המיוחדים להם, ויש לכת הנזכרת בית חיצון ובית פנימי, ובבית החיצון שם כמו תיבה פרוצה, וכל אחד ואחד עובר לפני התיבה בגלוי הראש ונותן ראשו עליה כמו שיעור שעה ומתפלל שם בחשאי, וגם יש להם מטפחות מיוחדים, ומציירים^ו צורות הנזכרות ולובשים אותם בעת תפילתם, ואחר כך נכנסים לבית הפנימי בבית האפיקורסים, ושם בסתר שוהים וכו', ואין אתנו יודע (עד מה) כעת מה הם עושים, ובודאי לא דבר ריק הוא מהם, כי כל הענינים הנזכרים [מורה ובא כי] וקסמים בידם, ועובדים עבודה זרה וכו', הם ביום הנזכר, וכל זה ידוע לגדולים שבהם.

ולדידי על הכת הנזכרת היה מדבר ומרמז שמואל הנביא ע"ה, באומרו [שמואל-א ט"ז כ"ג] כי חטאת קסם מרי ואון ותרפים הפצר, ועיין במפרשים הנזכרים, ובפרט ברל"ג ובקהלת יעקב ז"ל שם. ואף גם זאת שמענו שומעים כי אחרי מותם מסמנים בניהם סימנים כדי שיהיו ניכרים, ונותנים המטפחות המצוירות הנזכרות על התכריכים, וכותבים נייר תחת שחיו של בר-מינן,

וכיוצא עושים דברים אשר לא שערום אבותינו. ועיין במהר"ש יפה ז"ל [בספר יפה מראה] בפירושו על האגדות פרק הרואה על פירוש הירושלמי דף מ"ב סימן (ח"י) [י"ז] במה שנתן טעם מה שלא מיחו על פסל מיכה. ועי"ש במה שהאריך שם, כי קצרתיו. וכל זאת יש להם מה שאין הפה יכולה לדבר אפס קצהו לא יראה ולא ימצא בגזית"א הנזכר לעיל, ומשם בארה רחמנא ליצלן, וכבר בא לידינו ספרים שבידם על הכת מה שיגידו לנו יודעים ספרי ולשון פראגסים הנזכר, ואין להאריך עוד בזה, כי ניכרים הדברים דברי אמת כי הוא שורש פורה ראש ולענה, ככל הנזכר לעיל.

ומאחר עלות כל האמור הדבר מבואר כי אין אנו אחראים וכו' לדברי המסיתים והמדיחים על דבר זה כלל. כי כבר נראה בעליל כי לנו עם בני ישראל אשר קבלנו תורתנו הקדושה מסיני ושמענו מפי עליון המקום ב"ה ונאמן ביתו משה רבינו ע"ה, דבר זה אסור מן התורה ומן הנביאים, ומן קדמונינו מעתיקי התורה, חלקם בחיים, דהא מלתא עבודה זרה גמורה היא, כמו שנתבאר לעיל ביאור רחב כנזכר לעיל, ואדרבה כל לגבי דידן ראוי והגון לעלות על ספרים ולשלוח איגרות בכל תפוצות ישראל כדברים האלה, כי דבר [זה] נוגע לענין נגד תורתנו הקדושה להזהירם על זה שלא יבוא ולא יהיה שום בר ישראל בכת הזאת. כי לכל העם בשגגה [ואינם] יודעים שיש איסור בדבר. ואף כי האדם רואה לעינים^ו דברים טובים שיש בהם, [שהם] מחזיקים ברכים כושלות וכו', כבר מילתא אמורה כי כל זה אינו שוה וכו', טובל ושרץ בידו, כי תחתיה תעמוד הבהרת שורש פורה ראש ולענה. וכן היא אומנותו של היצר הרע לפתוח לאדם בדבר טוב, ועל ידי זה יצודנו למדחפות רחמנא ליצלן כמו שנודע מרז"ל. ובודאי כל ישראל קדושים זרע דומה לשרשים. אך לא ידעו ולא יבינו כי עבודה זרה וכו'. והשומע ישמע, והחדל יחדל, ועליו תבוא ברכת טוב. עכ"ל הגאון הרב בעל קרית ארבע ז"ל.

וגם א"ה הי"ד הגיד לי זקן אחד והוא מהכת הנזכר, ואמר לי הטובות אשר עושים, ומחזיקים ברכים כושלות, נותנים אחד מני אלף, דרך משל גוים אלף זהובים, ונותנים ממנה עשרה זהובים, ומפרסמים הענין ומודיעים לרבים כדי שיסיתו בני אדם. וזאת להודיע לעם ההולכים בחושך והיה במחשך מעשיהם

ראיות מה"ת לאיסור
ע"ז בשיתוף, וה"ז
כעובד ע"ז וכופר
בכל התורה

מעשה כשפים לבלתי הגיד להסית ולהדריך בני אדם, ורבים עברו ונענשו, באומרם כי דבר זה אינו מגיע אל הדת דת של תורה, וכל אחד מה שירצה יעשה כעבודתו ודתו בעבודת האלהים. הכל הבל ודבר כזב, כי כל המאמין בתורה ובאלהי ישראל, איסור לו להאמין בשום דבר מבלעדי השי"ת. [ודבר זה הוא] מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים, מן התורה דכתיב [שמות כ' ב'ג'] אנכי ה' אלהיך [וגו'], לא יהיה לך אלהים אחרים [על פני], רצה לומר לְפָנַי, עָמִי, ואומר אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם [שם כ'], לא יהיה לך פסל וגו' [שם ד']. ואפילו שלשול קטן אסור להאמין בשום כוכב או מלאך או שלטון, ואפילו הוא מודה באלהותו יתברך שמו, הרי הוא כופר, כיון ששתף עם ה' דבר אחר, ואמר גם זה יכול לעשות איזה פעולה עם השי"ת חס ושלום, הרי זה עובד עבודה זרה, ומקרי כופר בכל התורה כולה, ומופרש מעדת ישראל, ואין לו חלק לעולם הבא. וכן הוא אומר [שם כ'] לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב וגו', אתי, רצה לומר ואפילו שהוא מודה שה' הוא היוצר הוא הבורא, ומאמין גם בזה הפסל, הרי זה עובד עבודה זרה. ולא תשתחוה להם ולא תעבדם [שם ה'], רצה לומר אפילו השתחוה בלא עבודה, אסור.

וכן הוא אומר [דברים כ"ט י"ד-י"ט] איש או אשה [וגו'] אשר

לבבו ° וגו', והתברך בלבבו [לאמר שלום יהיה לי כי

בשרירות לבי אלך] וגו', לא יאבה ה' סלוח לו. והמקרא

הזה אומר דרשוני, איך יתברך בלבבו וגו' שלום יהיה לי ובשרירות לבי וגו',

מי פתי יאמר כדברים האלה. [אך] אפשר לומר על כגון אלו הפרמסון, שלפי

דעתם הם מאמינים בה' יתברך ובתורתו ובמצותיו בכלל ובפרט, ומה אכפת

לן אם אאמין גם באמונת המאסון, בא הכתוב להודיעם ולהכות על קודקודם,

שזה שורש פורה ראש, לא יאבה ה' סלוח לו, ורבעה בו וגו', ומחה ה' את

שמו, כיון שאינו מודה באחדות ה' אחד ושמו אחד, ומשתף עם עבודת ה'

לאל אחר, ומחה שמו ואין לו חלק לעולם הבא.

ואפשר לומר כי כן היו עושים ירבעם בן נבט, וחבריו, שהיו יודעים ומודים

בה' יתברך, שהוא היוצר, הוא הבורא, ועובד עבודה זרה, ובשם ישראל

יכונה לפי דעתם, כיון שהם מקיימים התורה ומצוותיה תפילין בזרועם

ובראשם, ואין לו חלק לעולם הבא, כיון שמשתף.

ביאור פסוקי פ' יש

בכס וגו'

המודה אפילו בשמץ
ע"ז הרי הוא ככופר
בכל התורה

ואפילו אחאב בן עמרי, שלא הניח עבודה זרה עד שעבדה
[ירושלמי סנהדרין פרק י' הלכה ב'], ואפילו הכי היה מקיים מצוות
התורה, ומכבדה, כדמוכח בקראי במלכים [א' כ' ג' ט'], כששלח
מלך ארם [לאמר לאחאב] נשיך ובניך שלי הם,
ואמר לו אחאב כדברך אדוני המלך לך אני וכל אשר לי, ואח"כ שלח לו
מלך ארם והיה כל מחמר עיניך וגו' [ישימו בידם ולקחו], ופירש רש"י ז"ל
[שם ו', והוא מסנהדרין דף ק"ב ע"ב, שאמרו כן על אחאב שכיבד את התורה] שאמר לו שישלח
לו ספר תורה. והשיב לו אחאב כל אשר אמרת בראשונה אעשה והדבר הזה
לא אוכל לעשות, והשיבו קשות, הרי שמסר את עצמו ונשיו ובניו, והספר
תורה לא מסר. ואפילו הכי אין לו חלק לעולם הבא [משנה סנהדרין דף צ' ע"א],
כי כל המודה בשמץ עבודה זרה, ומודה שיש שום יכולת מבלעדי השי"ת,
הרי הוא ככופר בכל התורה כולה, ובאלוהי ישראל, ואין לו חלק לעולם הבא.

ובל שונאי ישראל שהיו באותו זמן, עבדו עבודה זרה, ואת ה' יתברך היו
יראים, ואת אלהיהם היו עובדים, ולפי דעתם כיון שהם עובדים השי"ת,
ומקיימים את מצוותיו, ישראלים כשרים הם, והוא לא ידע ואשם, וזה הוא
טעותם שטעו בזה. ונביאי השקר הדריכום על דרך השקר, כמאמר הפסוק
[ישעיה ג' י"ב] עמי מאשריך מתעים, אלו נביאי השקר, נבאו להם שדבר זה
אינו איסור ומותר, מאחר שהם מקיימים המצוות וטעו בזה, ולכל העם
בשגגה. ועם כל זה חרב בית המקדש, וגלו ישראל מעל אדמתם. וגם בית
אחאב המלך נעקר מן העולם, דכתיב °במלכים ב' ט' [ז' ח'] והכית את בית
אחאב וגו', והכרתי לאחאב משתין בקיר ועצור ועזוב בישראל. וכל הימים
שהיו עובדי עבודה זרה בימי ירבעם ובימי אחאב, היו בשם ישראל יכונה,
ותפילין וספר תורה, ועובדי עבודה זרה כמו אלו המסוני'ם.

ולפי חלישות דעתי אוכל לומר להכי אמר להם אליהו הנביא עד מתי אתם
פוסחים על שתי הסעפים אם ה' (הוא) האלהים וגו' [מלכים א' י"ח כ"א], לפי
שהיו מאמינים, ועובדי עבודה זרה כמו מסוני'ם, דאי לאו הכי הוה ליה לומר
עובדי עבודה זרה אתם ועוזבים ה' יתברך ותורתו, אם ה' הוא האלהים לכו
אחריו, ואם הבעל לכו אחריו, מהו שאמר על שתי הסעפים, שמע מינה
שהיו מאמינים בה' יתברך, ועובדים עבודה זרה.

ובן נבוכדנצר הרשע, שהעמיד צלם די זהב, וגזר על הכל שיבואו וישתחוו לו, לא גזר שיבטלו את דתם, אלא ישתחוו דוקא כל אחד לאלוהו, ויעשה דינו ודתו, וישראל יאמינו בדתם ובתורתם, וישתחוו לצלם. ועם כל זה מסרו נפשם לשריפה חגניה מישאל ועזריה ולא השתחוו לצלם. וכן המן ימח שמו, לא גזר שיבטלו את דתם, רק ישתחוו לו, והצלם על לבו. ולא עשו, וברחמיו יתברך שמו הצילנו מידו. ודינא הכי, שכל המודה בעבודה זרה, ככופר בכל התורה כולה [ספרי ראה פסקא נ"ד]. ואפילו שלפי דעתו הוא מאמין בתורת משה, עם כל זה (ש)כיון שמודה בעבודה זרה, אין לו חלק באלוהי ישראל. ולפי קוצר דעתי שהיו אחאב וחבריו מסיוני'ם. והכי דייק קרא [הושע ד' י"ז] חבור עצבים אפרים הנח לו. ופירש רש"י ז"ל חבור וכו' נצמד לעבודה זרה ואי אפשר לו לפרוש, לפיכך הנח לו, אתה הנביא לא תנבא להוכיחו, כי לא יועיל, ע"כ. וכן פירש מצודות, חבור הנח אפרים נתחבר אל העצבים לכן הנח לו ואל תוכיחו, כי אי אפשר להפרישו מהם, עכ"ל.

ומצינו מנשה שעבד עבודה זרה וחזר בתשובה ופירש מעבודה זרה, ונתקבלה תשובתו [סנהדרין ק"ב ע"ב]. וכן כמה בני אדם עובדי עבודה זרה, וחזרו בתשובה. ומאי נשתנו אלו מאלו, שאמר השי"ת לא תוכיח לבית אפרים, שאי אפשר לו לפרוש ולא יועיל התוכחה. אלא ודאי [הכוונה כאלו] מסוני'ם שכל באיה לא ישובו, ולא ישיגו אורחות חיים.

ואני הדל נתברר לי מפי מגידי אמת, שכת המסוני'ם עובדים תנין, והוא נחש זקן. והנחש לא גזר השי"ת עליו מיתה כבני אדם, רק על גחוני ילך, ולא ימות אם לא יהרגהו אדם. ודניאל איש חמודות הרגו כהריגת הכלבים, ° כי בימי (דריוש) [נבוכדנצר] היו עובדים הנחש, כי לפי דעתם כיון שאינו מת, אלוה הוא, ונותנים אותו בהיכל בית הכנסת שלהם, ומכבדים אותו, ועובדים אותו. ודניאל אמר למלך (דריוש) [נבוכדנצר] אל יפתוך חטאים, כי הוא שרץ כשאר השרצים אשר בארץ, אם תרשני אמיתו. ולקח רשות מן המלך והשרים, כי לפי דעתם כי הנחש יהרוג לדניאל, וילך דניאל ויעש קוצים ברזל כמו מסרקות הפשתים, ויתן עליהם מיני מאכל כמו חלב ודשן, עד שנתכסו הקוצים, ויתן אותם לפי הנחש, ויאכל אותם, ויבואו במעיו וימת ככתוב

עוד פירוט מעשי כת
הבונים החפשים

בספר יוסיפון עיין שם [וכבר איתא כן במדרש רבה בראשית ס"ח י"ג עם דניאל ונבוכדנצר].
ואלו המסוננים עובדים הנחש, עם עבודת השי"ת חס ושלום, ומשתפים,
שראו המגידים כמו מנורה, כתוב בה שם הוי"ה, כתב אשורית, וסביב ה',
כרוך נחש. הביטה וראה הערמות והמרמות שעושה היצר הרע עם הפתאים
והריקים, שמלביש בדעתם שמקיימים מצות ואהבת לרעך כמוך, והם כשרים,
ומעבדם עבודה זרה, ומוציאם מכלל ישראל, ואין להם חלק באלוהי ישראל,
ובעולם הבא, ומיתתם מיתת עולם. ולהכי נתחייב היצר הרע הריגה, הגם
שהשי"ת בראו עד שיפתה בני אדם בפירוש לך עבוד עבודה זרה, ולא
לרמות בני אדם ולרמות בעיני האדם שהיא מצוה, ועל כן אמרו רז"ל [סוכה
נ"ב ע"א] שלעתיד לבוא הקב"ה שוחטו לפני הצדיקים והרשעים.

ובן בענין העריכה [לעניני צדקה], בעירנו זאת ארם צובה
יע"א, מנהגנו לעשות פנקס של ק' גרוש, ועושים ג' כתות,
ומעריכין כל אחד מן העשירים, זה ערכו ליתן גרוש אחד
במאה, וזה כ' גרוש, וזה עשרה, עד שנשלם הפנקס של מאה לצרכי העיר. ויש
פעמים משכחת לה ב' או ג' בני אדם נתנו חסר, וטוענים הפסידו, או שקר ענו,
וגוזלים את הרבים, וישמע חבירו העשיר הכשר וצדיק בכל ענינו, ואמר גם
אני אתן חסר, כדי לתקן העיר לדעתו, והאמת בא לתקן, ונמצא מקלקל, שכל
השומע שזה נתן חסר, גם הוא יתן חסר, ונתקלקל הפנקס, וקיים אם ראית גנב
ותירץ עמו [תהלים נ' י"ח], הוא גוזל את הרבים, ואתה תעשה כמוהו*. כל זה
מעשה יצר הרע, מרמה בני אדם, ומראה להם העבירה מצוה. ועל זה רמזו
המפרשים ז"ל בדברי דוד המלך ע"ה [תהלים שם ט"ז] ולרשע, זה היצר הרע, אמר
אלהים מה לך לספר חוקי, למה תאמר שזה^ו מחוקי האל יתברך עד שיעשה
העבירה, תפתנו על העבירה בפירוש. ועל זה מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו.

והשתא חל עלינו חובת ביאור למאמר הנצב בשער,
הצדיקים רואים אותו כהר גבוה, והרשעים רואים אותו
כחומ. והוינא בה למה עושה הקב"ה כך וכו' הצדיק רואה
אותו וכו'. לפי מה שכתבנו שהיצר הרע מטעה את

ביאור מאמר הפותח
צדיקים נראה להם
כהר

* ראה להלן עמ' נ"ז וקכ"ד, ובספר "דרך אמונה" ערך עריכה עמ' קמ"א.

לשכות הבונים החפשים

מאת יצחק א. די-בוטון

בין המפעלים החברתיים והתרבותיים בשאלוניקי ראוייה להיזכר תנועת "הבונים החפשים". התנועה הגיעה להישגים חשובים, ביוחד, בתפקיד נכבד שמילאה בהכרות המהפכה בתורכיה, בשנת 1908.

עוד לפני פרוץ המהפכה התורכית בשנת 1908, התקיימו בשאלוניקי לשכות של "בונים חפשים", שבשורותיהן נמנו אנשים בעלי שאר רוח, באין הבדל דת ואמונה והתבלטו בעיקר היהודים. בתנועת "אחדות וקדמה" של "הצעירים התורכים" שהתארגנה בימי משטרו של איש הדמים, השולטן העריץ עבדול חמיד, ואשר פעלה במחתרת, רבים היו היהודים חבריה ששאפו כחבריהם התורכים והשבתאים (דונמים) לשחרר את העם מכבלי עבדותו. ומדיכוי המחשבה החפשית. אופיני הדבר, יצעם פרוץ המהפכה, היה האח עמנואל אפנדי קראסו, עו"ד נודע לשם, פעיל מאוד בה. עליו נפל הגורל להתיצב כחבר במשלחת בת שלשה אנשים בפני הסולטן העריץ ולהורידו מעל כסאו. הוא בא לארמון "ילדיז" עם חבריו ואמר לאיש, שהטיל אימתו על אימפריה גדולה, כי מחנות הצבא הקיפו את ארמונו וכי עליו לוותר על כסאו לבל יספך דם נקי חנם. עמנואל אפנדי קראסו היה אחד הפעילים בלשכת הבונים החפשים הותיקה ביותר בשאלוניקי.

אחרי פרוץ המהפכה, הרחיבו לשכות הבונים החפשים בעיר את מסגרת פעולתן החשובה. תפקידן הראשי היה, בהשתתפות חברי הסיעה "אחדות וקדמה", לחסל את כל האגודות הרשמיות של סקדי השלטון שכוחם היה רב במערכת הריגול לטובת מלכם העריץ.

בשנת 1910, פתחו לשכות הבונים החפשים באין מפריע את שיערי "מקדשיהן" (אירגונם) כדי לגייס ולצרף אל שורותיהן חברים חדשים ובני נוער, ששאפו לקידמה והיו נכונים ומוכשרים להקריב את חיטב עתותיהם למפעלים אנושיים וחברתיים. בצעדים אטיים אך בטוחים, יסד "גרנד אוריאן" בצרפת, את הלשכה "בייריטאס" (האמת); לשכת הבונים החפשים המרכזית בצרפת יסדה את "לאביניר ד'אוריאן" (עתיד המזרח); הלשכה הגדולה באיטליה יסדה בעת ובעונה אחת את "מקדוניה ריסורטה" (מוכדון הקמה לתחיה); הלשכה הגדולה בספרד יסדה את "פרסיבירנסיה" (התמדה) וכן נוסדה גם לשכה אחרת לפי המנהג האיטלקי "לאבור אי לוקס" (עבודה ואור), לשכות אלו וגם אחרות שהתנהלו במיוחד ע"י יהודים, עיקר מטרתן היה לפתח את הכרתם של בני הנוער ולחנך את ההמון לאהוב כל הנברא בצלם, להשקיע את מכאובי הסובל באשר הוא, ולהפיץ תרבות ואור שיפזרו את החושך שהשתרר בתקופת משטר העריצות והטירור שקדם. בקשר לכך הם קיימו שעורי השתלמות לתלמידים עניים וליתומים.

הלשכות הנזכרות לעיל, שבחלקן המכריע היו מורכבות מיהודים בלבד, ראו צורך והכרח לכלול בהן גם מטובי החוגים התורכים והנוצריים כי על כן, כידוע, "הבניה החפשית" אינה מבחינה בין גזע ודת, אמה ולשון, ורבים היו מבני אמונות

אחרות שפנו וביקשו לקבלם כתברים בלשכות היהודיות. אפשר היה בזמן קצר, להפגש עם אחים רחוקים, ולחפגיש בישיבות הלשכות הללו חברים שהשתייכו קודם לכן לפולחן דתי שונה, כשהם דוגלים באותן הדעות והתשקפות, ושואפים בצותא להגיע למטרה האנושית הכללית הנכספת המכוונת את כולם. מצוה להזכיר כאן את שמות הלוחמים היהודים והאחרים שייצגו את התנועה הזאת ואשר לא פקפקו אף רגע קל לסכן את חייהם בתקופת המשטר התורכי הכושל. ביניהם יצוינו רושדי ביי אראם, מפקח על משרד התברואה בממשלת "הצעירים התורכים", האיש הדגול מינטש בנבנשתי, מיסד הלשכה "אביניר דיל אוריינטי" (עתיד המזרח) שממשיכי פועלו הנערץ היו ברוך מאייסי, מאריו מאייסי, חיים סאפורטה (גשיא לכל ימי חייו), שאול בן שושן ועוד. כלם מילאו תפקידים בדרך גאה, ורבים חברי הלשכות, אשר גיצלו מצטרני הנאצים, נמצאים כיום במדינת ישראל.

הלשכה "עבודה וידור" שניהלה בתבונה יוסף קראסו מבנק שאלוניקי, יצחק בן יעקב אלשיך מנהל המוסדות לחינוך ולמסחר "אלשיך", התמסרה בלב ונפש להספקת חינוך חנם לילדים מעוטי אמצעים. הלשכה "בייריטאס" (האמת) של המזרח הגדול מצרפת, שהיא מהעתיקות ביותר בשאלוניקי, פעלה בחשאי בימי משטר עבדול חמיד, והשתתפו בה חוגים מתקדמים תורכיים ויהודיים, ובכללם משכילים וכמה מראשי קהילת שאלוניקי. בין האישים רמי המעלה ורבי התהילה שהקדישו רוב זמנם ללשכה החשובה הזאת, ושהתפרסמו בשמם הטוב, הם: הנדיב מואיז בנבנשתי מבית הבנק יעקב בנבנשתי ובניו, המלומד וההיסטוריון יוסף נחמה, מנהל מוסדות חברת כ"ח בשאלוניקי לפנים, שהתמסר במיטב כחותיו להפצת תרבות שהיהוה יסוד בתכנית חברת כ"ח.

החבר האחרון של הלשכה "בייריטאס" (האמת) היה הידיד והאח אלברט ג'יניאו, שמבט אחד בעיניו היוקדות, היה בו כדי להמתיק כל מרידות, ולטשטש את יסוריו של המעונת והנדכא. הוא היה איש בעל לב רגש, שכל חייו הקדיש לעם ולטובתו, בן גאמן לאביו יקר המדות מאיר ג'יניאו, מיסד "הישיבה" המפורסמת בשאלוניקי הנודעת בשם זה. על אף היותו חניך כ"ח והיה רחוק מכל פעילות ציונית, הוא נתפס לבסוף לרעיון התחיה היהודית, הוא ידע "גאווה יהודית" מהי? וחינוכו המושלם נטע בלבו הסתור אהבה לשלמות. הנאצים הארורים שלחו ידם בו, שמו קץ לחיים העשירים, של איש ישראל פאר קהילתו. זכורני, בשנת 1935 זכינו להקשיב לנאומו בלשכת "הבונים החפשים" בתל-אביב, שאז ביקר בה לרגל יריד המזרח כדי לייצג את ממשלת יוון בביתן היווני המיוחד שהוקם בו. באחת מאגרותיו אלי, משנת 1936 העיר והזכיר: "אם שוכן מרום יזכני, אהיה אחד החלוצים, אשר יביאו תרומתם להקמת המשכן הגדול בציון".

כה היו תכונותיהם של האחים "הבונים החפשים", בנים נאמנים לעם ישראל בעיר שאלוניקי, יד עריצים טמאה המלאה דמי קרבנות חפים מפשע השיגתם, הכריעתם לארץ, ושמה קץ לחייהם מלאי המעש וההוד.

דרך תשובה

מענותותו דמר אדמ"ו הרב אב"ד נ"ל צוה עלי לחוות דעי בענין תשוב' אשה א' שלקחה את בתה הקטנה בת ט"ז שבועות בזרועה במטה להניקה ולמחר מצאתה מתה, ואו שהמיתה אותה בזרועה או אפשר ג"כ שגרמה לה המיתה ע"י הכריכות והלפיות שהיתה לפופה בחוץ יותר מדאי, והאשה הזאת עודנה מניקה כעת תינוק הב' הנולד תאומים עם הבת המומתה הנ"ל וע"כ א"א לצוות עלי' תעניות מחמת הולד הקיים ואחר כלות הנקטה אפשר שתתעבר שוב ואז ג"כ א"א לה להתענות וכש"כ מהרי"ל בתשו' סי' מ"ה.

הנלענ"ד ע"פ מה שהוזכר בדרכי התשובה בסוף שו"ת מהר"י בר ברוך בע' איש אשר ירצה כו' ע"ש ובשו"ת מהרי"ט ח"ב סי' ח' ותשו' מ"ב סכ"ו [נ"ב, גם ראינו דברי הרוקח בע' תשובה אבל לא הזכיר מע' רציחה כלום] בצרוף דברי כולם למדנו שאשה הזאת אף שא"א לסגף אותה בתעניות משום תקנתו של הולד החי וכנ"ל וכן לע' שאר סגופי' העוכרים או ממעטים את החלב מ"מ תסגף א"ע סיגופים אחרים שאין לחוש מ' החלב, ולכן אם אפשר לה למצוא חלוק של שער עזים או סוסים דהיינו שק תלבשנו על בשרה ממש שנה תמימה שס"ה ימים חוץ

משבתות וי"ט ור"ח וחנוכה ופורים, ואם א"א למצוא שק כנ"ל תעשה לה עכ"פ כתונ' מפסולת של פשתן גס שבגס שתמצא [פאם אלטער גרעבזטען ווערקע טוק] ותלבוש אותו כנ"ל, וכן תציע תחתיה לסדין מטתה, חוץ משוי"ט ור"ח וחור"פ, ותתודה ותתנ' להקב"ה בדמעות שליש ג' פעמים בכל יום קודם אכילה בל"א, ומדי חודש בחדשו תתן באותה יד שהניח' בה את הילד המומת דמסתמ' הי' הימנית ג"פ ח"י צ"ל דהיינו נ"ד צ"ל לעניים ב"ט, ועתה מיד תתן ז' פעמים ח"י צ"ל דהיינו א' זה' י"ב צ"ל, וכל הסך יחד יגרע מגדונית' ולא תעדה שום תכשיט ועדוי, וזמן לכל הנ"ל יגזור ויקבע חכמת האדון מו"ר נר"ו, וכל ימיו לא תלך לשמוע קול שרי' ולא אצל רקודי' ומחולות, ולא תקח שוב תינוק אצלה במטה עד כלות לו לפחות ב' שנים, וכשתניקהו בלילה או תעמוד מעל המטה ותשב כולה מחוץ למטה או לפחות תוציא רגליה מחוץ למטה בלי מלבוש כלל, ובכל שנה ושנה תלך יחף ותתאבל ביום שנעשה המעשה ותתודה ותבכה ותתחנן חוץ מכשחל בא' מימים הנ"ל, או בתוך ל' ללידה שאז לא תלך יחף, ולע' תעניות כל שאפשר לה להתענות בימים שאינה מניקה או מעוברת תתענה בתוך זמן זה כנ"ל וביום המעשה בכל שו"ש כנ"ל.

דרך תשובה לבא לשוב מחברה טמאה *

שאלני ידידי ר' נתן כ"ץ י"ו ב"ק ז"ל בסינסאנעטע אשר בחלק אמריקע מה תהא תשובת האיש פב"פ שהי' נכנס בחברת פ"מ [פריי מאויער, הבונים החפשים] והיה נמנה עמם זמן מה ועכשיו ע"פ תוכחה ומוסר יצא מהם ועזב את החברה המטומאה הנז'. וכתב רנב"ק י"ו הנז' אשר כל הענין והעון של הטמאה הנז' ידוע לרב"ל [לר' בנימין ליליינטאל, שהיגר מגרמניה לאמריקה ועלה לאה"ק בראשית שנת תר"ו והתאכסן בביתו של ר' אליעזר ברגמן ד' שבועות העה"מ] י"ו עכת"ד.

ז"ה תשובתי במעמדי: כוונתך רצויה וברוך אתה לד' או"א בהשתדלותך להחזיר את אב"י [אחינו בני ישראל] היו לתחת כנפי השכינה, שהרי העולם אומרים שכל הנכנס לח"ט [לחברה טמאה] הנז' מוכרח ע"פ נימוסיהם ר"ל שיאמין בדת ישו הנוצרי, אלא שרב"ל הנז' אומר, ויותר מזה אומר שא"י [שאינו יודע] כלל מעניניהם, שאינו מוכרח לזה רק המתטמא במדרגה הז' שבהם ר"ל, שהיא בבחינת הזב, עי' מ"ב דכלים

ודוק, אמנם אפי' לפ"ז רע ומר לכל הנכנס להם בפרט מאב"י הי"ו כיון שמגמתם עכ"פ לכפור בד' או"א יו"י שהג"ל [אלקיננו ואלקי אבותינו יתברך ויתעלה שמו הגדול לעולם] שהוציאנו ממצרים וכו' ע"ס הכוזרי מ"א סי' י"א ולהלן, ומשל למה"ד לנכנס לבית שיש בו בורסקי או ביהכ"ס פתוח אפי' חדר לפנים מחדר קולט את הריח רע וכתוב צא תאמר לו (ישעיה ל' כ"ב) דר"ל ע"פ המסורת ל' טינוף כש"כ הרד"ק בשרשים, ורק בדרך דרשא מפרשין ל' ר"פ רע"ק הכנס אל תאמר לו ע"ש ודוק, וכן בית שיש בו ריחים או מוקד של פחמים וכה"ג כולו מתלכלך מאבקו, וד' אבקות של איסור הן ושל ע"א א' מהן ע"י תוספתא פ"ק דע"ז ודוק. והרי אפילו במצוה פרטית ארו"ל לך לך אמרי' לנזירא וכו' וק"ו ב"ב של ק"ו בכה"ג שאין לא' מאב"י הי"ו להמנות מהם ולא מהמונם וכו' וכבר בא על כה"ג עשה מפורש בד"ק [בדברי קבלה] משלי ה' ח' הרחק מעליה דרכך, עי' פ"ק דאיללים דף י"ז ע"ב, והלאו שבתורה ולא תתורו

שבכאן תובב"א רי"א מליבנ' שהרה"ג דק"ק חברון תובב"א ח"ר גיליבי אליקים ז"ל שנסתלק בסמוך, כתב ג"כ תשובה על ענין זה שכל כהן הנמנה מח"ט הנז' פסול לעלות לדוכן, וכמדומני אפי' במדינות אלה שהכהנים עולים בכל יום, ויש בזה פרסום גדול.

עם אשר מגמתם ותכליתם להחזיק בדת ישו כגו' שהיא א' מד' קליפות הרשומות בדברי המקובלים קבלת אמת ז"ל, וכתוב גם את זה לעומת זה עשה אלקי' וד"ל ועפ"ז כשתענין בס' הכוזרי מ"א סע"ט ומ"ד סי' י"ג אך אלה האדומים וכו' תבין כיצד תהי' הכניסה לצל לח"ט הנז' כמו כוונת יציאה מוחלטת ר"ל מתחת צל כנפי השכינה ודתי תוה"ק אשר קבלנוה עלינו ועל בנינו ועל דורותינו בכמה וכמה רבוא רבואות בריתות ואלות ושבועות עי' תוס' סוטה דף ל"ז ע"ב ד"ה אמר וכו', ובאמת אי אפשר בשום אופן וענין כלל בין לא' מאזרחי ישראל בין לא' מן הגרים שנכנסו לנו לצאת ממנו לעולם וכמפורש ע"י יחזקאל והעלה על רוחכם וכו' (שם כ', ל"ב ול"ג) וע' סנהדרין דף ק"ה ע"א, עד שאפי' אם עבד ר"ל ע"א כל ימיו לעולם גטו גט וחליצתו חליצה וקדושו קדושין לדעת כהפ"ו רי"א [כל הפוסקים ראשונים ואחרונים] ז"ל. ועתיד ליתן את הדין על כל עבירה קלה שעשה בהמרותו כמו על החמורות ר"ל.

ואם כנים אנו במה שהעלינו בזה הרי עונש הממרה ונמנה עם הח"ט הנז' מפורש בקרא דסו"ס [דסוף סדר] שלח כי דבר ה' בזה וכו' דמפרשי' לי' בספ"ק דשבועות דף י"ג ע"א בפורק עול וכתוב להלן הכרת תכרת ר"ל וע"ש בגמ', ועי' ג"כ ברמב"ם ספ"א מה' עדות ורפ"ג ממרים ודוק.

אמנם כלפי מה שהחמרנו באיסור של הנמנין בח"ט הנז' כן נראה שלא להחמיר בתקוני התשובה של היוצא ביסורין ע"י עצמו ממנה ועוזב אותה עזיבה גמורה ומוחלטת בלב שלם ובחרטה גמורה, לא כחומר שכתוב בס' הרוקח סי' כ"ד ולא כתשוב' מהרי"מ חא"ח סי' ח', ואפי' לא כדהר"ב עיר מקלט בסדר יתרו בפסוק לא יהי' לך וכו' ובסו"ס מצות השם בתיקוני תשובה סי' ח"י ע"ש, רק להקל עליו ע"פ הגהות הרב חיד"א ז"ל שם בס' ע"מ [עיר מקלט], והרב תה"ד סי' קצ"ח וקצת מדברי הרב הנז' בפו"כ [בפסקים וכתבים] שלו סי' ס' ואחריו הרב ב"ז [בנימין זאב] סי' ע"ב ורמזם הר"ב זכור לאברהם ח"א וח"ג בא"ח בערך תיקון ועפ"ז ועם מה שקיבלתי מפי אמו"ר הראב"ד זללה"ה בענינא נראה דדי לו שיתענה הנך ש"א תעניות שכתב הרב עמ"ק ז"ל שם במשך ד' או ה' שנים רצופות, או פעם א' או פעמים בכל שבוע ושבוע בב' וה', ולא בר"ח ומועדים וח"פ [וחנוכה ופורים] וכה"ג ימים שאין מתענין בהם, אחר שטבל א"ע במי מקוה טהרה תומ"י בהגיע דברינו אלה לאזניו וקבלם

אחרי לבבכם (בפ' ציצית) וכו' דמפרשי' לי' על מינות והרהור ע"ז בספ"ק דברכות דף י"ב ע"ב ועפירש"י (בד"י) [בדפוס ישן] במתני' סו"מ סוטה אדתנן התם והמלכות תיהפך למינות, וידוע דרו"ל בכ"מ דאינהו וכל אביוזריהו יהרג ואל יעבר ועי' ש"ע יו"ד סי' קנ"ז בהגה' דס"א ד"ה כשאומרים וכו'.

איברא אם לא הי' עון הח"ט הנז' רק מאיסורי ע"א לחוד וכנו' לא היו צריכין להסתיר במחשך מעשיהם שהרי רוב האומות שבוה"ז עע"א הן, שאפי' הישמעאלים שהם מיחדים בפיהם כבר שמענו עליהם ממהימני שהם עובדי מרקוליס שיש להם מין מרקוליס במעקא מקום קבורת חמור שלהם, ועוד העיד לי א' מתלמידי חמד... אשר גם פאה"ק תובב"א כו"כ מרקוליס בדרכים ובמצרני שדות ג' אבנים א' ע"ג ב', עפירש"י במס' ע"ז ר"פ ריש"א [ר' ישמעאל אומר], ולכן מה שאומרים בל' ערבי ונחרזו ג"כ באיזו שיר ידוע בלה"ק בצורה זו: אין יחוד כיחוד הישמעאלים, הוא שקר מוחלט וכמו שאמרתי ג"כ מאז בלא"ה מטעמים אחרים ר"ל מהאי דעתא.

ולכן מסתברא טובא דניחא להו בהפקרא לחוד ופרקו מעליהם עול כל המצוות ואפי' אותן הנקראים אצל חכמי המחקר של אב"י הי"ו מצוות שכליות כ"ש השמיעות, ורבי המובהק הראב"ד מ"כ מו"ה אב"א [אברהם בינגא] זללה"ה כבר העלה בחכמתו הגדולה ותבונתו הנפלאה שאצלינו בני ישראל הי"ו כולם שמעיות כפי הקבלה האמתית וכנראה ג"כ מדרמב"ם ז"ל ספ"ח ממלכים, וט"ס שם מה שנדפס בספרינו ולא מחכמיהם וצ"ל אלא מחכמיהם וכ"ה בתשו' מהר"מ אלשאקר דף קצ"ב ע"ב והובא בספר ת"א דר"ז [תולדות אדם דר' זלמן מוואלזין] ז"ל ודוק. ורובם כן כולם מחשבתן גיכרת מתוך מעשיהן לרוע שהן מחללי שבתות ר"ל ואין משגיחין בשום מצוה ממצוות תוה"ק וכש"כ בשל דרו"ל, ונימוסיהם כמדומני שהם ע"פ דעת זרה א' מחכמי היונים (הנוכרים בדרו"ל פ"ק דבכורות דף ח' ע"ב בשם סבי דבי אתונא ע"ש) שהי' מבקש שישתמש העולם כולו בכיסים וכוסות (ר"ל נשים עי' ש"ע א"ח סר"מ ס"ב) כאחד, וכן שמעתי מאדמו"ר זללה"ה הנז' שאין איסור אצלם להחליף גשותיהם וכה"ג, ולפי שאי אפשר שתתקיימנה חוקי המדינות בהנהגה זו מ"ה מוכרחים להסתיר רוע מעלליהם, ומאחר שהסכימו ונתישנו בח"ט הנז' וכפירה זו ר"ל, כבר מצא מין את מינו כח טומאה מה מן החיצונים השייך למרד ומעל זה והוא המסייע והמחזק ומנהל אותם בדרך רשע זו אשר בחרו להם ונשתקעו בו, ועי"ז אפשר להם להזיק ר"ל לאדם המתגרה בהם, אפי' בריחוק מקום, ועל דרך שארו"ל בכשפים למה נקרא שמם כשפים וכו' (סנהדרין דף ס"ז ע"ב, ועי' ג"כ בירו' שם ס"פ ד' מיתות) וכן אמר לנו א' מן התה"ח

תשובה בזה"ז אין להכביד עליו שלא ימנע וכמ"ש הרב תה"ד והאחרונים ז"ל, והאיש החכם יעשה לפי המקום והזמן ומהות האיש עכ"ל, ולכן תשתמש בכל הדברים הנ"ל כחכמתך דוקא אם להוסיף או לגרוע כפי אשר יתנד ויורוד מה"ש [מן השמים].

שוב גברתי בענין זו גם עם ידי"ן הישיש הרה"ג מו"ה זונדל גר"ו מסאלאנט יע"א ואמר לי ג"כ שכפי הנשמע לו מאז הם מפורסמים למופקרים ר"ל וכופרים בעיקר, וסיפר לי על אדם א' שהי' ג"כ ביניהם ונתחרט ושב ועזב' אלא שנתפחד מרדיפות שלהם או ע"י כת הטומאה הנ"ל או בדרך טבעי שהם מודיעים זל"ז ואפי' למקומות הרחוקים לרדוף את היוצא ההוא עד החרמה ולהרגו בדרך טבעי ר"ל, ובא אל חכם ורב א' שאמר לו אשר תומ"י בהסכימו לעזוב אותם לעולם וכנו' יטבול תומ"י בממ"ט [במי מקוה טהרה] ושוב לא יפחד מהם ומהמונם כלל רק יבטח וישען בה' או"א יו"י שהג"ל ולא יוכלו להזיק לו שוב כלל וכן עשה והצליח. עוד הוא אמר לי ויהי מעשה בגוי א' שנסתכן וראה בהם עובדים במים ולחישות ופטפוטים עד שברח מלראות וכו' ע"כ, וע' ספ"ב דחולין דף מ' ע"א ומ"א ע"ב וברמב"ם פ"ג מה"ש ה"ה והי"ד דיש שעובדים למזל מים ונהרות ולבבואה שבמים.

וכל הדברים הנ"ל יהיו לך לבדך ואין לשום זר אתך כי כן וכאן היו דברים שח"ן [שחיי נפש] תלויים בהם ולא נאמרו לקרות אלא לצנועין כמוך י"ו וח"ו לפרסמם ברבים רק כדכתיב ואת צנועים חכמה, סוכ"ס אין ענינם יוצא מידי ע"ז וכפירה מוחלטת ר"ל (וממילא שנשאר משפטן וחזרתן כדכתיבנו).

תו נדרשתי בענינא שוב גם עם ידי"ן הרה"מ הישיש וכו' חו"ר משה תורגמן גר"ו אלפאסי, והגידני משם הרב המפו' המקובל אלקי חו"ר שלום שעראבי ז"ל שהי' דורש ומפרש על הח"ט הגו' שכבר רמיזא בתורה בקרא דכי יסיתך אחיך וכו' בסתר לאמר גלכה ונעבדה א"א וכו' (ראה י"ג ז') כקש"ר הגו' שעע"ז בסתר, וא' לי אשר חור"ד נ' חסין ז"ל חיבר על ענין זה שיר מיוחד בלה"ק ופרסם בו ג"כ ענין נבלותם והתפקרם וכפירתם ר"ל.

בלבו וכדלק' אי"ה בזה, ולא ימשוך ויתעדן בבשר ויין בפרט בלילי התעניות לפניהם ולאחריהם, ואם יגדל זקנו לשם מנהג יהדות שלא יגלח כלל שום פאה מפאות הזקן יש לנכות לו מסך תעניות הגו' מספר זק"ן, עד שלא ישארו רק קמ"ד יום וזה נקל לו מאד להשלים במשך שלש שנים רצופות בכל שבוע יום א' או שני או בחמישי, והפסקה א' של ב' ימים וב' לילות רצופות תעלה למספר ז"ך ימים לנכות ממספר ש"א או קמ"ד הגו', וכל ימי חייו יתענה לכה"פ באותו יום שנכנס להמנות עמהן וגם ביום שנולד, ובאותו יום שזכה לצאת מקשר רשעים שלהם יעשה לו קצת י"ט להרבות קצת בסעודה ולתת צדקה הגונה לעניים ב"ט בתו"מ [בני טובים בתורה ומצוות], וכל הגו' יעשה בנפש חפצה ובשמחה, שכל עבודת ה' צריכה להיות בשמחה ובטוב לב, עם הדאגה והחרטה והידידי על העבר וכדכתיב וגילו ברעדה, וכן כל מיני ייסורין שיבואו עליו מה"ש [מן השמים] יקבלם בשמחה גמורה, וע' ערכין ט"ז ע"ב וס"פ היו בודקין אינו דומה מתבייש מעצמו למתבייש מאחרים ואמר' ספ"ק דברכות כל העושה דבר עבירה ומתבייש בו וכו' ע"ש, וע"י הצומות כנו' יהי' נקל בידו לקיים ככל דברי הרמב"ם ז"ל שכתב בפ"ב מהל' תשובה שלו ה"ב, ג', ד' וה', עש"ה, ושב ורפא לו.

ועל שאר עבירות ר"ל שעבר בקום ועשה או בשב וא"ת בזמן היותו נמנה בח"ט וק"ר [בחברה טמאה וקשר רשעים] הגו' יש לך לשפוט ע"פ הספרים הנ"ל עם ס' יסוד התשובה למו"ה שמעון בן גמליאל ז"ל ור"ח שער התשובה פ"ז וס"א המדברים בענינא הרשומים בבאה"ט א"ח ס' תר"ג ואחריהם דברינו אלה שבזה.

ברם דע לך בני הי"ו שכל מש"כ בזה הוא ע"פ מעט התורה אשר בידינו ולפי הספרים שלפנינו וע"פ דברים אחדים אשר שמענו מרב"ל י"ו הנ"ל ממהות האיש רפב"פ שי' הנ"ל, אשר באת השאלה אודותיו אמנם זכור אל תשכח דרז"ל ביבמות דף ס"ה ע"ב דא"ר עילעא משום ראב"ש כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע כך מצוה וכו' ור' אבא מסיק עלה חובה שלא לומר דבר שא"נ וכיון שאתה יודע ומכיר בטוב את האיש רפב"פ י"ו הגו' ואת שיחו תשער את כל הענין ע"פ הרב חיד"א ז"ל בהגהותיו שם המובאים בס' זל"א [זכור לאברהם] ח"ג שם שכתב וז"ל: והשואל

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ולבירור יוחסין

גזירת שחזרה לסורה ונהיתה מסיונרית בכת נוצרית מסוכנת

תיק יוחסין מס' 2343-עד

נושא הדיון

פנו לבית הדין בענין הגב' ש' מבתי מונקאטש בירושלים, ואשר נולדה בארה"ב בשנת תש"ב, ובאה לארץ בשנת תשנ"א, אשר מציגה עצמה כיהודיה חרדית, אך למעשה יש עדויות וראיות שגם אחרי שהתגיירה בארה"ב חזרה לסורה בקהילה נוצרית ומסיונרית (יהודים משיחיים), וכך הודתה היא עצמה. גם אחרי שעלתה לארץ כיהודיה, קיימות עדויות שהיתה פעילה בקהילה הנ"ל, ופעלה - בעצמה ובאמצעות פעיליה - להעביר מאות ילדים יהודים על דתם בשיטה הנוראה הנקראת "פגיעות טיקסיות" (RITUAL ABUSE) בשכונת נחלאות בירושת"ו, והדברים הנוראים הללו ממשיכים להתרחש גם בעיר העתיקה, שכונת סנהדריה מורחבת, עזרת תורה, מאה שערים ועוד (הדברים אף הגיעו לדיוני הכנסת אך השתתקו. ראה פרוטוקול מס' 161 משיבת הועדה לזכויות הילד בכנסת ה-18 מיום כד טבת תשע"ב, שבה הודיעה הרווחה על מאה ושמונים ילדים שנפגעו. בעבר הוגשה תלונה למשטרה ע"י כמה מהורי הילדים על התעללות בחסרי ישע, אך התיק נסגר "מחוסר ענין לציבור" (ויותר נכון בגלל "קשרים" של הכנסיה עם הממשל). מנגד נעצר פעיל שמחה נמרצות על התופעה והועמד למשפט, ואחד מגדולי בעלי המוסר בדורנו עומד למשפט באותה פרשה "על שידול לחבלה!")

הוצנו לבית הדין מחקרים אודות האשה הנ"ל וכתות הנצרות שאליה היא משתייכת. את החקירות ניהלו הנרא"ב רב ביהכ"ס בב"ב וכן הגרצ"ו רב ביהכ"ס בקרית יובל, בשליחותו של מרן ראש הישיבה הגר"ש אויערבך שליט"א, ובהן מתבררים פרטים על מזימות הכת הנוצרית הנ"ל ועל מהלך חייה של הגב' ש' בארה"ב ובשראל, ומתברר שהגב' ש' נולדה בארה"ב כנויה בבית של נוצרים פרוטסטנטים ובונים חופשיים, ונישאה לגוי בשם ג.ד. בשנת 61. בשנת 67 התגיירה ש' עם בעלה, תחילה בניור ריפורמי, ואח"כ בניור כד"ת, ובשנת 69 ילדה לו את בנה הראשון א'. אותו ג' ד' חזר לסורה ושימש ככומר בתנועה התיאוסופית, המשלבת נצרות עם קבלה מעשית ומעשי כישופים של שאר דתות. אח"כ נישאה ליהודי חרדי בארה"ב בשם א.ק. והתגרשה ממנו בשנת תשמ"ב ע"י גט שליחות שנכתב בביה"ד בירושלים ע"י האב"ד הגר" יוסף כהן זצ"ל. במעב"ד של הגט נכתב

שהתעודה אינה מהווה הוכחה ליהדותה של האשה וכשרותה. הנירושין היו בעקבות חזרתה לסורה כחברה בקהילה נוצרית ומסיונרית. ואז מסרה לאימוץ את הבן א' מבעלה הראשון. ישנם עדים ממדינת קונטיקט בעיירה ברידג'פורט ומעוד מקומות שהעידו שבמשך כמה שנים אחרי נירושיה ממר א.ק. פעלה כמסיונרית בחזות של יהודיה חרדית כדי להמיר דתם של ילדי היהודים המקומיים.

כשעלתה לארץ בשנת תשנ"א כתושבת ארעית הציגה עצמה במשרד הפנים כיהודיה מלידה, בכוונה להעלים את דבר ניוורה (כשהחליפה את שם אמה ל"חיה").

בשנת תשנ"ב קבלה הקונסוליה הישראלית בארה"ב מכתב מראביי שטיין מברידג'פורט שהגב' ש' משומדת ומומרת ורמאית, ואין לתת לה את זכות השבות. הקונסוליה העבירה מכתב זה לארץ, והוסיפה שהמכתב מדבר בעד עצמו. באותן השנים, מחופשת לחרדיה, היא "התפללה" בכנסיית נתיביה של יוסי שולם, ברחוב נרקיס קרוב לנחלאות. כמו כן היתה בקשר באותן שנים עם הרב שמחה פרלמוטר, יהודי עם אמונה נוצרית שהתחפש ליהודי חסידי, מעיר אובות בנגב, שנקראת גם K'FAR-YESHUA, וכיום נקרא TAMAR-PARK אתר נוצרי של BLOSSOMING-ROSE (שושנה פורחת, מושג בנצרות המסמלת את אותו האיש). פרלמוטר ייסד שם יישוב של נוצרים בתחפושת של אנשי מאה שערים (מהודאתה של האשה הנ"ל במכתביה לבית הדין). למרות זאת קבלה אזרחות בשנת תשנ"ד, ובשנת תשנ"ה נישאה ע"י העה"ח בירושלים למר י.ו. (לאחר שהעה"ח שאלו במכתב את א' מהנהלת בתי הדין אם היא כשרה להנשא, וא' כתב להם בתשובה שנחתמה ע"י הנרזנ"ג כי היא ניוורת וגרושה וכשרה לנישואין. הנרזנ"ג עצמו אמר אחר זמן שאינו זוכר את המקרה, אך בעיון חוזר נראה שיש לאשה זו ספק בכשרות הניטין שקבלה, והיא גם בספק א"א). י.ו. גירש אותה לאחר זמן קצר וסיפר שמצא אצלה חומר מסיונרי. אח"כ - קרוב לשנת תש"ס - נישאה בב"ב ל-מ.י.פ.

בשנת תשנ"ו שלחה אישיות בכירה מהיהדות המודרן-אורתודוקס O.U. ISRAEL CENTER, מכתב לביה"ד הרבני בירושלים בנושא תיק נירושין של אשה מארה"ב, עקב גילוי נצרות קיצונית אצל האשה. אותה אישיות מעידה במכתבה, שהיתה לה ההזדמנות לחקור את הרקע של האשה גב' ש' בקשר לבעיית ניוור, והוא גילה בשיחת טלפון עם רב ומנהל ב"ס יהודי בארה"ב, שאצלו האשה גב' ש' היתה מורה, ושהוא פיטר אותה בגלל אמונתה באותו האיש גם אחרי נירושיה, והיא גם הכניסה את האמונה שלה בתוך הכיתה. הוא מוסיף וכותב לביה"ד הרבני בירושלים שהגב' ש' הנ"ל, היא האשה שלקחה את המגורשת לתוך ביתה, השפיעה עליה לפני הנירות, ולקחה אותה למקווה, והמשיכה להשפיע עליה גם אחרי הנירות.

בשנת תש"ס - 1999-2000 היא יסדה יחד עם חברתה מיכאלה לאוסון MICHAELA-LAWSON, שפעלה בעבר כמסיונרית, וגם פעלה בארועי חג הסוכות של השנירות הנוצרית, את האולפן למתניירות אהל שרה אמנו OHEL-SARAH-IMENU. מיקומה, שלה ושל האולפן, היה בנחלאות, בקרבת מקום לכנסייה שבה התפללה, בעודה כלפי חוץ היא היתה מחופשת לחרדית.

באותה שנה פורסם באתר של בעלה מ.י.פ., הרצאתו של הכומר סטיואר גירט REV-STUART-GEERT, שנשא בארגון רוט אנד ברנש (ושנקרא כך ע"ש הפסוק יפח כשושנה ויך שרשיו כלבנון ילכו יונקותיו) במחלקה ה"אנטי מסיונרית" שבה. ארגון זה, רוט אנד ברנש, נוסד ע"י כמרים, ומתחזה להיות יהודי. בהרצאתו, EVANGELICAL-CHRISTIANS פונה שם הכומר לארגון יד לאחים ומייעץ להם לא לפעול נגד יהודים משיחיים, באשר בעצם חשיבותם זניחה.

באותן השנים - תשס"ג 2003, היא הצטרפה להופעות המחלקה האנטי מסיונרית של רוט אנד ברנש, והופיעה במרכז OU-ISRAEL-CENTER יחד עם חברותיה, פעילות הארגון CONCERNED-JEWS.

בשנת תשס"ה 2005 היא היתה בין המייסדות (בעמותה) לארגון עזרה לאנוסים של חברתה יפה בתיה דקוסטה YAFFAH-BATYA-DACOSTA שהתפרסמה בשרשים היהודים של הנצרות, בעתון הנוצרי CHRISTIAN-HERITAGE-NEWSPAPER וכבעלת התכנית ברדיו KSKY-CHRISTIAN-RADIO, ובעבודתה הנוצרית-יהודית בארגון כולנו KULANU, ובמיוחד במאמריה הנוצריים שפרסמה באתר הנוצרי BLOSSOMING-ROSE השושנה הפורחת (מעיר אובות). מאמרים נוצריים אלו הופיעו על ידה עד שנת 2004, בעוד "ניורה-שיבתה", אירע כבר בשנת 2000. כיון שדקוסטה ציטטה את הסכמתו של הראשון לציון מרדכי אליהו זצ"ל על פעילותה עם האנוסים, יצא מרדכי אליהו במכתב חריף נגד דקוסטה, לשלל שמוותיה השונים שבה היא משתמשת, והאשים אותה בציטוט הסכמתו כשקרית. מטרתו הרשמית של הארגון עזרה לאנוסים, היתה ההכרה בצאצאי האנוסים שבאו ממדינות נוצריות כיהודים מלידה, כך שמעשית הוא שימש כארגון להטמעת נוצרים בין העם היהודי. גם גב' מיכאלה לאוסון, ראש מחלקת האנטי-מסיון בארגון רוט אנד ברנש (שנוסד ע"י כמרים), נמצאת בין המייסדות בעמותה. כמו כן נמצא שם "הרב" יהושע פרידמן, ראש מחלקת בני נח בארגון רוט אנד ברנש, כאשר מעשית שם "בני נח" ו"גרים תושבים" משמש להסוואה לנוצרים "בני אפרים" הרוצים להשתלב בעם היהודי, ראה אתר EPHRAIMITE ("THEOLOGY ESAY-EXPOSED. INTRODUCTION TO "TWO-HOUSE" BLOSSOMING AVRAHAM SUTTON שגם הוא היה בקשר עם בלוסומינג רוז ROSE מעיר אובות, והיה מרצה לנוצרים שביקרו שם. כמו כן הוא נסע לטקסס לוועידה שלהם על התקופה המשיחית, ועידה משותפת ליהודים ונוצרים. כמו כן היה סוטון פעיל עם ה"בני נח" של שוכו – רוט אנד ברנש. לסמכות ההלכתית של ארגון עזרה לאנוסים נבחר "רב" זלמן כהן, הפדופיל הסדיסט מנחלאות, חבר של גב' ש', גב' לאוסון וגב' דקוסטה.

כמו כן היא יסדה (כחברת עמותה), בשנת 2001, את הארגון לילדים קידס פור קידס KIDS-FOR-KIDS. ארגון זה שייך לארגון פרחי שושנים PIRCHEI-SHOSHANIM שעמד אז תחת ניהולו של הפדופיל ED (WARD) KRAMER מאטלנטה, מפיק האירועים של האירוע הענק CON-DRAGON, שהואשם בבית המשפט בארצה"ב בפדופיליות. לאחר אישומו שינה קרמר את חזונו החילוני הפרועה לחזות חרדית מרשימה, פעל בארגון פרחי שושנים (VIRTUAL-YESHIVA) תחת

שם רבי אפרים (REB) (EFRAIM-BEN-LAIBL), והפיק את האירועים בערוץ 7 תחת השם אפרים אליהו. הוא הפיק שם (באנגלית) את האירוע של יונה תמר וטוביה סינגר. כמו כן עבדו באותו ארגון (VIRTUAL-YESHIVA), גב' יפה בתיה דקוסטה והפדופיל זלמן כוהן. בפרסומי קידס פור קידס מופיעות שותפתה בקאז'ינג של זלמן כהן הפדופיל, VIVIENNE-DAMELIN-VIVIAN-DARMEIN, וכן האשה ש', כיועצות לארגון לילדים הזה קידס פור קידס. לאחרונה קרמר הודה, ונשפט בעסקת טיעון, והפסיק לעבוד בערוץ 7. וכמו כן הפסיק (VIRTUAL-YESHIVA) בפרחי שושנים.

בשנת תשס"ח-2008 הופיעה ברשת מאמר ארוך מאת תלמידת האולפן למתניירות של גב' ש', מאמר שחתמה בשמה האמיתי NANCY-CUEVAS-GUZMAN. במאמרה היא מגוללת את הזוועות שהבנות המתניירות עוברות אצל גב' ש', את הקשרים ה"לא צנועים" בין גב' ש' לבין זלמן כהן, ואת העובדה שהבנות נשלחו לזלמן כהן ע"י גב' ש', והן נפגעו על ידו. ובמיוחד היא מאריכה בתיאור העובדה והמציאות, שהיא התמודדה נגד רשת גדולה מאורגנת, שהפעילה טירור אלים שכלל נסיון לאונס.

בביתה בבתי מונקאטש בירושלים הקימה גב' ש' את האולפן למתניירות, וישנן תלמידות שסיפרו שהיתה מעכבת את גיורן של אלו שחשבו בתום לב לעבור ליהדות, ואילו את אלו שחשבו להשאיר בגיותן היתה מזרזת את גיורם...

בשנת תשע"א-ע"ב-2011-2012 כאשר "התפרצה" פרשת הפדופיליות בנחלאות, גילו הילדים להוריהם, בצורה אופיינית לפגיעות טקסיות שנעשות בטרואומטיסם פסיכיאטרי עמוק ביותר, טיפין טיפין את אשר נעשה להם. כאשר נודע להורים ע"י אחת התלמידות באולפן למתניירות על אופייה המוסתר האמיתי של גב' ש', וההורים הזכירו אז את שמה לילדים, התפרצו מפי הילדים תיאורים זוועתיים על הנעשה להם במרתף ביתה, ואת הפגיעות שעל ידה. את הסדיסטיות של זלמן כהן שפגע בהם בביתה, ואת הטפתה שהטיפה להם לנצרות הגב' ש'. כמו כן תיארו את הובלתם על ידה לכנסיות, ויחס החשיבות לה היא זכתה מאת הכמרים. תיאורי הזוועות של הילדים תאמו במדויק את מה שנתגלה להורים רק כיותר משנה אח"כ, את הנקרא RITUAL-ABUSE - פגיעות טקסיות, סגנון פגיעות שלא היה מוכר בארץ, וגם לא למשטרה וחוקריהם.

חקירות הילדים נמצאו מהימנות הן ע"י חוקרי המשטרה, שהתקשו להשלים עם המידע החדש, כאשר לא הכירו כלל את נושא הפגיעות הטקסיות, והן ע"י חוקרות פסיכולוגיות וקרימינולוגיות.

חברה זלמן כהן, שעבד אצלה באולפן למתניירות עם הבנות, ואשר גב' ש' השתתפה בשיעורי הקאז'ינג שלו, ואשר היה הרב של הארגון עזרה לאנוסים שהיא השתתפה ביסודה, ואשר עבד כמוה גם הוא בארגון פרחי שושנים - וירטואל ישיבה, ואשר הבנות סיפרו עליהם שהיה קיים קשר "לא צנוע" בין גב' ש' לבין זלמן, נשפט ל-9 שנות מאסר על פגיעות פדופיליות בילדי נחלאות. בכתב

האישום שלו בסעיף 80 העיד אחד המתלוננים על "שישנם דברים שקשורים באשה מבוגרת בשכונה שהיא נוצרית".

הרקע לדברים

הנלרות הפרוטסטנטית שהיא היום חלק גדול ביותר של הנלרות העולמית, לבשה צעורים האחרונים נורה חדשה ומסוכנת ביותר לזהותו ולעתידי של העם היהודי.

בשונה מההיסטוריה של הנלרות לורמיה, קטולים, יוניס אורטודוקסים ופרוטסטנטים, שבמשך אלפיים שנותיה רדפה ודכאה את היהדות וניסתה בכח או צפיתו להעביר יהודים על דתם ולספחם לנלרות, הרי שהנלרות האחרונה בארה"צ ומערב אירופה במאה האחרונה ובמיוחד בעשרות השנים האחרונות, השתנתה מלורתה הראשונה. על פי השקפתם, שנות האלף הנוכחי, שהוא האלף השלישי למנינם, אמור משיחם להיגלות, כנאמר ביום השלישי יקמנו, ולפי אמונתם כיון שהסיבה לאי הנלחתו של אותו האיש לפני אלפיים שנה בחפיקו כמשיח היה סירובו של העם היהודי לקבלו, ישנה - לדעתם - חשיבות עליונה להחזרת העם היהודי "הלאן האודות" לאמונה באותו האיש, ואילו שאר היהודים שסרבו להכיר בו - ייהרגו במלחמת גוג ומגוג "ארמגדון" בלשונם.

לפני כשלושה עשרים התקיימו מספר ועידות של המיסיון העולמי צעיר לזאן שבשווייץ, ובהן הוכרו על ריכוז הכוחות למיסיון בקרב העם היהודי לקראת האלף השלישי.

מכיון שבתרבות המערבית האמצעים האלימים אינם מקובלים בחברה, מנסה הנלרות דרכים "רכות" יותר להשפעה על העם היהודי. על פי שיטתם החדשה אין הם מנסים עוד להשפיע על היהדות מבחוץ, אלא להיפך, הולטו אללם להתערב בחוך העם היהודי לזרמיו ולמנהיגיו ולנצושיהם השונים, וכך לפורר את ההתנגדות ולגלות ליהודים את משיחם - אותו האיש, באמצעות אנשים שמושחלים בחוך הקהילה עצמה. התערבות זו בציבור שאינו קורא לה מסיונרית, מאפשרת להם גם לעקוף את החוקים המגבילים את פעילות המסיון בארץ. במסע הלאז הזה של האלף השלישי רוכזו מיטב כוחותיהם, סכומי כסף רבים, ובין המושחלים שלהם מזויים גם קנייני צבא (לדוגמא, שידור "קול ברמה" עם מנדי ריזל מיום 30.6.14), כל זאת כדי להלליח לפעול למען הייעוד שהוא אללם הנעלה ביותר - החזרת משיחם עלי אדמות.

מי שמוזהים ביותר עם מסע זה, הם הפרוטסטנטים של חבל ארץ "B□□□□□□□□", נאמני החורה שבכתב והצרית החדשה המתנגדים באופן קינוי לקטולים ולע"ז שלהם, אצל עם זאת הם פאנאטים באמונתם הנוצרית ורבים ביניהם חיים עפ"י הסיקמא "המטרה מקדשת את האמצעים" וכל האמצעים כשרים.

רבות הכחות שביניהם המונות מאות אלפי איש המשולהבים לקראת האלף השלישי, וביניהם "נציאים" הקובעים תאריכי יעד לקראת חזרתו של אותו האיש.

בנוסף, כחלק מאמונתם החדשה גובר בין מאות אלפיהם ההזדהות עם מה שנקרא TEN TRIBES (עשרת השבטים) הרואים צעמי ארה"צ ואירופה את עשרת השבטים - בני אפרים, שתורמים את המידע החשוב של האמונה באותו האיש לעם היהודי, ולכן לנוצרים "בני אפרים" אלו ישנן גם שאיפות לאומניות לשליטה על שטחי השומרון. כמו כן הקימו ממשלת גולה והם פנו למדינת ישראל להכיר בהם. ראה PROVISIONAL-ISRAILITE-COUNCIL-IN-EXILE. ולהם לא רק שאיפות. סביב האלף החדש - שנת אלפיים - כאשר לשצ"כ נודע על חששות מפני קצוות נוצריות משיחיות קינוניות העלולות לנסות לפוץ את המסגד בהר הבית כדי להחיש מלחמת עולם - גוג ומגוג - ארמגדון בלשונם, המדינה ידעה אז להתגונן מפניהם והגלתה קבוצה הנקראת נוצרים איכפתיים CONCERNED CHRISTIANS, וכן הגלתה

יחידים כגון דוד בן אריאל DAVID BEN ARIEL (המופיע ברשת כחברו של מנהל רוט אנד ברנש), וכן דל גריפין GRIFFIN DELL (בני אפרים JOES) מן הארץ. כמו כן ישנן כנסיות גדולות המונות כמה מאות אלפי איש לאמונה של "BRITISH ISRAEL" (ישראל בריטניה), המאמינים בכל לבם שייחוסה של מלכות בית דוד עוברת דרך בית המלכות של אנגליה, ושטטעס זה הזכרים במלכות זו נימולים. בנוסף הקימו בכל העולם קהילות של בני נח, בלשונם "הדת המקורית", כאשר רובם מאמינים באותו האיש, ומתלהבים גם הם לחזור לארץ ישראל ולחיות כאן כ"גרים תושבים". תואר "בני נח" ו"גרים תושבים" אינו אלא במרבית המקרים הסוואה לנוצרים בני אפרים, ראה אחר ("EPHRAIMITE") THEOLOGY "TWO-HOUSE" "ESAV-EXPOSED INTRODUCTION-TO". יש לציין ביניהם את ארגון "הבונים החפשיים", ארגון של אחיה אוניברסלי עם טקסים סודיים, הנוטים לע"ז, וקשורים לפרשיות פליליות בקנה מידה לאומי בהרבה מדינות (ראה באנגליה OPERATION-TIBERIUS וראה באיטליה LODGE-P2), וגם הם דוגלים בדת בני נח. הבונים החופשיים רואים את נושא בית המקדש כהר הבית כמרכז לכל שאיפותיהם, ורוב הבונים החופשיים FREE-MASON גם מאמינים בצריטיש אירעל, והרבה מהאשמות בנושא פגיעות הטקסיות בעולם הופנו נגד הבונים החופשיים.

למימוש הכיבוש - דרך "סוס טרויאני" בדמות היהודים (הנוצרים) המשיחיים - הנוצרים פירשו את אמונתם הנוצרית והחדירוהו בכל קהילה לפי הסגנון שלה, הן בציבור הלאומי הדתי, כאשר אלפי נוצרים הגיעו להתנחלויות, וכסף רב מוזרם להתנחלויות "ידידותיות" (ראה אחר ISRAEL JEWISH וכן את האחר ESAV-EXPOSED), עשוי נחשף. לנוכח הסכנה פרסמו ועד רבני בנימין כמה הוראות בנושא זה בשם: קבלת תרומות בכסף ובכח אדם מארגונים, קבוצות או אנשי דת נוצריים, מסמך עקרונות. וכמו כן לדוגמא, באוניברסיטת אריאל ישנה תכנית לימודים בשם HEARTLAND-STUDIES הפתוחה לכולם ושהנרשמים לו הם כולם "בני אפרים", כאשר לתכנית משולבת תכנית ביהמ"ד, מקום יישובם של הנוצרים המשיחיים מקהילת הייזל. בנוסף הם עוסקים באחוזי חזויות בכל מה שמריח מקרוב או רחוק לתקופת המשיח, בניית בית המקדש, עלייה להר הבית, מציאת הארון, אפר פרה אדומה, לבישת תכלת, החזרת מטבע מחצית השקל, מלבוש תנכי וכיבוד בית המקדש, סנהדרין, גר תושב, קידוש החדש עפ"י הראיה והכרה בהרבה שבטים נכרים בעולם כעשרת השבטים. כמו כן חלק ממנהיגיהם דוגלים לכן גם בהשבת הפוליגמיה (KONIUCHOVSKY,) (AGUILAR (MOSHE) MARSHALL), והשנה בתאריך 25-27 במאי 2015 אמור להיפתח הקונגרס הראשון (במקביל לקונגרס הצינוני בצול שהציא ליסוד מדינת ישראל) לבני-אפרים-צפון-ישראל, במלון אשל השומרון באריאל, כשצמרכו עומדת התכנית המדינית לבני אפרים.

להשלמת כיבוש זה בציבור היהודי, הם סימנו לעצמם גם יעד שקרוב ביותר לאמונה, והוא הציבור החרדי, והם התאימו את אמונתם לפי כל הסגנונות והזרמים. אותו האיש מתורגם לשפת חז"ל ברסלז, ובמיוחד בקרב חסידי קרליצק השמחים בלי קיצה בכל מצב, וכן התאימו עצמם גם לציבור השמרני והמרכזי של הליטאים, החסידים והספרדים.

כחלק מהתארגנותם, הם פתחו אתרים אינטרנטיים חרדיים להפצת תורה ויהדות ולוחמה במסיון שהם בעצמם אתרים מסיונריים. אתרים אלו משמשים בצורה זו סטרית, גם לכיוון היהודים כבמה לאנשיהם של הנוצרים, שמופיעים בפני היהודים וכאלו הם יהודים דתיים וחרדיים, וכרשת המושכת לתוכה את המתלצטים בדרכם והנבוכים שמבין היהודים והנוצרים, וגם לכיוון הנוצרים כאחר וירטואלי המאפשר לנוצרים ללמוד תורה ולקבל סמיכה לרבנות! מצלי שצטרכו לעבור דרך היכרות אישית עם הרבנים. כמו כן הם חדרו למערך הגיור בארץ ישראל, לארגונים נגד מסיון וכמות בארץ ובחו"ל ושחלו בתוכם אנשים משלהם, וביניהם גם ארגון י"ל. לחיכוך החדירה, הסרת המחיצות, הרדמת הציבור, וריכוך ההתנגדות ל"איתוד", עברו חלק ממנהיגי היהודים המשיחיים, הבני אפרים ומיסיונרים, "גיור", ונהפכו מיידית מהלד היהודי ובשם היהדות, למקדמי בני נח, למתלהבים על הניצחונות שנלקחו אלל הנוצרים הפונדמנטליסטים, ולדוגלי פתיחות ותועלת הדו שיח שבין דתות, ולמומחים אנטי

מיסיונריים, והם גם "מציניים" שאין סיכון ואיסור בקבלת תרומות מהנוצרים. כמו כן הם "מומחים" ללמד את הרעיונות האוניברסליים של היהדות לנכרים, והחיוז עפ"י היהדות לעסוק בזה. שיטות אלו מאפשרות להם לטעון שאינם עוסקים במסיון, וגם להעסיק כמרים כמציניים אנטי מיסיונריים, כאשר הם יוצרים בפועל הכרה בנוצרים פרוטסטנטים אלו לחפקיד מקביל (בני אפרים). בזיון דומה הם דאגו לקבל גושפנקא רבנית להכרה כיהודים באלפים רבים בתואנה שהם נאצי האנוסים, כאשר בפועל מדובר בנכרים מלידה ונוצרים באמונתם. כמו כן חדרו לעמדות השפעה ויוצרי אימון. אנשים משלהם מוצגים בשבועונים ה"חרדים" באנגלית, ולדוגמא ראיה לציון ד'וין ד'וין לופטוס שאינו יהודי, איש המודיעין של ארה"ב, ומזכירי רוט אנד ברנש, הוא כותב קבוע במגזין "עמי" AMI MAGAZINE. הרבה מאד מאנשיהם השתלמו בקאנפ"נג, וביניהם פסיכיאטרים ויועצים לטיפול בילדים שנפגעו ע"י פידופילים (ואף נכנסו לבית יעקב). כמו כן יצרו קשר עם אנשי אימון בחברות גדולי תורה וחסידות ומקבלים מהם אימון וגיבוי. כסף רב הוזרם לארגוני צדקה וגמחיים מקומיים ל"הנלל" ישיבות ומשפחות. הם גם מטפלים באוטיסטים - לחשוצים שבהם - ועוזרים עליהם להוציא מהם הודעות דרמטיות בענייני נצרות, זאת בנוסף על העיסוק בקודים של התורה לנרכיהם. כל זאת לצד שאר פעילויות של "חסד" כגון טיפול בנער נושר ועזרה לילדים במצוקה ונפגעי טרור, חלוקת כלי מזון, בית חם לילדים, ותמיכה ליולדות במשברים שלאחר לידה, וכל זאת תחת חזות ושמות חרדיים, שכבר מוכרים היום בכל הציבור החרדי כארגונים חרדיים.

הקיצונים שבהם משולבים לקראת חזרתו של אותו האיש והארמגדון, ואינם בוחלים למען מטרה זו בשום אמצעי. כדי לממש את שאיפתם הם ייצאו לארץ את השיטה הנוראה של הכחות - שיטת הפגיעות הטיקסיות (RITUAL ABUSE) בילדים - שהיתה נפוצה ביותר אצל כחות וארגונים סודיים אחרים בארץ מולדתם, ואשר הואשמו בהם רבות בזויות החופשיים. באמצעות שיטת הפגיעות הטיקסיות, שיטה המלווה באכזריות מרובה ופגיעות סדירות של פדופיליות ואונס, כדי לשבור את החוסן הפסיכיאטרי של הילד, ולאפשר בכך שלטון מוחי (שטיפת מוח) לצורך הכחות, הארגון והנצרות, הם מקוים בכך להשיג נשמות יהודיות לאן אובדות, וכך לאפשר את החזרת משיחם - אותו האיש.

הקבוצות הללו של הנצרות שהוזכרו לעיל נחשבות אצל שאר הפרוטסטנטים "השפויים" כסוג של כחות, אצל אף זידס לפעול לעצור את סחף ההמונים למאות אלפיהם, כאשר רובו של הציבור הרחב גם שצוי בחקוקה שכל אלו חלק מהההליכים שביחד מרכיבים את חזרתו של אותו האיש. במיוחד יש לציון ביניהם לרעה את הפסטר הראשי מכנסיית האל "צ'ורצ' אוף גוד" (HERBERT ARMSTRONG), שדגל בצריטיש יורעל, אדם מושחת ביותר מבחינה מוסרית שהקים ממלכה שלמה (שפעל כמו כת משיחית) מלווה באידילוגיה, ששלוחותיה פעילות ביותר בירושלים. וכמו כן הלוצי הנוצרי הציוני בארה"ב תומך גם הוא, רק מתוך אידיאולוגיה נוצרית משיחית, והיא שואפת לצורך ה"משיחיות" רק להשארם היהודים הנוצרים, במדינת ישראל, והוא הלוצי הגדול ביותר בארה"ב התומך במדינת ישראל. לצורך הזה גם הקימו בירושלים את הארגון הקרוי "השגרירות הנוצרית בירושלים" (ICEJ), שנתמכת ומוגנת ע"י כל ראשי ממשלות ישראל (כולל נתניהו), ובמיוחד מהאגף הימני, שזקוק לתמיכה הפוליטית של הלוצי הנוצרי הציוני בארה"ב.

המשיחיות "האוניברסלית" של הפסטר ארמסטרונג, השתלבה בין מעריציו גם עם אידיאולוגיות אוניברסליות שונות, וגם עם אלו הקשורים לחזרת הקוד של הנוצרים GNOSTICISM, של הזויות החופשיים ROSICRUCIANS, ושל הסופים המוסלמי SUFI. המסוכנים ביותר שמצין מנהיגיהם הם אלו המשלבים גם טיאוסופיה (שיטה עפ"י הקבלה וכישוף) ואלמנטים מ"הזויות החפשיים" במדרגותיהם המתקדמות (33), המוסיפים נופך ומימד אידיאולוגי להסרת מגבלות והפיכת הכל "הפוך על הפוך", אידיאולוגיה של הכחות המאפשרת הנדקה "רוחנית" לכל עבירות וזוועות, כדוגמת השבתאים בזמנם וכחות השטן כיום. ביניהם גם השואפים ל"סדר עולמי חדש" הבא מתוך התוהו (סגנון של הזויות החופשיים). ויש הרואים לכן ביהדות האורתודוקסית עם אמונתה העקרונית בנצחיות כלמי מתחלפת בתורה וצוהמו של העם היהודי, את האויב הגדול ביותר שלהם BILL-LAMBERT- 1052 THE-CUTTING-EDGE-NEWS

THEOSOPHY. וראה גם HANNAH-NEWMAN, RAINBOW-SWATIKA, בנושא התפשטות העזומה בכל רבדי החברה (והגבוהה!) צארה"צ של ה"דת" האוניברסלית המיסטית-קבלית וקיוניות של "התקופה החדשה" NEW AGE, דת הרוח ביהדות האורתודוקסית המקורית עם זהותה העצמאית, את איצה המרכזי העומד בדרכה לייעודה.

האידיאלוגיה המשיחית הקיונית של קהילת הנוצרים האלו, שבאו מארה"צ וממערב אירופה וקבלו אזרחות במדינת ישראל, ומשרתים צה"ל, ואשר רואים במדינת ארה"צ ובהשקפתה האוניברסלית את קיומו של היעוד המשיחי של אחיו האיש שיושלם עם חזרת השליטה של ארה"צ והארצות עם האמונה שלהם על ארץ ישראל, מפתחות לתוך קהילה זו זהות כפולה ובליל של כחות, הדוגלות בלאומנות אמריקאית משיחית קיונית.

בתוך קהילה זו במדינת ישראל, גם נודעה פעילות שירותי הבטחון של ארץ מואס, הן לאסיפת מידע ומניעת סיכונים, ופעמים רבות גם בפעולות "אחרות" באמצעות אותן הכחות "נוצריות" ו"יהודיות" ו"משיחיות" ו"סודיות" ו"אוניברסליות", גם בדמויות עם עבר פלילי כבד, או בשילובם של ארגוני פשע. כחות אלו התבררו צארה"צ כמסוכנות ביותר, וכגון דוד כורש DAVID KORESH – DAVIDIAN BRANCH שניהל קרב חמוש עם סוכני FDI והשאיר אחריו בקוצמו עשרות מתים (אצרהם פלד ממכון מכבי עבד בשיחוף פעולה מלא עם זלמן כוהן ודקוסטה היה נקשר גם עם כורש). "ניווט" מולח של כחות אלו, ובמיוחד לנוכח הרגישות הבינלאומית לירושלים והר הבית, זיכלתו להשליך על מולאות מרחיקות לכת. לשירותי בטחון אלו ישנם מיגוון רחב של אינטרסים במדינת ישראל, ובירושלים החדשה והעתיקה, החל מרווחים טכניים ומקומיים ועד פעילויות עם השלכות גיאופוליטיות.

הפעילות הזוועתית של שירותי בטחון אלו במחקרם בנושא של שלטון מוחי MIND CONTROL החפרסמה צארה"צ וגרמה זעזוע בחברה שגררה ועדת חקירה ממלכתית והפסקה רשמית של מחקרים אלו, בעוד מקורות רבים טוענים להמשכתם בפועל במקומות אחרים WIKIPEDIA mikultra כמו כן החפרסמה פעילותם בנושא הפגיעות הטקסיות THE FINDERS TED GUNDERSON. בהקשר הזה יש לציין את אחסן הגבוה מאוד של יוצאי צבא ארה"צ ואנשי ריגול (לשעבר?) בין הפעילים הקשורים לארגונים של פרשת נחלאות, וגם באולפן למחגיירות של גב' ש'. לא רק שהמייסד של רוט אנד ברנש MARTIN GALLIN (אביו של אריה גלין) הוא סגן אלוף בצבא ארה"צ, וחזירו של אריה גלין JOHN JOSEPH LOOFTUS INTELLIGENCE SUMMIT, שמכהן כגזר ארגון B & R היה צמר צ- CIA וחצר אחר RALPH PETERS היה גם הוא צמר בשירותי הריגול של ארה"צ, וכמו כן צ- BRUCE BRILL הקראי, מנהל מחלקת האיסלח-ישראל ברוט אנד ברנש, מופיע כמי שעבד צ- N.S.A. וכן דוד פלד (בעלה של יונה חמר) ממכון מכבי הקשור לצרית-עם, היה קולונל (אלוף משנה) בחיל האוויר של צבא ארה"צ, אלא שגם השותפה לנהול האולפן של גב' ש', והיא גב' מיכללה לאוסון מפרסמת את עצמה בחור צה של קליין צ- C.I.A. וכמי שגם עבדה בעצמה בעבר בשירותי הריגול. בנוסף על מידע זה עליו פרסמו הם עצמם ברשת, מסרו תושבי נחלאות מידע נוסף על שייכותם לשירותי הריגול של חברים אחרים אחרים שלהם, הן על אלו שבחיים והן על אלו שכבר מתו.

העובדה שמפורסמת בעולם על אנשי כמורה פדופילים, שמוצאים מקלט עם משרה בירושלים, ושעקב כך נוצר צורך למצוא ילדים בירושלים למלא את צרכיהם השפלים, יוצרת דינמיקה ליצירת "טבעת פידופילית" שבה פעילים ארגוני פשע, הפועלים כפירמידה עם פידופילים מקומיים כ"סייענים", ובה פעילים גם ארגונים סודיים אחרים, שידעו להזמין להם גם את הפאנאטיות המשיחית של הנוצרים (היהודים) המשיחיים. "קשריהם" עם חלקים רקובים במשטרת ישראל (ראה ערך "שבעת הניצבים" 2015) ובשאר הרשויות, והעבודה הנמודה של שירותי הבטחון של מדינת ישראל עם מקביליהם, והפחד של מדינת ישראל מפני הסתכסכות דיפלומטית עם מדינות הכמורה שבעיר העתיקה, וכמו כן החלות של הימין הפוליטי שבארץ בנצרות הצינית שצארה"צ, יוצרת מטריה של חסינות שמסבירה את מדיניות צה היענה ("איבוד" תלויות, הכחשת עדות מלאה עם שמות בפני חוקרת

הילדים בשכונת סנהדריה, שטענה שהילד לא דיבר כלל וגם לאחר הבאת הוכחות מוכחות, התגובה היא צעירה איטית ורדודה ורק פרטיות של הפדופילים המשמשים לארגון כפתיונות וונז לטאה, במקום לחקור מעבר להם למרחב, טיעונים על נטיות "מוזרות" של הפוגעים בהם בעוד הם תסמינים מוכרים בכל העולם כשל פגיעות טקסיות, סגירת חיקים בהוראה "מלמעלה", ו"העלמות" נאות החקירה וסירוב מוחלט בפגיעות בשאר השכונות להתייחס לכל המידע על ארגון הפשע שהנטבר צעקבות פרשת נחלאות) של הרשויות המעורבים בזה שכונה צעמונות פרשת הפידופיליות הגדולה ביותר במדינה. דפוסי עצודה של ארגונים סודיים אלו באמצעות השגרירות הנוצרית צירושלים ידועים באמריקה הלטינית ANTIPAS-MINISTRIES-SUPERMAN- THEOLOGY, ואחת הפעילות מקבוצת נחלאות נפתחה בפעולתה שם. המלצ והעוזדות ממררות, שגם לאחר שהורים חושפים את הפוגעים ואת ההתארגנויות שלהם בשכונה, ולפעמים בעזרת רשת מללמות סמיכה שהוכחה כעילה, החופעה צירושלים אינה עוזרת כלל, אלא רק עוזרת לשכונות אחרות (מנחלאות לעיר העתיקה, סנהדריה ומאה שערים, עזרת תורה וגני-גאולה), וזאת כאשר נרכיבים המרוצים של הפדופילים הנוצרים ממשיכים ב"דרישותיהם". ואלו יחד עם הפאנטיזם של המשיחיים לכמותיהם השונות תחת הלווי של הארגונים, גובה קרצנות למאות רבים, מילדי ירושלים.

גם הארגון שמצין פעיליו היו בין הפוגעים בפגיעות הטיקסיות בשכונת נחלאות צירושלים, והוא הארגון המתחזה ליהודי רוט אנד ברנש, שורש וענף, נוסד ע"י כמרים ומנוהל ע"י אנשים הדוגלים באדיאולוגיה של ארמסטרונג "צ'ורל' אוף גוד". מנהל אותו ארגון, אריה (יוסף) גלין, פרסם לפני פחות מעשרים שנה מאמר בעמון ג'רוחלס פוסט על הארגון רוט אנד ברנש. באותו מאמר הוא מסביר כי אע"פ שמושב הארגון הוא בארץ, הוא בעצם מיועד לנכרים בני-נח, כאשר חלק גדול של הנוצרים מזהים את עצמם כעשרת השבטים וצריטיש איזרעל. כדוגמא לזו פרלופיות התלת מימדית של ארגון רוט אנד ברנש, יציין שהארגון נרשם במדינת ישראל בהתחלה כמותן שירותים נוצריים, ואילו אח"כ הוא נרשם שוב כמי שנוסד ע"י יהודים אורתודוקסים (עובדה שציינה לרשם העמומות במכתבו של פרופ' דורשצ), והרי שבארה"ב הארגון נרשם כמפיץ את מדיניות החוץ של ארה"ב FOREIGN-POLICY. הארגון המתחזה הזה רוט אנד ברנש, גם קיבל בזמנו מכתב תמיכה מראש הממשלה נתניהו בעד פעילותו עם הנורצגי קריסטינסן בתכנית EMBASSY 3000 להעמקת שגרירויות זרות לירושלים. ופעילותה זו מקבילה לפעילותה של אותה שגרירות הנוצרית צירושלים, שנקראה לכן בשם זה, ואשר צין המייסדים של ארגון רוט אנד ברנש נמלאים גם הכומרים שייסדו את השגרירות הנוצרית באותה שנה. יש לציין בנוסף שהקשר של אנשי הארגון המתחזה רוט אנד ברנש לבונים החופשיים בולט ביותר. ולא רק בפרסום רעיונותיהם על אוניברסאליות, צריטיש-איזרעל-סקוטלנד וצית המקדש. מובלט אצלם בנוסף גם האיזכור של הדרגה ה-33 (הדרגה הגבוהה ביותר בנוסח הסקוטי של הבונים החופשיים), וכמו כן הדגשת המספר 3 שהוא מספר חשוב אצלם, וכן הבלטת נושא האפיוד APRON בגד הטקסים שלהם והקשרו עם דוד המלך, וכמו כן ציטוים על הסדר המופיע מחוץ החוהו, ציטוי אופייני להם המופיע בלטינית בספריהם. כמו כן צכיר נוסף צרוט אנד ברנש הוא השייך אצדול חדי פאלאזי, מוסלמי "סופי", ABDUL HADI PALAZZI חואר צרשת ככונה חופשי וחבר לשעבר בכנסיות "ילדי האלוקים" CHILDREN OF GOD DAVID BERG כנסיה זו דגלה בשימוש צפריצות כאמצעי לרכוש אוהדים נוספים למען אותו האיש, ושקעה לתהום ותוהו מוסרי עמוק ביותר. אותו שייך מוסלמי גם עבר שלב נוסף לאחרונה כאשר נהיה לבודהיסט, מעשה שגם יכול להתפרש צרות קצומו כמישם מעשית אמונת דת אוניברסאלית. ידד נוסף של אריה גלין הוא DAVID BEN ARIEL הנוצרי הפאנאטי שהוגלה מן הארץ, גם הוא ממשיכי דרכו ה"אמיתית" של ARNSTONG פרסם בעצמו צרשת שסיבת מחלתו הסופנית היא העצירה שעשה עם כושי מזדמן. ולעניין הזהות האמיתית של אריה (יוסף) גלין GALLIN LOWELL JOSEPH שגם מופיע A.K.A. GALLIANO הרי שאם כי הוא מפרסם שגדל בצ"נ רפורמי, לעומת זאת הופיע לפני כעשר שנים מאמר חריף כנגדו הטוען שאינו אלא נכרי אנטשימי ממואל איטלקי שעבר גיור פיקטיבי. כך גם ידידתה ושותפתה של הגב' ש', והיא הגב' יפה צתיה דקוסטה D'VORAH YAFFAH, BATYA, HOUSE OF DACOSTA

המנהלת של ארגון עזרה לאנוסים (לדוצרי ספרדית ופורטוגזית) שעזדה גם עם חזרם הפידופיל הסאדיסט מנחלאות זלמן כהן, והיא גם ידידתה של מנהל רוט אנד צרנש, אריה גלין - GALLIN-(ARYEH) - LOWELL, ואשר פרסמה מאמרים נוצרים באתר הנוצרי BLOSSOMING ROZE גם אחרי גירומה - שיצתה, כיהנה בנוסף עד השנה גם במישרה נכירה בארגון הפשע הכלכלי העולמי הענק, שהונג בארגון דמי ולא יהודי, עם אמונה של צריטיש איזראל BRITISH-ISRAEL, והוא הארגון דומיניון אוף מלכי דק DOMINION OF MELCHIZEDEK. והמנהיג של אותו הארגון המתחזה רוט אנד צרנש LOWELL-GALLIN, אשר מנהיג קבוצה ה"מאמינים" כמוהו, ומפזר "רמוזים" ו"אידאולוגיה" לרוצ באתר הגוגל-פלוס והטוויטר שלו, מסביר שם לקהילתו שצימות המשיח כולם ילכו בלי צגדים, וכמו כן הוא מודיע להם שם שעכשיו השנה השלישית שהם כבר מונים למלכות בית דוד. LOWELLJOSEPHGALLINISRAELITEMONARCHY.BLOGSPOT.CO.IL

והשנה, בהתאם ל"חזונו" של אריה (יוסף) גלין לקהילתו, על תקופה חדשה העומדת בפתח זה "מלך המשיח" יופיע ויהיה מלך על יהודה (היהודים) ועל כל ישראל, אכן נפתח קונגרס עם תכנית מדינית לבני אפרים בשומרון. וכמו גלין וידידיו דקוסטה והמסיונרית ש', גם להם תכניות להשבת האנוסים ובני מנשה מהודו ועשרת השבטים, והמארגן של אותו קונגרס הינו אפרים פרנק חזרו של ד'זון הולי מרוט אנד צרנש, והקשור ל-BATYA WOOTEN מהבני אפרים שהשתתף עם הולי צועידה של צרית עם להכרה בשבטים ועמים כ"בני אפרים" בשנת 2001.

ככל שמתקרבים תאריכי היעד של חשבוניותיהם של הנוצרים המשיחיים לקראת חזרתו של אותו האיש, ובהם שנת השמיטה תשע"ה והשנה שלאחריה "יוצל" בלשונם, ההתלהבות והקיצוניות גוברות אללם, וביחד גם הפגיעות בילדי ירושלים.

כמו כן הם חושפים לאחרונה יותר את כוונותיהם כך שכבר לפני שלוש שנים הם "ייצרו" איחוד של "אפרים" ו"יהודה", יהודים ופרוטסטנטים צמעת המכפלה, ולכן התחילו מאותה שנה למנות לשנות מלכות בית דוד, והם ממשיכים השנה בקונגרס המדיני לבני אפרים באריאל שבשומרון (ETZBNEYYOSEF-COM). מארגן אותו קונגרס הוא אותו אפרים פרנק.

כיון שלהתלהבותם אין גבול, ועם זאת קיצוניותם השגעונית מסוכנת ביותר, הן לכלל העם היהודי והן לילדי ירושלים וישראל, חוצה על כל מי שעמיד היהדות והעם היהודי חסוצים לו להתריע על הסכנה והשוואה הנוראה שניתכת מתחת עינינו על העם היהודי.

פסק דין ביניים

לאחר קבלת עדויות בבית הדין

א. מומרים ונצרים שחזרו לסורם ואח"כ חזרו ליהדות, חשודים לכל דיני התורה ואינם בחזקת כשרות אלא אם קבלו עליהם - בכנות המוכחת לב"ד - דברי חבירות בפני שלושה.

לפיכך גב' ש' שלא קבלה עליה דברי חבירות בב"ד, דינה כמומרית לכל דבר.

ב. בי"ד שקבל גרים מקהילות "היהודים המשיחיים" ודומיהם, מבלי לדעת שאותם "גרים" מקבלים הדרכה מוקדמת לשקר ולהערים על הבי"ד, דין גירם כדין גר שלא בדקו אחריו.

לפיכך כל הניזרים שנעשו בבתי דין בהמלצתה של גב' ש', צריכים בירור מהתחלה.

ג. כיון שאמונת נוצרים אלו שונה מהנוצרים הרגילים, ועל אף היותם נוצרים מלידה וגם באמונתם, הם מתנהגים כיהודים חרדים ודתיים ורואים את עצמם כיהודים לכל דבר, על הבי"ד החובה לדעת את ההבדלים, מכיון שהם מתייחסים לאמונה שלהם כהיהדות האמיתית והמקורית המיוחסת עפ"י דבריהם לאמונה היהודית של אותו האיש בעצמו בתקופתו, והיא בעיניהם היהדות המקורית היחידה, ולכן באמונתם הם אינם מאמינים "בשילוש" אלא "רק" שהוא בן אלוקים, וכן שאין אותו האיש בן בתולה, ובנוסף הם קוראים לו בשם "ישוע" במקום "ישו". בעיניהם אמונה במשיח אחר אינה מרחיקה מהיהדות, והראיה שר' עקיבא האמין בבר כוכבא. יש לציין שפעמים רבות משתנים דברים, גם ביניהם, מקבוצה לקבוצה. מצויים ביניהם גם כאלה שאינם מאמינים באותו האיש, ודוגלים רק בתנ"ך עצמו לפי פירושם המסולף, וזהות משיחם תלויה גם היא ב"פירושם".

ד. וכן יש לדעת שמכיון שנוצרים אלו הקוראים לעצמם "יהודים משיחיים" (MESSIANIC JEWS) או "השורשים העבריים של הנצרות" (HEBREW ROOTS OF CHRISTIANITY), או "יוספים" (JOES), או "כנסיית האל" (WORLDWIDE CHURCH OF GOD) או "נצרים" (NAZARENES), או "שני בתים" (TWO HOUSES), או "בני אפרים" (EPHRAIMITES), או "הבית של יוסף" (JOSEPH THE HOUSE OF), או "שני עצים" (TWO STICKS) וכד', מודרכים איך להטעות את מכריהם היהודים ולהעמיד פנים בפני הרבנים, ומכיון שהמסלול הקבוע שלהם לכניסה לעולם היהודי עובר עפ"י שיטתם גם דרך ישיבות וסמינרים לבעלי תשובה, לכן אין לסמוך כלל על הרושם של ההיכרות אתם, וביותר מאחר שאין להם שום מניעה להתחתן עם יהודים שאינם מאמינים כמותם, וגם אין מגלים את אמונתם לבן זוגם.

ה. להלכה א"א לסמוך על ארגונים אנטי מסיונרים הנסמכים על גרים שהיו נוצרים או כמרים שלהם (יהודים משיחיים), או מומרים "שחזרו בתשובה", מבלי שהתברר ענינם בירור הלכתי מקצועי ע"י בקי בדבר, דערבך ערבא צריך.

ובמיוחד הדברים אמורים כאשר אותם המומחים באנטי מיסיון חברים עד היום ומרצים בארגונים המתחזים כאנטי מיסיונריים שידוע עליהם שנוצרו ע"י כמרים כגון "רוט אנד ברנש".

בין כל הרבים ניתן למנות את מרק (עקיבא) פאורס (MARK POWERS) מארגון בארה"ב JEWS FOR JUDAISM שהוא יו"ר המחלקה לאנטי מיסיון של רוט אנד ברנש. כמו כן את מיכאלה לאוסון (MICHAELA LAWSON) שותפתה של ש.ק.פ. באולפן "אהל שרה אמנו" ומנהלת שותפה של התכנית לאנטי מיסיון ברוט אנד ברנש. כמו כן ב' שגם הוא פעיל ב"רוט אנד ברנש", ומרצה שם, ומאידך, פעיל בי"ל*, אין לסמוך עליו.

* יצויין כי לאחר בירור ביה"ד וחשיפת הפן הזה בזהותו של ב' בפס"ד זה, הופיע הנ"ל הנחזה לכאורה לאדם חרדי, בזהות מטעה לבית הדין מספר פעמים, ובחלק מהופעותיו תקף באלימות פיזית את הדיינים וגם איים ברצח כלפי הראב"ד שליט"א כאחראי לחשיפתו. לאחר שמעשיו החמורים הועברו לידיעת ארגון י"ל, הורחק ב' מהארגון וכתורה ייעשה לו. ממעשיו אלו של ב' שתועדו בביה"ד ניתן ללמוד הרבה על התנהלותם המסוכנת של הקשורים לקבוצה הזו.

ו. המידע על היהודים המשיחיים ודומיהם דוגלי "עשרת השבטים" ו"בני אפרים" וכו' הכרחית היום בכל קהילה יהודית כדי להבדיל מתוכה את אותם הנוצרים שמנסים להתערב בין היהודים, הן בדעותיהם והן בנכרים שביניהם משום שרבים מתוכם אין להם בכלל גירות או שהגירות שלהם פסולה.

ז. חובה על כל מי שעתיד היהדות והעם היהודי חשוב לו להתריע מפני הסכנה שאורבת ליהדות מצד "היהודים המשיחיים" ודומיהם משאר כנסיות, ומהארגונים המתחזים דוגמת "רוט אנד ברנש", שלהתלהבותם המסיונרית אין גבול, וקיצוניותם השגעונית מסוכנת ביותר, הן לכלל העם היהודי והן לילדי ירושלים וישראל.

(-) אברהם דוב לוי, אב"ד (-) מרדכי אייכלר (-) דוד יהושע קניז

התפתחות לאחר פסק הדין

ז,ב, החבר של גב' ש', שעבד איתה באולפן למתניירות, ושעליו סיפרו התלמידות מהאולפן שנשלחו אליו ע"י גב' ש', ונפגעו ונאנסו על ידו, הורשע בבית המשפט בפגיעות פידופיליות בכמה מילדי נחלאות (נזר הדין טרם ניתן). בכתב האישום של ז,ב, הוזכרה גב' ש' בעמ' 31 סעיף 80 שם העיד אחד המתלוננים "שישנם דברים שקשורים באשה מבוגרת בשכונה שהיא נוצרית".

הורי הילדים פנו לבית הדין בשאלה אם מותר להם לתבוע בערכאות את ז'כ' וחבירו ב'ס' - שכבר הורשע ונידון בביהמ"ש ל-15 שנות מאסר - בתביעה לפיצוי כספי בנין ההתעללות בילדים והפגיעה החמורה בגופם ובנפשם. שאלתם היא האם חייבים לתובעם קודם בבית הדין לפי דין תורה כשאר תביעות, ורק אם יסרבו לדון בבית הדין יורשו לתובעם בערכאות, או שדינם מלכתחילה כמי שלא ציית דינא, לאור מה שעשו ועוללו כמסיתים ומדיחים וכמומרים.

אחר שהתפרסם פסק הדין של בית הדין בענינה, פנתה גב' ש' לבית הדין כדי לקבל על עצמה דברי חבירות. בית הדין בקש ממנה להשיב לשאלות בכתב בכמה שלבים. בשני השלבים הראשונים השיבה תשובות חלקיות. בשלב השלישי כשנתבקשה להשלים תשובות ומסמכים לשאלות שטרם השיבה עליהן, וביניהן שאלות משמעותיות, לא השיבה מאומה עד היום. יש לציין שבשני השלבים הראשונים הודתה גב' ש' שהשתייכה לקהילה המשיחית בארה"ב, וגם לאחר שהופיעה בארץ ישראל כחרדית, השתייכה לקהילה המשיחית ברח' נרקיס קרוב לנחלאות.

השאלות לדיון

א. גיורת שחזרה לסורה.

ב. ע"ז עם זנות.

- ג. ירושה מאמא גיורת שחזרה לעבוד ע"ז, ואבלות עליה.
- ד. עדות באיסור והיתר שנתקבלה מחוץ לבי"ד.
- ה. דבר הידוע לרבים, אם צריך עדות בבי"ד.
- ו. הודאת בע"ד מתוך שסרב להשיב לבי"ד בחקירות.
- ז. אחרי שחזרה לסורה חזרה שוב להתנהג כיהודיה.

תשובה

א. כתב הרמב"ם אסו"צ פי"ג הי"ד ואילך: אל יעלה על דעתך שמשון המושיע את ישראל או שלמה מלך ישראל שנקרא ידיה נשאו נשים נכריות בגיותן וכו', ולפי שגייר שלמה נשים וגשון וכן משון גייר ונשא, והדבר ידוע שלא חזרו אלו אלא בשביל דבר, ולא עפ"י צי"ד גיירוס, חשנן הכתוב כאילו הן גויות וצאיסורן עומדין. ועוד שהוכיח סופן על תחילתן שהן עובדות ע"ז שלהן וזנו להן במות, והעלה הכתוב כאילו הוא זנאן שנאמר אז יבנה שלמה במה. גר שלא בדקו אחריו או שלא הודיעוהו המנוות ועונשן ומל וטבל בפני שלשה ה"ז גר, ואפילו נודע שבשביל דבר הוא מתגייר, הואיל ומל וטבל יא לא מכלל הגויים וחוששין לו עד שיתבאר נדקתו. ואפילו חזר ועבד ע"ז הרי הוא כישראל משומד שקידושיו קידושין ומנוה להחזיר אצידתו מאחר שטבל נעשה כישראל. ולפיכך קיימו משון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן. ע"כ.

כלומר, אע"פ שהכתוב החשיבן לנשי שלמה "כאילו הן גויות וצאיסורן עומדין" (הלכה טז), מ"מ "אל יעלה על דעתך שמשון וכו' או שלמה וכו' נשאו נשים נכריות בגיותן" (הלכה יד), דמאחר שטבלו נעשו כישראל שקידושיו קידושין "ולפיכך קיימו משון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן".

אמנם הטור יו"ד סוף סי' רסח הביא בשם הבה"ג דגר שחזר לסורו יינו יין נסך ופתו פת כותי ופירותיו טבלים וספריו ספרי קוסמין ושמו ויינו "ובשאר כל דבריו" כעובד כוכבים. וכתב הטור: ונראה לאו לכל מילי קאמר דהוי כעובד כוכבים, שהרי אם קדש צת ישראל קידושיו קידושין, אלא לענין להרחיקו קאמר. ע"כ. וכתב בפרישה ס"ק לה: יש מקשין פשיטא [דיינו י"ג], לא יהא אלא מומר דכתב צ"י לעיל צסי' קכד דינו י"ג, ומפרשין מה שכתב הכא י"ג ר"ל דאסרינן יינו למפרע אפילו מה שעשה קודם שחזר לסורו. ואפשר שר"ל אפילו יינו המצוה אסור לשתות עמו משום חתנות, ועי' לעיל סי' קיד. ע"כ. וצט"ז שם ס"ק טז ביאר דברי הבה"ג והטור דלאו לכל מילי קאמר דהוי כגוי, שהרי אם קדש צת ישראל קידושיו קידושין, אלא לענין להרחיקו קאמר, ודוקא לחומרא אצל לקולא לא, וכדמסיק הטור לענין קדושין שלו דהוי קידושין. ע"כ. וכתב בשו"ת הרי"ד סי' סד (עמ' שכח) שאף לאחר שחזר לסורו לא כל הימנו להפקיע הקידושין מעליו וכו', וכן גיטו גט וחלינתו חלינה וזוקק לייבום ופוטור מן הייבום, וכולהו חד טעמא אית להו. ע"כ.

והנה לפי מה שהציא הפרישה בשם המפרשים צדעת הטור והצה"ג נמצא שאמנם לענין יי"נ הוכיח סופן על תחילתו ואוסרין היין למפרע, ומ"מ קידושיו היו קידושין. לפי"ז יש לפרש כן גם צדעת הרמב"ם שאמנם נשי שלמה הוכיח סופן על תחילתן שגויות היו, ועל כן קראן הכתוב גויות, אך מ"מ קידושין שלהן היו קידושין, שלענין זה דינן כגויות. וכ"כ בשו"ת חזון נחום סי' נ עפ"י גמ' גיטין מה צ צגר שחזר לסורו שהוא כמין ומ"מ קידושיו קידושין. ועי' שו"ת תשצ"ך ח"ג סי' מז.

אמנם באגרות משה יו"ד ח"ג סי' קח כתב שלפיכך תפסו קידושין בנשי שלמה, לפי שעבר זמן גדול עד שהתחילו לעבוד ע"ז, ולכן אין זה הוכחה ממש לצטל גירותו, דהרי התם שנתגיירו בשציל רצון בעליהן שלא היו נושאין אותן אם לא היו שומרות תורה הרי זמן גדול שמרו תורה צידען שלא יחזיקו אותן לנשים כשלא ישמרו תורה, ורק אחר זמן גדול תקפה יצר ע"ז עליהו עד שלא היה אכפת להן אם יגרשום, ולכן לא נצטל גרותן מלד דברים שצלב, אף שלפי האומדנא הוא הוכחה אף שעבר זמן גדול גם על תחילתן שלא קבלו המצוות עליהו אלא אמרו צפיהם לרמות בעליהן ואת הצי"ד, לצטל הגרות צעינן אומדנא צרורה כאן סהדי שזה ליכא צעבר זמן גדול אלא ענין השערות. ע"כ.

על כל פנים לחומרא, גר שחזר לסורו יינו יי"נ וספריו ספרי קוסמין וכו'. וה"ה באשה שצנידון דידן שחזרה לסורה בקהילה הנוצרית-יהודית-משיחית כפעילה מסיונרית, ומאמינה צישו, הרי הכתוב קראה גויה, וכמו שכתב הרמב"ם, ועי' רמב"ם תשובה פ"ג ה"ט דהמשומד לכל התורה כגון החזר לדתי הגויים וכו', והשיג עליו הראצ"ד: ומי שחזר לדתי הגויים הנה הוא מודה צישו והרי הוא מין, וציאר הכ"מ דכוונתו להקשות איך קראו הרמב"ם משומד. ומירץ שהרמב"ם מיירי בשאר גויים שאינם מאמינים צישו, עיי"ש (ולא הצדיל, ראה בג"ץ 265/87: "מה שקובע לענינינו הוא המציאות ההיסטורית שלפיה זיקה אמונתית לישו... פירושה התנתקות מהישות ההיסטורית של עם ישראל". וראה עוד קורניאלדי "חדת הזהות היהודית" עמ' 41 ועמ' 114).

ב. כתב מהרמ"מ משקלאו צספר מים אדירים על האידרא זוטא: שמעתי מהגר"א ז"ל כך קבלה צדינו מן הגאונים איש מפי איש עד משה רבינו ע"ה שכל ע"ז היה צריך דצר ערווה, לכן כתוב אלל כל ע"ז וצנו אחר הצעלים וקס העם וזנה. עכ"ל.

ג. כתב הרמב"ם הלכות עבודת כוכבים פ"צ ה"ה: ישראל שעצד ע"ז הרי הוא כעוצד כוכבים לכל דבריו, ואינו כישראל שעצד עצירה שיש צה סקילה. מומר לעבודת כוכבים הרי הוא מומר לכל התורה כולה, וכן האפיקורסים מישראל אינן כישראל לדצר מן הדברים ואין מקצלין אותם בתשובה לעולם, שנאמר כל צאיה לא ישובון ולא ישיגו אורחות חיים. והאפיקורסים הם התרים אחר מחשבות לצס צסכלות דברים שאמרנו עד שנמצא עוברים על גופי תורה להכעיס צשאט נפש ציד רמה ואומרים שאין צזה עון, ואסור לספר עמהן ולהשיב עליהן תשובה כלל, שנאמר ואל תקרב אל פתח ציתה. ומחשבה של אפיקורס לע"ז. ובהשגות הראצ"ד: ישראל שעצד וכו' לכל דבריו. א"א, אעפ"כ אסור לאצד ממונו צידים מידי דהוה אמסור, אלל אם נשא עובדת כוכבים ואין לו זרע כשר ודאי מותר לאצדו צידים או ליטלו מעצמו. ע"כ.

וכתב אהמו"ר הגרצ"ל זצ"ל בדברי לוי ה'ל' עבודת כוכבים שם (צכת"י): והנה ציטוד של מומר ציאר לנו הרמז"ס בפר המורה ח"ג פרק מא וז"ל: אבל העושה צד רמה הוא המזיד שיעז פניו ויעבור צפרהסיה שזה אינו עובר למיחצון לצד, ולא לעשות מה שמנעה התורה לעשותו לרוע מידותיו לצד, אבל לחלוק על התורה ולעמוד כנגדה, מפני זה אמר את ה' הוא מגדף, והוא יהרג צלי ספק, ולא יעשה זה אלא מי שעלה בלבו דעת אחרת לחלוק בו על התורה, ומפני זה בא הפירוש המקובל בע"ז הכתוב מדבר, מפני שהוא חולק על פנות התורה, כי לא עבד אדם כוכב כלל, אלא מי שהאמין בו הקדמות, כמו שבארנו בחיבורנו פעמים, וכן הוא הדין אללי בכל עבירה שיראה ממנה סתירת התורה או המחלוקת כנגדה, ואפילו אכל אדם מישראל בשר בחלב או לבש שעטנו או הקיף פאת הראש לציון התורה מפני דעת שיתבאר ממנו שאינו מאמין שזאת התורה אמת, הוא אללי הנאמר עליו את ה' הוא מגדף ויהרג מיתת כפירה ולא מיתת עונש כאנשי עיר הנדחת שיהרגו מיתת כופרים לא מיתת עונש, ולזה ממונס צשריפה ואינו ליורשיהם כשאר הרוגי צ"ד, וכן אני אומר בעדה מישראל שזדו לעבור על אי זו מצוה שמהיה ועשו אותה ציד רמה יהרגו כולם, וראה לדבר ענין צני גד וצני ראובן שבא בהם ואמר כל העדה לעלות עליהם לצבא ואח"כ ציאר להם צשעת ההתראה שהם כבר כפרו בהסכימם על העצירה ההיא וכפרו בתורה כולה, והוא אמרם להם לשבז היום מאחרי ה' והשיבו הם ג"כ אם צמרד וגו' והעלה צידך אלו העיקרים ג"כ צעונשם וכו'. ע"כ. והדברים מצוארים ברמז"ס פ"ז ה"ד וה"ו וצפ"ג מתשובה ה"ט וצכמה מקומות.

ומצואר דמומר נקרא אם מתבאר ממעשיו שאינו מאמין שזאת התורה היא אמת והוא חולק על התורה ועומד כנגדה, לפיכך בע"ז וצמגדף אם ניכר ונראה צפעס הראשונה שיש צו דעת אחרת, וכן צאפיקורס שהכוונה למין כמו שכתב צה"ג, וכונתו לעקור עיקר מעיקרקי התורה אפילו צפעס אחת הרי הוא מומר, וצשאר עצירות אינו נראה שאינו מאמין שזאת התורה היא אמת אלא ע"י שהרגיל והחזיק עצמו לעשות את העצירה שלוש פעמים ואז נראה כאילו רוצה לעקור אותה המצוה מן העולם, אינו נעשה מומר לאותה העצירה אלא צמה שהחזיק עצמו והרגיל מעשיו, דהיינו צג' פעמים.

ועוד מצואר דמיתת המומר אינו מתורת עונש אלא זה דין מיוחד של מיתת כופר, כמו שפסק הרמז"ס צפ"ד מרולח ה"י, וכשם שמיתת הכופרים של עיר הנדחת ממונס נשרף, ס"ל לרמז"ס שגס היחיד שמיתתו מיתת כופר, ממונו אצד. וכן הצין הראצ"ד בדברי הרמז"ס, אלא דס"ל לראצ"ד כיון דתנן דרק צעיר הנדחת ממונס אצד אבל ציחיד ממונו פלט, ולכאורה מוכח דגס צעצד עבודה זרה הרי הוא כשאר הרוגי צ"ד דנכסיהן ליורשיהן, לזה כתב הראצ"ד דצאמת מצד הדין כיון דמיתתו מיתת כופר אין זה דין של הרוגי צ"ד, דאין זה מיתת עונש וכשיטת הרמז"ס, אלא דזה דין אם יש לו זרע כשר ממונו לזרעו, אבל אין זה מדין ירושה ומסדר נחלות דגס אציו יורשו ואחיו וכו', אלא הרי הוא כעכו"ס לכל דבריו, דרק זרעו לוקחים את ממונו מדין בן קס תחת אציו אבל לא מדין שהוא מוריש, וכשם שאין צעכו"ס סדר נחלות כך צמיתת כופר אין הוא מוריש אלא אם יש לו זרע כשר צנו קס תחתיו, ואם אין לו זרע כשר מותר לאצד צידים או ליטלו מעצמו, וצעיר הנדחת אפילו אם יש לו זרע כשר אין צנו קס תחתיו דגורה תורה דכל שללה תקצון ושרפת, דהמצוה דוקא צשריפה, משא"כ ציחיד אין מצוה צשריפה אלא דמותר לאצד צידים, וזה

דוקא מחמת המיתה שהוא כופר, אבל אם בנו קם תחתיו הלא אין זה כבר ממונו, אבל בעיר הנדחת חל על הנכסים דין שריפה אפילו אם בנו קם תחתיו, מ"מ כבר חל על הנכסים חלות דין של שריפה ולא מועיל מה שקם תחתיו.

ונראה דגם במסור דאיפסק הילכתא ז"ק קיט דאסור לאצדו ציד דלמא הו"ל זרעא מעליא וכתיב יכין רשע ונדיק ילצש, סובר הראב"ד דוקא באית ליה בני אבל בלית ליה בני אין סדר נחלות במסור, דיש"ש ז"ק שם מביא בשם המרדכי מ"ש ממורי קרובי קבלתי דוקא לאצדו אסור אבל לעבד לעצמו שרי, דהיינו יכין רשע ונדיק ילצש, וז"ע. ע"כ. ומ"ש וז"ע, כתב הי"ש"ש הוא דמקום בן בן קדים, והוא מטעם תחת אבותיך יהיו בניך אבל ירושה וסדר נחלות אין בממון מסור כמו שביארנו, ללא יהא ממונו חמור מגופו.

והנה צפ"ג מתשובה ה"ט כתב הרמב"ם: מומר לכל התורה כולה כגון החזירים לדתי העובדי כוכבים בשעה שגזרין גזירה וידבק בהם ויאמר מה צלע לי להדבק בישראל שהם שפלים ונרדפים טוב לי שאדבק באלו שידם תקיפה, הרי זה מומר לכל התורה כולה. ובהשגות הראב"ד: לכל התורה כולה כגון החזיר לדת העכו"ם, א"א, ומי שחזר לדת העובדי כוכבים הנה הוא מודה באלוהיהם והרי הוא מין.

ונראה שיטת הרמב"ם מפורש במלכא ג: חזקו עלי דצריכם אמר ה', ואמרתם מה נדברנו עליך, אמרתם שוא עצד אלוקים ומה צלע כי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדורנית מפני ה' לצקות, ועתה אנחנו מאשרים זדים גם נבנו עושי רשעה גם בחנו אלוקים וימלטו. הרי מה שאמרו שוא עצוד אלוקים ומה צלע וגו' עדיין אין זה מודה באלוהיהם, כי הלא הנביא אומר בשם ה' כי ישראל אומרים מה נדברנו עליך, והטעם כיון דשעת הגזירה היא ואין הם יכולים לעמוד בניסיון לברוח וללכת קדורנית, להיות שפלים ונרדפים במקומם החדש וטוב להם להדבק באלו שידם תקיפה והזדים הם מאושרים וטוב להם, וכיון דמשום שאינם יכולים לעמוד בניסיון חוזרים לדתם אין זה מודה באלוהיהם, אבל מ"מ מומר לכל התורה נקראים.

והראב"ד סובר כיון שחוזרים לדתם מחמת איזה טעם הרי זה מין כיון שאומר שוא עצוד אלוקים ומה צלע כי שמרנו משמרתו.

ועפ"י האמור מה שפסק הרמב"ם ישראל שעצד עצודת כוכבים הרי הוא כעובד כוכבים לכל דבריו ומומר לע"ז הרי הוא מומר לכל התורה, הם שני דינים נפרדים, דמומר לע"ז היינו אפילו חזר לדת עצודת כוכבים מחמת ניסיון שאינו יכול לעמוד בו, כמו שכתב צפ"ג מתשובה הרי הוא מומר לכל התורה כולה, אבל העובד ע"ז שהוא כעכו"ם לכל דבריו מיירי בעושה ציד רמה והוא מודה בעבודת כוכבים שהיא אמת, הרי הוא מין. אבל הראב"ד ס"ל דבכל אופן הוא מין, וכמו שביארנו. ע"כ מדברי לוי.

וכתב הרמ"א בשו"ע סי' רפג סעי' ז בשם המרדכי ותרומת הדשן סוף סי' שמט, דבעל יורש במקום אשתו המומרת אע"פ שמת אציה לאחר שהמירה, ומתה, הבעל יורש מאחר דידו כידה אין שייך קנס. וכתב הסמ"ע ס"ק יג שכתב בתרומת הדשן שם דוקא בעל אבל שאר יורשים אינם יורשים את האמא המומרת, דאין להם זכיה בהירושה בחייה.

וכשתמות, פסק בשו"ע יו"ד סי' שמה סעי' ה': כל הפורשים מדרכי ליצור והם האנשים שפרקו עול המלוות מעל נווארס ואין נכללים בכלל ישראל בעשייתם, ובכבוד המועדות ושיצת צתי כנסיות וצתי מדרשות, אלא הרי הם כבני חורין לעצמן כשאר האומות, וכן המומרים והמוסרים, כל אלו אין אוננים ואין מתאבלים עליהם, אלא אחיהם ושאר קרוביהם לוצשים לצנים ומתעטפים לצנים ואוכלים ושותים ושמים. ע"כ.

ד. בשו"ת הר"ן סי' מז: עד אחד שהעיד בעדות מיתה חוץ לצי"ד, ה"ז חוזר ומגיד צי"ד אע"פ שמכחיש דבריו הראשונים, לפי שאין אדם מדקדק בדבריו צמה שאומר חוץ לצי"ד, וראיה מתוספתא כתובות פ"ב ה"א עדים שהעידו לעמא ולטהר לרחק ולקרצ לאסור ולהחיר לפטור ולחייב, אם עד שלא נחקרה עדותם צי"ד אמרו צדאים אנו, הרי אלו נאמנים, משנתקבלה עדותם צי"ד אין נאמנים. מוכח מהתוספתא שאפילו בעדות שאין צריכה להיות צי"ד, כמו לאסור ולהחיר, אם לא נתקבלה עדותם צי"ד יכולים לחזור בהם ולומר צדאים אנו. וכ"כ בקצוה"ח סי' לח, ועיי"ש בנתיב"מ ובמשו"ב נתיבות.

וכתב בקובץ הערות יצמות סי' עח אות א עפ"י הר"ן הנ"ל שהגדה צי"ד יש לה כח עדות, אבל חוץ לצי"ד חשובה הגדה פסולה.

ועדות נוגע בדבר באיסורים, עי' פנ"י כתובות כו א לענין עדות בעל על אשתו בשבייה, שאע"פ שבעדות איסורים גם פסולי עדות כשרים זה מ"מ בעל דבר פסול, ועיי"ש שהקשה מנדה שמעידה על עצמה ומה שמירץ. ועי' שערי ישר ש"ו פ"ח שנדה שאני כיון שאין האיסור שייך כ"כ לאשה כיון שאין זו השתנות עולמית אלא דין טומאה לשעתה, ולכן אינה נחשבת לבע"ד, ועי' קובץ שעורים כתובות אות כא שנדה אינה חשובה בע"ד כיון שאינו דין פסול אלא איסור שהיא וכל העולם שוים בו, אבל כשדנים על פסול שבייה יש לה ולבעלה דין בע"ד.

אמנם אין צריך שיהיה העדות והדין בפניה, כיון שזה איסור ולא ממון, ועי' מאירי צ"ק קיב ב שבענין איסורים מקבלין עדים שלא בפני בע"ד, שזכות הוא לו להפריש מאיסור. ואפילו היה נראה לדין שיש שם דבר רמאות לא יקל בדבר. וכ"כ בחידושי הריטב"א קדושין כו ב שכל ישראל ערביין זה לזה ומחייבי לאפרושי מאיסורא ובעלי דבר חשיבי. וכ"כ בתשצ"ך ח"ב סי' יט, ובשו"ת הרשב"ש סי' מז בשם הרמב"ן, ושו"ת הרדב"ז סי' ע. ופסקו האחרונים שבאיסורים מקבלים עדות שלא בפני בע"ד גם באופן שהנמצע יודע ומכחיש, עי' דברי ריב"ז סי' ה, ונוצי"ק אצהע"ז סי' עב, ושו"ת רעק"א סי' נט, ושו"ת הרמ"ז סי' יא, והשיב משה אור"ח סי' ד, ופד"ר כרך ב עמ' 18. עוד עי' בשו"ת הריטב"א סי' קלא שהדיין יכול לדון בכיוצא בו בלא מתרעם כי הוא אציהם של ליצור, וחייב לתקן זה כמו שחייב לתקן מכשולות הדרכים, בשקלים פ"א מ"א, וכיוצא בהם שלא יזקו בני אדם. וכ"כ בשו"ת חת"ס חו"מ סי' קעז אות ג.

ועי' חזו"א חו"מ סי' ג אות יא הטעם שצריך צממון עדות בפניו הוא עפ"י הש"ך דאי אפשר להוציא דין על האדם קודם שטען לפניו, ואין צריך כאן לדין אין גומרין דינו של אדם שלא בפניו, אלא טיבו של כח הדין צדיני ממונות אינו אלא אחר שישמעו צי"ד טענות שניהם, שצדיני ממונות אין כל עדות מכרעת אלא

לעומת הטענות שהרי אם ראו עדים שגזלו יתכן שלקח ממנו החפץ ולא רצה ליתנו ולכן חטף ממנו, וכן בכל דבר אפשר שקדמו מאורע נעלם המשנה את כל הדין, וכלא טענת הנחצב אין על מה לדון.

ה. כתב צ"י יצמות מז: ואם בא ואמר ישראל אני או גר אני נאמן וסומכין על פיו לכל דבר, דמילתא דעבידא לאיגלויי הוא ולא משקר, והכי מוכח מההוא עכו"ם דסליק ואכיל פסחים בירושלים פ"ק דפסחים. ע"כ.

ובדבר העשוי להיגלות, כתב הרמב"ם יבוס פ"ד הל' לא: ואפילו אשה או עבד או קטן שהוא מכיר ונכון נאמנין לומר זה הוא פלוני אחי פלוני, וזו היא יצמתו, וחולצין על פיהן. משא"כ בשאר עדויות של תורה בין לעדות ממון בין לעדות איסור, שזה דבר העשוי להגלות הוא ואפשר לידע אמתת הדבר שלא מפיהן. ע"כ. ובהל' גירושין פ"ג הכ"ט הוסיף הרמב"ם דלא הקפידה תורה על העדאת שני עדים ושאר משפטי העדות אלא בדבר שאין אמת יכול לעמוד על זוריו אלא מפי העדים ובעדותם, כגון שהעידו שזה הרג את זה או הלוי לזה, אבל דבר שאפשר לעמוד על זוריו שלא מפי העד הזה ואין העד יכול להשמיט אם אין הדבר אמת, לא הקפידה תורה עליו, שדבר רחוק הוא שיעיד זו העד בשקר. וכתב התשב"ץ ח"א סי' פד שלא על עדותו אנו סומכים אלא על החזקה שאין אנשים משקרים באופן זה. ומקורו של הרמב"ם בגמ' יצמות לט ב והלכתא גלוי מילתא בעלמא הוא ואפילו קרוב ואפילו אשה. ע"כ. וכתב הר"י"ף לפי שאינם מעידים לא על דבר איסור ולא על דבר שבממון אלא מגלים מילתא בעלמא שזהו אדם פלוני וזהו אשה פלונית.

אמנם כשיש נפקות מעשית מעדותם, כתב בשערי ישר ש"ז פ"ד שאינם נאמנים אלא אם היו עדים כשרים, שמשמע צרי"ף דרק קודם המעשה מהני עפ"י אשה וקרוב משום דעכשיו אינו נוגע לאיסורא ולממונא, ומזה הוכיח הריב"ש סו"ס קנה דרק קודם המעשה נאמנים ולא בשעת המעשה, וצ"י סי' קנו נקט דגם בשעת מעשה, ומזה כתבו בתשובות האחרונים הוצאו בפת"ש אבהע"ז סי' קמב ס"ק ז דלאחר המעשה לא מהני לכו"ע רק בעדים כשרים, יעו"י"ש. ומהרמב"ם מוכח דכשאנו דנים לענין הקדושין או החליצה אם איש זה אחי המת הוא או אם הוא בן יג שנה והביא שתי שערות צריך ע"ז בירור עדים הכשרים לדבר שצערוה אף שהעדים אינם מעידים על שום מעשה של חליצה וקדושין, כיון שהוא ספק בדבר שצערוה, שהספק הוא אם יש לאיש זה כח המתיר או האוסר להתיר אשה זו או לאסור, ודומה קצת לספק בכתיבת הגט דמפורש בגמ' ריש גיטין דעל בירור זה צריך שני עדים. עיי"ש. ועי' זכר יצחק סי' כא, ואגרות הגרי"ד עמ' עב.

ו. בשו"ע סי' טו סעי' ד: צד"א כשהתוצע רמאי, אבל אם הנחצב רמאי אין הדיין יכול להסתלק שלא יסתכר הרמאי ברמאותו, אלא ידרוש ויחקור יפה לבטל רמאותו. ואם נראה לו באומדנא דמוכח שהוא חייב יחייבנו, אם הוא דיין מומחה ויחיד בדורו. ע"כ. ומקורו צד"א ש סנהדרין ריש פ"ד ושו"ת הרא"ש כלל קז סי' ו עפ"י הגמ' שם לב ב. וכתב בשו"ת הרא"ש שם, והוצא צ"י, וסמ"ע ס"ק יג: אלא מה יעשו הדיינים, יחקרו וידרשו בכל מיני דרישות וחקירות להוציא הדין לאמייתו. וצריך הנחצב להשיב על כל מה שישאל הדיין, ואם אינו רוצה להשיב ומכסה ומעלים דבריו, ומשיב תשובות גנובות כדי שלא יוכל הדיין

לעמוד על אמינת הדין, מה יעשה הדיין, לזכותו אי אפשר, מאחר שנראה לו דין מרומה, ואם יסתלק מן הדין היינו זכות, כי בזה ייפטר אם שום דיין לא יזהר לדונו. ועל זה נאמר אין לדיין אלא מה שעיניו רואות, וכיון שנראה לדיין שאם היה זה משיב על שאלתו היה הדבר מתברר, ומחמת שלא יתברר הוא כובש את דבריו, יעשה הדיין כאילו השיב ונתברר שיקרו, ויחייבנו באומד הדעת אע"פ שאינו יכול לברר שיקרו בציאור, מאחר שהעדר הציאור בא מחמת רמאותו שאינו רוצה להשיב על חקירות ודרישות, אומדנא דמוכח הוא, והרי ראשי הדיין לדון עפ"י אומדנא דמוכח. ע"כ. וכתב המהרי"ק שורש קיט, הוצא בסמ"ע סי' טו ס"ק טו: לענ"ד נראה דבר פשוט יותר מביעותא בכותחא שעל הדיין מוטל לדון עפ"י האמת אצלו, ולא עפ"י הטענות אם הם מכחישות את האמת, כי למה תהא האמת נעדרת מפני טענות רמאות חלילה וחס. ועי' שו"ת דברי ריבות סי' רסב. וכבר דנו בזה הלכה למעשה בבתי הדין, עי' פד"ר כרך יא עמ' 273 וכרך יב עמ' 78 וכרך יט עמ' 106, וכרך כא עמ' 143.

ובאיסורין שמודה בעצמו שעבר איסורים, בזה אמרו בגמ' יצמות כה ב וסנהדרין ט א וכה א אין אדם משים עצמו רשע, וכן פסק בשו"ע סי' לד סעי' כה. אמנם כשסבור בעצמו שאין זו עבירה, הרי כתב בהג"א ד"ק פ"ט סי' יח שאם לפי דעתו לא עבר איסור, נאמן לאסור עצמו, ואין אומרים בו אהמע"ר. וכ"כ ברכ"י סי' לד סעי' לח, ועי' פת"ש שם ס"ק יד, וכנה"ג שם ס"ק כב.

ויסוד הדברים כבר כתבו חוס' ז"מ ג ב דלא אמרו אהמע"ר אלא כשצא להרשיע את עצמו אבל כשצא למצוא כפרה לעצמו ואינו רוצה להציא חולין בעזרה אדם נאמן על עצמו. ואפשר שהסבירא בזה היא עפ"י מה שכתב הרמב"ם סנהדרין סוף פי"ח בטעם ההלכה שאין צי"ד עונשין האדם עפ"י הודאת עצמו, שמה מן העמלים מרי הנפש הוא המחכים למות שתוקעים החרבות בצטנם ומשליכים עצמם מעל הגגות, ואף זה אומר דבר שלא עשה כדי שיהרג. ולפיכך כשהוא עצמו סבור שלא עשה עבירה יש לקבל דבריו (ועי' שער המלך אישות פ"ט הט"ו, ושו"ת חת"ס יו"ד סי' ד).

ובנידון דידן, מלבד העדויות שהיו לפני בית הדין, גם הגב' ש' עצמה הודתה שאחרי שצאה לארץ - בחזות חרדית - הייתה קשורה עם הכנסיה הנוצרית, כלומר שלפי הודאתה חזרה לגילולי בית אציה. זאת ועוד, כשנשאלה בשלב השלישי של החקירה בכתב על מעשיה עם הילדים בנחלאות העדיפה לשחוק ולא להשיב, והרי זו כהודאה מתוך אי תשובה, ודומה להודאה מתוך כפירה כשאומר לא לוייתי וצאו עדים שלוו ופרע, שאמרו בשבועות לא ב כל האומר לא לוייתי כאומר לא פרעתי דמי (ועי' שו"ת רעק"א סי' קמט אם זה מכח הוכחה או מכח הודאה, ועי' שיעורי ר' מיכל שבועות שם (עמ' שג, ו"לקט שיעורים - ז"צ" עמ' שמו מהגר"ד לנדו, ופסקים וכתבים אבהע"ז עמ' תרסח).

ז. בנידון דידן הגב' ש' אחרי שחזרה לגילולי בית אציה, הפסיקה להתעסק בנזירות ונוהגת כ"רצנית" (כך לדברי עצמה ולדברי בנה הגדול), וכבר הוחזקה בשנים האחרונות בקרב מכריה, נשאלת השאלה האם חוזרת לחזות יהדות או לא.

כתב הרמב"ם אסו"ב פי"ג ה"ט ושו"ע יו"ד סי' רסח סעי' י: גיורת שראינה נוהגת בדרכי ישראל תמיד כגון שתטבול לנדתה ותפריש תרומה מעיסתה וכיו"ב, וכן גר שנוהג בדרכי ישראל שטובל לקריו ועושה כל המצוות, הרי אלו בחזקת גרי נדק, ואע"פ שאין שם עדים שמעידין לפני מי שנתגיירו. ואעפ"כ אם באו להתערב בישראל אין משיאין אותם עד שיביאו עדים או עד שיטבלו בפנינו הו"ל והוחזקו עכו"ם. מקור דבריו הם סוגית הגמ' יצמות מז א.

וכתב החזו"א יו"ד סי' קנח אות ו ואזהע"ז סי' קיז אות ו שזו חזקת הנהגה והוי חזקה ככל חזקות במין חזקות אלו, ואם הוחזק בעיר לגר ואינם זוכרים תחילת גירותו אף אם יש עדים שהיה נכרי ה"ז גר גמור, דזה בכלל חזקת הנהגה. ובחזו"א שם אות ט הביא דברי הגר"ח בחוט המשולש סי' ה שהוא מפרש דוקא כשאומרים נתגיירנו צי"ד של פלוני, אך החזו"א תמה עליו שאם זו חזקת הנהגה אמירה ל"ל, ונתגיירנו סתם למה לא סגי, ומנ"ל לחדש כזה שלא נזכר בגמ', ומלשון הרמב"ם ושו"ע אין הכרח כלל לזה, אלא הם בחזקת גרים אף בלא אמירה. ע"כ.

ובשו"ת רעק"א סי' קכא בתשובה להרב מהאזענפוט חידש דגם במוחזק לגר מחמת אמירתו לצד אם הוחזק בעיר שלושים יום שהוא גר ע"י אמירתו לצד מספיק, אך מ"מ כדי להחיר את בזה צמור גיורת ולא נחשוש שמא הן ישראליות וכינו עצמן בשם גרים כדי שיחמלו עליהן לקיים מצות ואהבתם את הגר, מנרף הרעק"א כמה סניפים שהיה לה כתב גירות וגבית עדות שמכוון על האשה הזאת, אבל כשצא עם אשתו ואמו ומתנהג בדרכי גירות ומקיים מצוות וגם התחזק לגר מחמת אמירתו, אין שום ספק שנאמין לו שהוא גר וזהי אשתו.

ובפס"ד ירושלים כרך י עמ' תעג הוצא מש"כ אאמו"ר הגרצ"י לוין זצ"ל בתשובה על ה"חוו"ד הידועה בענין האם והאחות" שכתב שם שלדעת הרעק"א אין להסתמך על מה שהוחזק לגר ולא ע"י אמירתו אלא בקושי רב ועוד סניפים. וכתב ע"ז אאמו"ר: "וכנראה שהמחבר של החוו"ד אינו יודע אפילו להצין דברים ברורים של הגרע"א. דהנידון של הרעק"א היה דהנהגה של יהדות אינו אומר כלל שהיא היתה גיורת, אולי ישראלית היתה, וממילא אסור בצתה של אשתו שמתה, וע"ז אומר הרעק"א כיון שהוחזקה ע"י אמירתה כאן שהיא גיורת שלושים יום, אנו מחזיקים אותה לגיורת בצירוף הסניפים שהיו לה כתבים, והחזו"א הוסיף כסניף גם שאינה יודעת אלא שפה הפולנית כאומדנא שהיא גיורת ולא ישראלית מלידה, אבל בנוגע לחזקת הנהגה למעשה בדרכי היהדות או אמירתה שהיא גיורת וזהי ג"כ חזקת הנהגה שמוחזקת בעיר שלושים יום ואין עילה לספק בזה, ודאי אין שום ספק שהיא גיורת, וזה נלמד מקרא אתך במוחזק לך, הגם שאין אנו יודעים אם נתגיירה כדין, דאם היא נוהגת למעשה בדרכי יהדות ואין לנו שום עילה לפקפק בזה שמא מחמת הערמה עושה זה, הרי היא גיורת. ומש"כ הרע"א דטבילה צידה היא, היינו שאין לפקפק שמא הצת מתגיירת עכשיו, דהלל האם אמרה שהיא לא התגיירה עדיין וממילא מה שהיא מתגיירת עכשיו הוא כדי להנשא לזה, ע"ז אמר הרעק"א כיון שהצת היתה מתנהגת בדרכי היהדות כל הזמן, הלא היה צידה גם

לטבול, אילו אמרו לה לטבול, ממילא אין זה שמתגיירת בגללו, דודאי קבלה עליה מצוות כדן מחמת חזקת הנהגה בדרכי היהדות".

מפורש שדוקא במוחזק לך שאין עילה להסתפק בזה, ואין מקום לחשוש שמחמת הערמה היא נוהגת כן, אז הנהגה דינה כחזקה, אבל כשיש עילה להסתפק ויש מקום לחשוש שמחמת הערמה עושה כן, אין זו חזקה. וכ"כ באגרות משה יו"ד ח"א סי' רלה בגירות שחזרה לסורה ואח"כ נהגה היפך ממנהגי הגויים ההם, כיון שיש לה חזקת מומרת ואין ראיה ממעשיה על התשובה, יש לנו להעמידה על חזקתה שהיא עדיין מומרת.

אם חזרה בתשובה אם צריכה קבלת דברי חצירות, עי' שו"ת "אשר לשלמה" (ילוז) אזהע"ז סי' ה עמ' קיב פס"ד ממרן הגר"ש אלישיב זצ"ל מומרת שילדה לאנאים לגוי הגדלים בדת אחרת, כי הם יהודים גמורים ואין צורך לגירות כלל. פסק הדין אינו מזכיר שהמומרת צריכה טבילה וקבלת דברי חצירות. וכן הוא בפס"ד ביה"ד בת"א מיום ג בניסן תשס"ז, שקבע שהמבקשת יהודיה למרות שטרם טבלה וקבלה עליה דברי חצירות, כפי שאכן הורה לה ביה"ד בלונדון כמה חדשים לאחר מיכן (הדברים נאמרו ב"פ 10226/08). אך בשו"ת שרידי אש ח"ב סי' נד וח"ג סי' כה שהאם שהמירה דתה ושבה לדת אבותיה צריכה טבילה וקבלת דברי חצירות, אך על ילדיה לא החמירו.

אברהם דוב לוי.

ב

א. בשו"ע יו"ד סי' רסח סעי' יב: ...ואפילו חזר ועדד אלילים הרי הוא כישראל מומר שקידושו קידושין. וברמ"א: ישראל מומר שעשה תשובה אין צריך לטבול רק מדרבנן יש לו לטבול ולקבל עליו דברי חצירות בפני ג' (נ"י פרק החולץ). ע"כ.

ומקורו בגמ' יבמות מז ז דאי הדר ביה ומקדש בת ישראל ישראל מומר קרינא ביה וקידושו קידושין. ומבואר דאע"ג דחזר לקורו מ"מ הדין ישראל לגבי דיני איסור שבו לא נפקעו.

ומש"כ הרמ"א דצריך טבילה וקבלת דברי חצירות מקורם בדברי הנ"י בשם הריטב"א. ועי' בציאור הגר"א אות לא: ולקבל כו', בצכורות לא א ת"ר וכולן כו', ועי' תוס' שם ד"ה וכולן כו' ואר"ת כו' גר שקיבל עליו כו', ושם ל ז דקבלה בפני שלושה חצירים וכמו שאמרו ביבמות שם ג"כ כנ"ל. ע"כ.

ונתחדש בדברי הגר"א עפ"י התוס' בצכורות דדין גר שחזר לקורו דמקבלין אותו עפ"י קבלת דברי חצירות הינו הדין הנאמר בקבלת דברי חצירות בדמאי, וכן כהן לעבודת כהונה ולוי לעבודת לוי וכו'. ועוד נתחדש בדברי הגר"א דהדין בפני שלושה הנאמר בקבלת דברי חצירות הוא כמו הדין ב"ד הנאמר בגר בפני שלושה.

והנה הדין הנאמר בדמאי דצריך קבלת חצירות דינו לענין נאמן לגבי מעשרות, וכמו כן לגבי טהרות, עי' רמב"ם משכב ומושב פ"י ה"א, ודוגמתו מצינו בהל' שחיטה דאם נחשד צריך לקבל דברי חצירות (עי' רמ"א בשו"ע יו"ד סי' קיט סעי' יח).

ונמלא דגר שחזר לסורו אינו נאמן עד שיקבל דברי חזירות בפני שלושה. והרמב"ם מעשרות פ"י ה"א כתב: ...ואריך שיקבל עליו דברים אלו ברבים וכשיצאו עדים נאמנים שקבל דברים אלו ברבים ושהוא רגיל בהם תמיד הרי זה נאמן על פירותיו לומר מעשרין הן.

וכן העלה בשו"ת חקרי לב אבהע"ז סי' ו' שדבריו הם קילורין לעינים בהלכות אלו, דמומר אינו כשר לעדות עד שיקבל עליו בפני שלושה עיי"ש דף פה (עמ' 168) ד"ה ומינה נפיק.

וכיון דהטעם לדריך קבלה הוא מפני שנחשד, יש לדון דאם היה מומר באונס אם נריך קבלת דברי חזירות, וכמו כן בני האנוסים י"ל דאי"צ לדברי חזירות. ולכן י"ל דימינו צבעלי תשובה שהיו תינוקות שנשבו לא נחשבים כחשודים במומרות, כיון שלא יצאו מחזקת ישראל דאנוסים הם היו, ולכן יש מהראשונים ומהאחרונים המקילים דאינם נריכים קבלת דברי חזירות (עי' צ"י סו"ס רסח צ"ה בשם הר"ש בן הרשב"ץ).

וגדר הקבלה שלושה מקבלים אותו היינו דכיון דע"י המומרות והחשד יצא מכלל ישראל שהם בחזקת כשרות, וגרע מישראל כשר, השלושה הללו מקבלים אותו להיות כשראל, ובכך חוזרת לו חזקת כשרות, והאחריות על קבלתו והחשד צעמיד מוטלת על השלושה, ולכן נחלקו ר"מ ור' יהודה צבורות לא א וע"ז ו' א מתוספתא דמאי פ"ב, האם מקבלים אותם כשעשו דבריהם במטמוניות וכו'. ולכן שיך לומר לשיטתם דאין מקבלין אותן עולמית לענין נאמנות, ואע"ג דפשוט דלגבי ע"ס תשובתם מנאויס הם לעשות תשובה כלפי שמים.

ולענין טבילה שכתב הרמ"א דמדרבנן יש לו לטבול, כתב הגר"א באות ל רק מדרבנן כו' כמ"ש באבות דר"נ פ"ח שוב מעשה בריצה אחת כו', א"ל שכל אותן הימים כו', ע"כ. והנה בדברי הרמ"א והגר"א אלו נתבארו באחרונים ג' דרכים בגדר הטבילה, יש שנקטו דהטבילה אינה אלא מלחא דחסידימא (והיא טבילה של טהרה וכהא"ו תשובה קיב), והוא עפ"י דברי הגר"א מהאבות דר"נ, ויש שנקטו דהוא דין דרבנן כמו שמשמע מלשון הרמ"א הנ"י והריטב"א, ויש שנקטו דהוא כעיקר הדין של קבלת דברי חזירות. ונראה צביאור שיטתם דהם נקטו דכיון דהקבלת דברי חזירות תליא בשלושה והם נריכים לזרר האם קבלתו אמינית, א"כ מה שנהגו להטיל עליו טבילה הוא חלק מע"ס הקבלת דברי חזירות, דבלא"ה נשאר חשוד. וא"כ טבילה זו שהטילו עליו גם היא נריכה להיות בפני שלושה, וכך נקט החקרי לב. ועי' חשב האפוד ח"ב סי' כח ד"ה ונסתפקתי, שכתב צמ"ד ולמעשה יתכן ששני הדרכים וכו'.

ולמעשה, שלא כדורות ראשונים, הרי שצדורות האחרונים במאתיים שנים האחרונות, לא רק שהרבה לא נהגו לטבול, אלא דגם לא הקפידו שיקבל עליו דברי חזירות. ונהגו לקרצ את אותם המומרים גם לפני שהנריכו דברי חזירות (תשו"ה ח"ד סי' רפ, מטה לוי (הורצין) ח"ב או"ח סי' ה), והטעם כדי שלא להזהילם וחששו שלא יעמדו בזה. ודימינו מנערך לכך הטעם שרבים מהם היו תינוקות שנשבו, וכמו שכתבנו לעיל, די"ל דאינם נריכים קבלת דברי חזירות. אלא דנמלא דלאותם אלו שעפ"י ההלכה דינם כמומרים - קולא זו - שלא להנריכם עדיין קבלת דברי חזירות - קלקלתם - דלעולם המומרים אינם חוזרים לנאמנות שלהם כיון דלעולם אינם מקבלים דברי חזירות.

ואע"ג דלענין יינם י"ל דמי שצטוח בהם, לו ע"מ מותר לשחות יינם, דלא על דין נאמנותם כומך אלא על מה שהוא יודע שהיין כשר (עיי"ש בחקרי לב ועוד אחרונים מה שכתבו בשם הרוקח), מ"מ א"א להתיר מילתא דאיסורא עפ"י דבריהם, דהברי של היחיד המתיר את הדבר לעצמו, אינו משנה את החזקת האיסור לרבים, עי' כתובות כב ב ברש"י ד"ה לאחד מעדיה, ובתוס' ד"ה הצא עליה, דלרבים לעולם לא יצאו מהחשד מומרות שבהם עד שיקבלו עליהם דברי חזירות.

וא"כ בנידון דידן אשר אשה זו חזרה לסורה, הן צפרהסיה כמו שנפרסם עליה בעולם בכמה מקומות שעזבה את הדת והמוסר עם מעסיקה בעבודה (הכומר), וחזרה אז לגילולי צית אביה, ואז עזבה את בנה הבכור מבעלה הראשון שניה כומר, ונתנה את בנה לאימוץ בארץ ישראל, ואת הבן השני מהבעל השני לקח האבא אמו, וכמו כן חזרה לסורה במטמוניות בארה"ב שהתחפשה ליהודיה חרדית ועסקה במסיון אצל ילדי הצי"ס היהודי שם. ואשה זו שלעולם לא קבלה עליה דברי חזירות היא בחזקת מומרת לכל עניינה.

וכיון שדבר המומרות לנצרות שלה היה צפרסוס גדול בארה"ב, הן צבוסטון והן צמונסי, והגר"י קמינצקי זצ"ל הורה אז לעסקנים שחייבים לחלל את השבת כדי להציל את הבן השני פ.ת. מידי אמו המומרת שלקחה אותו איתה לבית הוריה במרדין

(MERIDIAN), וראש ישיבת ספרינג וואלי הרב משינסקי ז"ל טיפל במסירות ודאג לכן הראשון כשאומץ בגיל 12 אל משפחה בארץ ישראל. ונוסף גם הבן הכור א.מ. וגם הבן השני פ.ח. מעידים על מומרות שלה אז לנצרות ומטעם זה לא ראו לקיים אתה שום קשר, וגם היא עצמה מודה ואיננה מכחישה את הדברים הידועים לרבים, הרי שחוקת מומרות שלה ברור ביותר, והדברים פשוטים שחוקת מומרות שלה נשאר עליה גם מבלי שיטערך זי"ד לדון על זה מומן לומן או לקבל עדות על זה, כל עוד לא באה לזי"ד לקבל עליה דברי חזירות.

ועי' בחקרי לב באזהע"ז שם סי' ו עמ' 167 ד"ה ורואה אני וכו' שהרחיב לבאר דלא צעין קבלת דין בפניו, ושם ד"ה ביאר דלא צעין בכלל קבלת עדות במומר ובמילתא דעבידי לאיגלוי. ועי' אגרות משה אבהע"ז ח"א סי' פז ענף יא ד"ה דהנה ברמז"ס וכו', בחו"ד, וא"כ אמינא שברור שאי"ז ע"ז דין עדים שיעידו עליהם בפני זי"ד וכו'. וא"כ גם לענין לפסול לעדות הוא צמה שנתפרסם לבד אף בלא עדים וכו', עיי"ש.

וטעות גדולה טעו על ידה הבתי דינים לגיור (גם אלו שנחשבים לחרדים ומקפידים) שסמכו עליה ועל המלצותיה לגייר את אלו שלמדו אלה באולפן, הן הבי"ד לגיור בירושלים והן הבי"ד לגיור של צ"ב, כיון שלא ידעו דבר חזרתה לסורה, ושלא קבלה עליה דברי חזירות, וא"כ אין לסמוך עליה ועל המלצותיה לגיור, דאין עדותה כשרה.

וכיון שבנוסף אותה אשה היתה מהיהודים המשיחיים, והם נוצרים המתערבים ביהודים (לצורך התקופה המשיחית של אותו האיש שהיא עפ"י אמונתם באלף השלישי למנינם), ולצורך התערבותם הם משקרים בידועים שהם יהודים, וגם חושבים עצמם לבני אפרים מעשרת השבטים, ומי שבא מהם לבי"ד להחגייר מטעה את הבי"ד, במיוחד צעניני אמונה, מפני שהרבה מהם רואים באותו האיש נביא לעמים שיהיה המשיח ולא יותר, א"כ גם בדבריה על חזרתה בתשובה אין בהם ממש כיון שהיהודים המשיחיים רגילים בדיבורים אלו להזהיר שהם יהודים ונאמרים באופן קבוע ומלכתחילה, כך שבדאי אשה זו מעולם לא ינאה מחזקת נוצריה (יהודית) משיחית ומומרת.

ואשה זו, לא רק שלא קבלה עליה דברי חזירות, אלא להיפך, כאשר הגיעה לארץ הסתירה את ענין גיורה ממשרד הפנים, כיון שנודעה בארה"צ כמשומדת, וגם נשלח מכתב על כך מהקונסוליה בארה"ב, ולצורך זה שינתה את שם אמה בתעודת הזהות שלה לשם יהודי מובהק, ובנוסף גם העלימה מהרצנות ומהעדה"ת את עובדת נישואיה לבעלה הראשון שהיה גר שחזר לסורו והפך לכוומר. וגם אחרי שהצעל השלישי גילה אלה אלה דברי נצרות, בחרה לעצמה חזרות לניהול האולפן לגיור, שגם הן כמוה היו מסיונריות, וכן יסדה ארגון עזרה לאנוסים הקשור לארגון "רוט אנד צרנש" שידוע כארגון שנוסד ע"י כמרים.

והעולה על כולם כאשר נודעו צרכים כל פשעיה שעמדה בראש קבוצת הפגיעות הטיקסיות (ABUSE RITUAL) במאות מילדי שכונת נחלאות בירושלים, פגיעות בקדושת גופם ונשמתם, בשיטה של כחות מחו"ל שנועדה לשבור את חוסנם הנפשי של הילדים כדי להכשירם לשיטת מוח למיסיון, והיא היתה זו שהובילה את הילדים לכנסיות צעיר העתיקה, וכבר ביררו היטב ענינה הגר"צ שליט"א רב ביהכ"ס צ"צ וכן הגר"צ רב ביהכ"ס בקרית יוצל, בשליחותו של מרן ראש הישיבה הגר"ש אריערבך שליט"א. וכמו כן ראינו את המכתבים שנכתבו צעניני ונושא זה ע"י הגר"מ פישר מרבני המקום, ושל הגר"א נבנלל רב העיר העתיקה, והתפרסמו אירועי הפגיעות הטיקסיות ע"י הכת שארעו בנסהדריה המורחבת ושנתבררו ע"י הגר"י צרקוביץ רב קהילת דוברי האנגלית שם, וגם נחברר לנו שהגר"מ שטרנבוך אסר על הנשים של שיעור "נשות גאולה" להיות בקשר אתה. ואת המידע בדבר הפגיעות הטיקסיות ע"י המיסיון הוצא גם לפני מרן ראש הישיבה הגר"א"ל שטיינמן שליט"א ע"י תלמידו הרב ח"מ. מרן שליט"א הורו שחובה לפרסם את הדברים כדי שההורים ידעו לשמור על ילדיהם ככל יכולתם, כי בנפשם הדבר.

לכן יש לקבוע בודאות שאשה זו נשארה באמונתה בנצרות ולא ינאה לעולם מחזקת טומאת מומרת.

ב. ואותם הגרים הצאים מקהילות הנוצרים הפרוטסטנטים, היהודים המשיחיים ואצויריהו, ונתגייירו צי"ד שלא ידע את טיבם של אלו שבכוונתם להתערב בעם ישראל, וגם לא הכירו את טיב אמונתם כדי לבדוק אחריהם, הרי שאע"פ שאותם אלו שגם כלפי שמים התכוונו לגרות אמיתית, אכן חלה הגירות שלהם, מ"מ לעולם אינם יוצאים מכלל חשודים לכל הלכות התורה.

והנה כתב הרמז"ס אסו"צ פי"ד ה"א: כיצד מקבלין גרי הצדק כשיבא להתגייר ויצדקו אחריו ולא ימצאו עליה אומרים לו מה ראית שבאת להתגייר וכו', ובהלכה ה': ואח"כ מטבילין אותו. ע"כ. מבואר ברמז"ס דשתי הלכות איתנהו לבדוק אחריו עד

שלא ימצאו עילה, ועוד עתם מעשה הגירות במילה וטבילה, ולעיל בפ"ג ה"ד כחב: אל יעלה על דעתך וכו' אלא סוד הדבר כך הוא שהמנוה הנכונה כשיצא הגר או הגירות להחגייר בודקין אחריו שמא בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא להכנס לדת, ואם איש הוא בודקין אחריו שמא עיניו נתן באשה יהודית, ואם אשה היא שמא עיניה נתנה בצחור מבחורי ישראל, אם לא נמצא להם עילה מודיעין אותן וכו'. ובהלכה טו: לפיכך לא קבלו צ"ד גרים כל ימי דוד ושלמה בימי דוד שמא מן הפחד חזרו ובימי שלמה שמא בשביל המלכות והטובה הגדולה שהיו בה בישראל חזרו, שכל החזר מן הגוים בשביל דבר מן הבלי העולם אינם מגירי הצדק, ואעפ"כ היו גרים הרבה מחגיירים בימי דוד ושלמה בפני הדיוטות והיו צ"ד הגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שטבלו מכל מקום, ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם. ע"כ.

מבואר מסוף דברי הרמב"ם שאלע"פ שטבלו את אותם הגרים בפני צ"ד מ"מ חוששין להם ועדיין חשודים ואינם מוחזקים בכשרות, ורק במקום שאכן בדקו אחריו ולא מצאו להם עילה רק אז אין חוששין להם ואינם חשודים ומוחזקים בכשרות.

ונמצא דמוטל על הצ"ד שתי הלכות: א. עתם הגירות. ב. האחריות לבדוק אחריו עד שלא ימצאו לו עילה כדי שלא יחששו לו ויהיה מוחזק בכשרות, וכמו שכתב בהט"ו: לפיכך לא קבלו צ"ד גרים כל ימי דוד ושלמה וכו', משום שאם אין יכולים לבדוק כוונתם מוטל על צ"ד האחריות לא לקבלם.

ואחריות זו דוגמת הקבלת חצירות במומר, עי' ביאור הגר"א לשו"ע סי' רסח סעי' יב אות לא במו"ד: ושם ל' דקבלה בפני שלושה חברים וכמ"ס ביצמות שם ג"כ כנ"ל. ע"כ. מבואר מדבריו דהדין במומר לקבל עליו דברי חצירות ולהוציאו מגדר חשוד נריך להיות בפני שלושה, וזה נלמד מהדין גרות בפני שלושה. ולכאורה הרי הן שתי הלכות חלוקות, דין מעשה הגרות מדין קבלת דברי חצירות להוציאו מגדר חשוד. ומבואר דס"ל כמו שכתב הרמב"ם, דעל הצ"ד בגירות מוטל לא רק את עתם מעשה הגירות כי אם גם האחריות לבדוק אחריו כדי להוציאו מגדר חשוד, דכלא"ה צ"ד חוששין להן, ולכן כתב הגר"א דאת הדין של קבלת דברי חצירות בפני צ"ד ילפינן מהלכות גרות. וא"כ כל נכרי שבא מאותן כימות של הנוצרים הקרויים "יהודים משיחיים" ואצירייהו, והצ"ד אינו מכיר בטיבם ובשמותם (עי' פסחים מג א' כדי שיהא רגיל בהם ובשמותם וכו' פירש), אין בגירותו של הצ"ד כלום כדי להוציאו מגדר חשוד.

וגם המציאות מוכיחה, והמומחים תמימי דעים שרובא דרובא שלהם לא עזבו את ענין אותו האיש כמשיח ורק את שמו החליפו כידוע, ואין להם שום מניעה לשקר לצ"ד גם כזה, וכוונתם להתערב בישראל, ולכן אין במעשה הגרות צ"ד להפקיעם מהחששות כשלא הכירו את טיבם.

ובעיקר הדין גרועים הם מאותם שבימי דוד ושלמה שעליהם חששו צ"ד הגדול מפני שנחגיירו מפני עילה של יראה ומלכות, ושאל"ה לדעת אחריתם, כאלהה החליה בדבר, דהתם הרי מעשה הגרות נעשה בכוונת גרות גם ע"י המחגיירים, אלא דהצ"ד חששו אם יתקיים צידם כיון שנחגיירו מפני עילה, ולכן חשדו בהם בכל עת, אבל אותם הגרים הבאים מהכמות של היהודים המשיחיים, המצוים על ידם ומודרכים אין לרמות את הצ"ד, מסתבר דאין במעשה גיור כזה של הצ"ד אפילו לעורר ספק יהודי כדי להוציאם מחזקת נכרי שלהם. אמנם כאשר נישאו יש להתיישב בדבר שלא לפוטרום בלא גט, גם משום שאחד"ה, וצ"ע.

וכיון שאמונת נוצרים אלו שונה מהנוצרים הרגילים, והם מתנהגים ורואים את עצמם כיהודים, מוטל על הצ"ד ללמוד ולדעת את ההבדלים ואיך לחקור אחריהם ציפודיות, מכיון שהם מתייחסים לאמונתם הנוצרית כהיהדות המקורית והיחידה, ומערימים על הצ"ד ומשקרים להם כדי להתערב בעם היהודי.

ג. להלכה, בנוגע לעדותם של המומרים שעדיין לא קבלו עליהם דברי חצירות, על הציבור להזהר מהם ולא לסמוך על עדותם. וכך הדין באותם המומרים שנהיו מומרים לא באונס אלא מרצונם, שאלע"פ שכבר כמאתים שנה רבים לא נהגו להצריכם קבלת דברי חצירות, וזאת כדי לקרובם (תשובות והנהגות ח"ד סי' רפ, ומטה לוי (הורב"ץ) ח"ב או"ח סי' ה), מ"מ הרי שצפועל עדיין לא קבלו עליהם דברי חצירות ודינם שהם פסולים לעדות וינם י"נ וכו'.

ועי' היטב בשו"ע חו"מ סי' לד סעי' כג דבפסולי עדות בעצירה דאורייתא לא צעי הכרזה וכמו כן גם בפסולים דרבנן יש אופנים דנפסקים גם בלי הכרזה ע"י צ"ד. ויתכן נפ"מ בימינו גם כשהוצאו מקהילתם.

ולכן בנוגע לאלו שדינם כמומרם, יש להיזהר שלא לקחתם לעדות, הן לעדות גיטין וקדושין, והן לדיני איסור והיתר, ולהיזהר לא להשתמש בהם כשוחטים, סופרי סת"ם, משגיחי כשרות וכל דבר המצריך נאמנות. וכל עוד לא קבלו עליהם דברי חזירות כדן, יינם של המומרים הוא גם י"נ וכו'. ועי' שו"ת חקרי לב אבהע"ז סי' ו' עמ' 168 ד"ה וכשאיני לעצמי. ויש להודיע הלכות אלו לאותם שמקריבים את בעלי התשובה, כיון שרצים כלל אינם יודעים הלכות אלו.

וכאשר המומרים חוזרים בתשובה, ומקבלים עליהם דברי חזירות ותיקוני התשובה של הבי"ד, היו נוהגים לתת להם כתב המעיד שהתקבלה תשובתם לבי"ד. עי' בספר השטרות לר"י ברלנוני (עמ' 135) ד"ה הרי אלו עשר השטרות של הזקנים והחכמים. ועוד יש חמש שטרות של הזקנים והחכמים שהן מקל לרדות בהן ואינון יפיק לטאתא, ופחחא, ושמוחא, ונדויה, והיתירא וכו'. וכתב להלן שם (עמ' 136): והכתב החמישי הוא התרה, ואתה מולא כגון שעשה תשובה המשומד או המנודה והוא צעת שכתבו עליו כתב שמתא או נידויא וכשעז מאותו עוון שנדוהו עליו ועושה מה שמצווין לו בי"ד מתירין אותו בי"ד וכותבין עליו התרה מכיון שכתבו עליו נדויא.

וא"כ יש לדון להנהיג גם היום במומרים שצאו לקבל עליהם דברי חזירות בפני בי"ד, והבי"ד ציוו לו איך לעשות תשובה באופן שלא יהיה בו חשש ערמה, שכן הנכון שהבי"ד יתנו צידו כתב התרה. ואע"פ שהבי"ד עצמו לא נידה אותו, דאין הנדוי מצוי כיום, מ"מ כיון דבעצם מעשה המומרות, הולא עצמו מכלל ישראל ונפסל לכל העדויות, הן מן התורה והן מדרבנן, מסתבר ונכון שיש לתת צידו כתב התרה כשקיים את המוטל עליו, לעדות שנתקבלה תשובתו ע"י הבי"ד. וכך גם הציבור ידע שמכאן ואילך אפשר לנרפס לישראל (ועי' או"ח סי' קכח סעי' לו) ולסמוך על עדותם.

ד. חשיבות מרובה ביותר הוא נושא הצירור המקדים של הבי"ד לפני קבלת הגר או לפני קבלת הדברי חזירות של המומר על עצמו בפני הבי"ד, וכדלהלן. כאשר צימינו, פונים לבית הדין יהודים מומרים או גרים (מומרים) שחזרו לסורם, כדי לשוב בתשובה ולקבל על עצמם דברי חזירות, על הבי"ד להיות מתונים מאד בדין זה ולחקור את הפונים היטב עד שיעמדו על הדבר וידעו את אמיתת כוונתם, כך שלא יטרכו עוד לחשוש לשום ערמה.

דהנה ביסוד דין המומר שחזר לסורו, ורואה עכשיו לשוב בתשובה ולקבל על עצמו דברי חזירות, למדו הגאונים והראשונים את טיב תשובתו ודינו מהגמ' סנהדרין פרק זה דורר דף כה מדינם של פסולי עדות בעצירה דאורייתא שפסולם קיים עד שיודע שעשו תשובה ויחזרו בהם חזרה גמורה (עי' רמב"ם עדות פ"ב). וכמו כן למדו מהסוגיא בע"ז דף ו' ובכורות דף א' לא את דיני קבלת דברי חזירות. ועי' תשובה"ג (באור הגאונים יבמות מז ב, והוצא להלכה בחקרי לב אבהע"ז סי' ו' עמ' 168) דעל המקבל ללכת למקום שאין מתירין אותו וכו', וכמו כן כתבו דלריך שיעמוד בפרהסיא לפני ציבור ולהתוודות (עי' ע"ז ו' א' פ"י הר"ח שם צמ"ד חזרו בפרהסיא מקבלין אותו), וכתבו עוד שם צמ"ד דאם חוששין לערמה, על הבי"ד לנקוט חומרות נוספות למיגדר מילתא. וכך מבואר גם בגמ' סנהדרין כה א' במעשה דהאי טבחא דאין לקבלו אלא כאשר לא חוששים לשום ערמה. ועי' שו"ת הרא"ש כלל כ סי' כט, הוצא צ"י סי' קיט, שכתב צמ"ד: מעיקרי הדת וכו' רשע הוא צעני, ואף אם היה מקבל על עצמו להיות זהיר מכאן ולהבא לא היה לצי נותן לי לסמוך עליו עוד. עכ"ל. ועי' שם עוד בדברי הרשב"א.

ולכן, על הבי"ד לזרר את הפונים הללו לקבלת דברי חזירות, האם הם עובדי ע"ז או מינים, האם הם נכשלו בעצמם במעשיהם, או להיפך, האם הם היו ממנהיגיהם וכומריהם, והאם חטאו רק לעצמם או גם הסימו והדיחו יהודים אחרים אחר אמונתם.

וכמו כן, כדי שהבי"ד יוכל לעמוד על דברים אלו, ויוכל לדעת את אשר לפניו, בהכרח עליהם לזרר את העצר של הפונים אליהם לקבלת דברי חזירות, מה היתה אמונתם ומעשה משופיהם, את מנהיגיהם, חזריהם, קהילתם וכומריהם - "רצניהם". כל זה נלרך כדי שהבי"ד יוכל לדעת האם אכן כבר פרשו מאותה קהילה, או להיפך, שיחד עם חזריהם בקהילתם הנוצרת הקודמת הם נועזו יחדיו לעבור ולהתערב בין היהודים הדתיים והחרדים.

ועל הבי"ד גם לזרר את עצירותיהם ושקיעתם בגילוי עריות, כאשר הנוצרים [היהודיים] המשיחיים בדומה לרובא דרובא של הנוצרים שטופים באופן נורא ואדיקא טובא בכל תועבותיהם, וגם באותן העצירות שעפ"י אמונתם אסורה, נקל להם מאד לעבור עליהם, משום שמיסודות אמונתם הוא שהאמונה באותו האיש מכפרת להם על כל עצירותיהם, הן בעבר והן בעתיד, ופעמים רבות גם נח להם להתערב בין היהודים, מפני שהיהודים החרדים אינם יודעים להיזהר מפגיעותיהם בקדושת ילדי

ישראל, וחכמיהם והמסיונרים והכומרים שבהם עוד גרועים מהמונס, וכמו שכתב בשו"ת אגרות משה אזה"ע ח"ג סי' לא ד"ה והנה, "שכולן יודעות שכל חכמי הנכרים הם שטופים בעריות עוד יותר מהפשוטים". וכבר נודעו בעבר ציד"ץ של העה"ת על נוצרים שטענו שהם נטורי קרתא ודוצרי יידיש וייסדו קהילה לעצמם, ועם זה שמרו על אמונתם באותו האיש, ומנהיגם שמחה פ' היה נשוי לשתי נשים.

וכיון שנוצרים אלו רואים את ארה"צ ואנגליה כחלק מהתיקון (עשרת השבטים ואפרים) לקראת ביאת משיחם, וכמו כן את צבא ארה"ב, ופעמים רבות הם בעצמם אנשי צבא ארה"ב, על הבי"ד גם לזרר האם השתייכו לצבאות של אותן מדינות. וכיון שצבאות אלו רבים המשתייכים לבונים החופשיים, ארגון הטוען לדת אוניברסלית כשל בני נח, אבל חלקם קרובים לע"ז ומעשי כישוף ומעשים פליליים, על הבי"ד גם מוטלת חובת הבירור האם השתייכו אותם הנוצרים המתגיירים או המומרים החוזרים - לקבוצות הללו. ואם באו הנכרים בטענה שהם מצני האנוסים, ובידם תעודה, ורואים לעצור רק גיור לחומרא, ברוב המקרים מדובר באותם נוצרים משיחיים, והתעודה אינה מוכיחה בכלל על ייחוס על פי ההלכה, והגיור לנוצרים המשיחיים הללו פסול גם צדיעצד. ובמיוחד על הבי"ד לשים לב האם נכרים אלו היו מקהילת הפרוטסטנטים בארה"צ או בשאר מדינות המערב, האם השתייכו לקהילות האדוקות לכתבי הקדש, התנ"ך - ולהבדיל הצרית החדשה, האם הם השתייכו לנוצרים הציונים והאם הם היו פעילים בהם, מאוהדיהם או ממנהיגיהם. כמו כן על הבי"ד לזרר את שמות קהילתם וההשתייכות שלה לנצרות האונגליסטית. ואם גויים הללו השתייכו מקודם לתנועת הצני נח יש לחקור מה באמת עורר אותם לעזוב דרך שלכאורה הם רצו דוקא בחור פשרה לעצמם, ועל פי התורה, כדי לעצור לצורה יותר קשה, ולקבל עליהם עול תורה ומצוות ישראל, וזאת משום שבהרבה פעמים מודרכים הצני נח להתערב בחוך העם היהודי עם תואנה שרואים להתגייר.

ולכן על הבי"ד מוטלת החובה מעיקר הדין לחקור דברים אלו היטב היטב, וגם אם בירורם של דברים אלו נמשך זמן רב, וכבר מצאנו בסוחרי שביעית שאין נאמנותם חוזרת אלא לשביעית הבאה (מאירי שם סוף ד"ה וכן כל הפסולים, עיי"ש), דהאחריות על הבי"ד גדולה מאד. ועי' יצמות קטן דא"ר יצחק מאי דכתיב רע ירוע כי ערב זר רעה אחר רעה תבא למקבלי גרים וכו', וברש"י ד"ה כי ערב זר המערב זרים גרים בישראל והנכנס בערבון נמי משמע. ע"כ. וצימינו האחריות על אותו צי"ד בנוגע לג' העצירות החמורות כפשוטם.

והאמת צענין גרות צימינו, דכיון דהיהודים המשיחיים רואים את התקופה שלנו כתקופה של המשיח ושלכן רואים הם להתערב בישראל, הרי שדוקא מפני שיטתם שלהם צמצום על התקופה, על הבי"ד של ישראל מוטל לדון את המתגיירים שלהם הצאים מקהילתם כפי שיטתם שלהם כמו בתקופת דוד ושלמה, ושלכן דוקא אז לא קיבלו את אותם המתגיירים מפני עילה ושאי אפשר לדעת אחריתם, ולפיכך אין לקבלם גם היום בתקופתינו.

וכיון דהנוצרים [היהודים] המשיחיים האלו, שיטתם ודרכם לרמות ולעשות ליצנות מצירורי הבי"ד, וכמו שדרשו חז"ל על הפסוק ואחרי הדלת והמוזחה שמת זכרון, ועי' איכה רבה פ"א על הפסוק לדיק הוא ה' וגו', ושם צמפרשים ששלוחי יאשיהו המלך באו לחפש את הע"ז כדי לצערה והיו ליצני הדור עושים חזיה צד זה של הדלת מצפנים, וחזיה צד זה מצפנים, וכשפתחו השלוחים את הדלת לא ראו את צורת הע"ז, ומה שתקנו השלוחים צפתיחת הדלת קלקלו בצגירתה, ששוב נוצרה צורתה של הע"ז.

וכן גם אלו הנוצרים [היהודים] המשיחיים, פושטים טלפיהם בחוך לומר ככשרי ישראל אנו, וגם חולים מוזחה צדלמות פתחיהם, וליצית צבגדיהם, ושם מאחורי דלתותיהם צדדרי ציתם מונחים הע"ז שלהם, ולפעמים מאחורי התמונות החלוציות על הקיר, וכמו שנתפרסם על חצרי הקבוצה הזו של נחלאות. והילדים ש"טופלו" על ידם סיפרו שנלקחו למרתף שבו הטיפו להם לע"ז ועשו תועבות, וכשהדצרים פורסמו, מיהרו הללו לאטום את המרתף, ואמרו לרצנים שהנה לפניכם רצפה צלי מרתף, והכל דמיונות שוא של הילדים.

ולכן על הבי"ד לזרר על אנשים אלו שצאים לקבלת דברי חזירות, האם הם עדיין קשורים לאנשי קבוצתם מאז, ועליהם לזרר את כל המידע עליהם עד הסוף, ולא להיות מושפע כלל מהכחשותיהם או מצדיקה שטחית ציתם, ושמיעת הוכחות מדומות ע"י אנשים לא מקצועיים שאינם מצינים כלל את אמונתם של הנוצרים [היהודים] המשיחיים, וצמה האמונה שלהם שונה מאלו של הנוצרים הרגילים.

וכיון שחקלה זו צימנו מצויה ונפוצה למאד, וגם רבני קהילות בחו"ל שכבר מודעים לעצם הצעיה של היהודים המשיחיים מ"מ חושבים שדי להם לחקור את המתגיירים האם הם מאמינים באותו האיש, וכלל אינם יודעים שהנוצרים [היהודים] המשיחיים עושים ליצנות מכל חקירות בית הדין. וכמו כן דרכם של אותם היהודים המשיחיים שמחניפים, וגורמים שיטעו בהם הרבנים ושלוחי גדולי ישראל, וכיאשיהו המלך בשעתו, על הצתי דינים כיום לנהוג בחכמה יתירה וצמנה זהירות, וכל זאת גם לאחר חקירה יסודית גדולה ומקיפה. ויהי רצון שגם אז לא יכשלו ולא יפלו ברשת ליצנותם ח"ו.

ה. ולא רק שטעות ותקלה מצויה כיום בענין היהודים (הנוצרים) המשיחיים, כאשר היהודים האמיתיים אינם יודעים להבחין בתרמיתם של המשיחיים בנושא אמונתם המתהפכת, אלא שגם צמניהם, רבים אינם מבחינים איך ענינם קשור לע"ז.

וכמו אז בנידון ע"ז של פוער עצמו לפעור, אם הבי"ד והסנהדרין שאמורים לדון באותו מקרה לא היו שומעים ויודעים על הע"ז המצויה הזו, לא יכלו לדון אותו אלא על חסרון הצניעות שבו, וכן מקריב בנו למולך, אם בי"ד לא היו יודעים על הע"ז האכזרית הזו לא היו דנים בה רק בענין הרציחה של הילדים. ולפיכך היה על הסנהדרין להכיר את כל צורות הע"ז (עי' רמב"ם ע"ז פ"ג ה"ב), כדי להבחין האם המעשים שהעידו עליהם בפניהם קשורים לע"ז.

ובניד"ד כאשר התפרסמו בירושלים מעשים למאות הקשורים למנהגי כחות הע"ז שצחו"ל, והם הפגיעות הטקסיות, שהן פגיעות עם טקס מסויים, המלוות באלימות ובאכזריות פסיכיאטרית קשה בילדים, בצירוף בעיקר צמנה אונס ופידופיליות, כדי לשעבד את הילדים לאמונת הכת. ולפי הספרים המקצועיים בנושא זה, האירועים בירושלים תואמים לפי הספר את שיטת הפגיעות הטקסיות, וגם התקבלה חו"ד מקצועית ממומחה עולמי בארה"ב שקבע חד משמעית שמה שנעשה בירושלים הן אלו הפגיעות הטקסיות. לכן על הבי"ד כיום לדון את הנושא הזה בירושלים כחלק מהע"ז של כחות מסוימות של נוצרים (יהודים) משיחיים ואכזריים, שהעתיקו לעצמם את שיטות הכחות, שבהן גם הואשמו רבות הצונים החופשיים.

וכמו כן אותם אנשי מקצוע שאליהם פונים הרבנים והצתי דינים כדי לזרר נושא זה, צהכרח שעליהם להכיר כבר את אמונתם של הכחות של הנוצרים (היהודים) המשיחיים, וכן את קשריהם עם שאר הנוצרים ומעורבותם עם הצונים החופשיים. ובהכרח עליהם גם לדעת איך מתנהלות הפגיעות הטקסיות, כליווי האכזריות והתמהויות המכוונות שבהם, ובצירוף מעשי האונס והפידופיליה, ואיך שכל פעולות אלו הם חלק מכת הע"ז שלהם, משום שצבעי ידיעות אלו הם עלולים לראות רק את הפרטים של הפגיעות צנניות והאכזריות, והם יטעו מבלי להבחין כלל את העיקר שכל אלו הם חלק מרכזי של הע"ז שלהם לשעבד את הילדים לעיני הכת. וידועים הדברים בעולם, שרבים מאנשי הכחות בארה"ב ובשאר מקומות, גם מכניסים את ילדיהם שלהם עצמם לפגיעות הטקסיות במטרה לשעבדם לכת, וכמעציר בנו למולך צומנס. ולצורך גיוס נשמות חדשות של ילדים לעיני הכת, הם גם משקיעים הון ותחכום עצום לחטיפת ילדים באיומים גם לכמה דקות, להסעתם, להובלתם מבית המטפלות שאוימו, למשיכתם ולקחתם צומני פגרא בערבי שצ"ק ומועדים כשהילדים משחקים בכניסה לבית או בחצרות, לקליטתם מבתי ספרם אם ההורים אחרו לקחתם, להעמדת תלפיתנים פעמים רבות בדמות אוספי נדקה או תמהונים שוטטים אחרים, וכמו כן נכנסים בתוך חידורים שאינם סגורים ומאיימים ופוגעים שם בילדים, ולמשיכתם בתמרצים לבית שבו נפגעים (סוכריות, זהבים, הסתכלות בתרנגולות שחורות, נסיעה על אופנועים לילדים וכו'), וכמו כן שכירת או פריצת כל מיני דירות ומחסנים עוזבים, ובתחלופה תמידית, וכך משתמשים הם גם בצמי טשטוש וצניעות פסיכולוגיות (וציניהם רגשי אשמה), וכן צניעות פסיכיאטריות מתקדמות ואכזריות, כדי שהפגיעות בילדים לא תהיינה ניכרות כלפי חוץ בהתנהגותם היום-יומית, עם דגש מיוחד שזכרונם יהיה מבולבל כך שלא יוכלו להעיד על הנעשה להם בצורה בהירה ומשכנעת, וצין האמצעים לצלול הילדים הם משתמשים בתחפושת של זקנים מלאכותיים ותחפושות ססגוניות ומשונות. לכל אלו מתווספים המון איומים על הילדים על רציחתם ורציחת הוריהם אם אי פעם יעזו לגלות על מה שנעשה להם.

וכיון שנושא היהודים המשיחיים והצונים החופשיים, וכן נושא הפגיעות הטקסיות אינם ידועים לתלמידי חכמים, וגם לאנשי מקצוע בארץ, הרי שרבים מאלה הנשאלים טועים בכחות ובאיבחון המקרים, וכבר טעו אנשים שהיו אמורים לזרר את התופעות, ועל ידם טעו רבנים שהצטרפו לחזון בהם אח"כ.

ולכן צאשה זו שהיא בחזקת מומרת של יהודים משיחיים, וכמו כן כך הדין גם בשאר היהודים המשיחיים ואכזריים, או אלו של אכזריים של בני נח - צונים החופשיים, שלא ילאו מחזקת עובדי ע"ז, שמכיון שחלק ממנהגי כחות הע"ז שלהם היא העצרת הילדים לפגיעות טקסיות, נמצא שבחזקת מומרת וע"ז שלהם כלולים גם את אותו החשד, לאותה פעילות של הכת להעצרת

ילדים לפגיעות טקסיות. וכיון שאשה זו בנוסף להיותה בעבר - גם לדבריה - יהודיה משיחית, וכמו כן היא גם נולדה בצית של צונים חופשיים, וגם נישאה לאחד שפנה מהיהדות לטיאוסופיה, שהיא שיטה הקרובה לשיטות הצונים החופשיים BLAVATSKI, וגם לאחר שנישאה לחרדי היא שוב חזרה לגילולי צית אציה, ולצית אציה בעיר MERIDIAN, וציתו צית של הצונים החופשיים, ולעולם לא קבלה עליה דברי חזירות, הרי שצדין חזקתה כמומרת, כלולים גם כל מעשי ומנהגי ע"ז השייכים לעובדי ע"ז, ושציהם הוא הנוהג האכזרי של העצרת ילדים לפגיעות הטקסיות.

ולא רק שצאשה זו נמלאו הע"ז עם הפגיעות הטקסיות, אלא כך פעלו גם שאר האנשים שהתפרסמו בענין זה בנחללות. כגון ז'כ' שהיה מרלה צרוט אנד צרנש, ארגון שנוסד ע"י כמרים, ואשר היה הסמכות ההלכתית של ארגון עזרה לאנוסים, ארגון הקשור לרוט אנד צרנש, ואשר היה חצר של האשה הזו, המנהלת של אולפן למתגיירות, וגם הוא לקח חלק פעיל באולפן זה, הוא נאשם והורשע בציהמ"ש בפגיעות צילדים. עדות הילדים ותיאורי הפגיעות צפרוטוקול המשפט שלו מוכיחים צצירור שמדובר בפגיעות טקסיות. כמוהו גם יוחנן שפילצרג שמלא את מותו צעת אירועי נחללות, ואשר הואשם ע"י הילדים בפגיעות רבות, היה מרלה צרוט אנד צרנש וחצר בארגון צרית עם BRIT-AM של יאיר דוידי המייאג את שיטת BRITISH-ISRAEL, ואשר לקח את יסודות שיטתו - כך לפי דבריו - מהפסטר ארמסטרונג ARMSTRONG של ל'ורל' אוף גוד, וגם ארגונו נוסד בעזרתו של מייסד רוט אנד צרנש. וכמו כן מעיד הרצ ה"ר, ראש חצורה ציציצת מיר שהתגורר לפני שנים בנחללות, עוד לפני האירועים הפידופיליים, שיהודי רוסי מצוגר הזדעק צפני הציבור צצצת צבוקר וקרא: "איך אפשר שצכונה משאירים את אותו נוטרי צשם יוחנן שפילצרג. הוא סיפר שצער"ש היה מוזמן צציתו והמארח הזכיר את אותו האיש צעת עריכת הקידוש, וגם צכל הסעודה הוא דיבר אודותיו. יאויין, ששפילצרג התהלך כיהודי חסידי עם גרטל. כמו כן, פוגע מפורסם אחר בנחללות צשם ס' מ' וצכינו ס', אשר נודע כמארגן את הפגיעות והסרטות, נודע עפ"י עדויות כנוטרי (יהודי מומרת) מארה"צ. כך שצכונה נחללות התצטאה צמלוא חריפותה שילוצם של מנהגי הפגיעות הטקסיות לע"ז, צזיהוים הנוטרי של אותם הפוגעים.

והנה צשלושה יסודות צסיסיים טעו אותם שהתערבו צראשית פרשה זו. הם לא ידעו שדינה של אשה זו כמומרת, אם מפאת שהם לא ידעו שצומנו היא חזרה לקורה ליהודים המשיחיים, ואם מפאת שלא ידעו את ההלכה שעליה לקבל דברי חזירות. בנוסף הם גם לא ידעו להבחין צין יהודים, ליהודים משיחיים הנראים כחרדים, וציניהם לצין נוטרים רגילים. וכמו כן בנוסף וצמיוחד, הם מעולם לא שמעו על נושא הפגיעות הטקסיות, שהם מעשים פידופיליים ומעשים אכזריים ותמהוניים ומצלצלים, ושהם נלוים לכחות הע"ז. כחוצאה מטעויות אלו הם מיהרו לדון כרודפים את אלו שחשדו צה ונלחמו נגדה, ואילו את האשה עצמה דנו לכשרה וצדקת, והסתפקו צשפיטה לפי מראה עיניהם מהתנהגותה הצינונית שהיא כיהודיה חרדית ממש, ואת עפ"י דרכם של יהודים משיחיים אמיתיים וכדרכם של אותם הנוטרים הצבזשים כחסידי סטמר ותלדות אהרן (שמחה פרלמוטר מעיר אצבות), שצראשית דרכה צא"י היא התחצרה להם, וכפי הודאתה צצית הדין. וכבר כתב החזו"א צאמונה וצטחון שצהעדר שלטון ההלכה נהפכים אנשים שחושצים ללחוס צעד הנרדפים לרודפים, וכמו שכתב עליהם הגר"מ פישר, וכך גם אפשר שהורו ועשו מעשה, וצמיוחד מתקשים לפרוש מהם אלו שהתחצרו איתה. ע"י רמז"ס תשובה פ"ד ה"ה העושה אותן ילך אחריהן תמיד והן קשין לפרוש מהן וכו' והמתחציר לרשע מפני שהוא למד ממעשיו והן נרשמים צלצו הוא שאמר שלמה ורועה כסילים ירוע. ועי"ש שצהרמז"ס סיים: אלא אם עשה תשובה מהן הרי זה צעל תשובה ויש לו חלק לעוה"צ. וה' הטוב יכפר צעדס אחרי שיעשו תשובה ויפלו את הנפגעים על ידם אם חייבים לפנותם עפ"י ד"ת, ויצקשו מהם מחילה, כי לכל העם צשגגה.

ו. ולענין הלכה צניד"ד הרי שלגצי גצ' ש', יש לה היום צודלות דין מומרת, כאשר גם בעבר צבר התחפשה לחרדיה בעודה מומרת, והסיתה צבר אז ילדי ישראל לנצרות, וקיימות נגדה היום עדויות רבות של ילדים והורים ומטפלות מקצועיות, והיא אינה משיבה לשאלות צית הדין כנ"ל.

דהנה טבח שמכר דברים אסורים, שדינו (ע"י שו"ע ס"י קיט סע"י טו) שמשמחים אותו, ותקנתו שילך למקום שאין מכירין אותו ויחזיר אצידה צציר חסוב או ישחוט לעצמו ויוציא טריפה לעצמו צציר חסוב, שאז ודאי עשה תשובה צלא ערמה, כיון שאינו חס על ממונו. ופשוט, דאם יתברר שלאחר שעשה הטבח תקנה זו, הוא חוזר ומוכר דברים אסורים, שאז צודאי אין צבר צתקנה זו לגציו שום ראייה, גם אם יעשה תקנה זו עוד פעם, דלגציו נפסלה ראייה זו על ידו. ולכן גם אשה זו, שלאחר שחזרה

לסורה צבית הוריה לנשה בגדי חרדיה, ונודע לכולם - וכך היא גם מודה - שעדיין הייתה נוצריה, ואנשי צרדו'פורט אומרים שהשפיעה נצרות על הילדים, ולדבריה גם בארץ ישראל כשהייתה נוצריה הייתה צקשר עם נוצרים הלבושים כחסידי סטמר ודוברי יידיש, שמחה פרלמוטר מעיר אובות, שכנגדו יאלה העה"ח לפני כשלושים שנה, ולכן פשוט צייתר דאין בלבושה החרדי של היום שום ראייה להחזיקה ככשרה. וזאת גם מלבד הסיבה להתנהגות חרדיה לצד עדיין לא מספקת, וכלשון הגמ' בטהדרין לענין האז טבחא ודלמא קא מערים, אלא נריך קבלת חצירות דין, ולכן דין אשה זו כמקודם, והיא עדיין בחזקת מומרת לכל דיניה, וכלשון העל הלכות המוצא צטור יינה י"נ ופחה פת עכו"ס וכו'.

ולא רק שדינה שהיא בחזקת מומרת משום עצרה, אלא דיש להכריע בענינה שגם כיום היא מומרת, עפ"י העדויות כנגדה כיום, דכנגד אשה זו וקצותה קיימות גם הרבה עדויות של המטפלות הפסיכולוגיות וקרימינולוגיות ועדויות הילדים. וכיון שנודע כבר ברבים, והן אצל הורי הילדים והן אצל המטפלות, הן נחללות והן בטהדריה המורחצת, על קצונה של פוגעים שחטפו ילדים יהודיים נגד רצון ההורים תוך איומים על הילדים, והציאו אותם חחת שלטון הנוצרים שפגעו בהם בגופם ובנשמתם, צרור הדבר שדינם של החוטפים של הילדים גם כמסרים לכל דבר, ובמיוחד כאשר הדבר חזר ונשנה במדירות קבועה בלי שהילדים יכלו להתנגד, ולהורים נודע רק אחרי זמן רב. והנה בשו"ע חו"מ סי' שפח סעי' יד כתב: מוסר מקבלים עדות שלא בפניו. וברמ"א: ואין נריכין לכין העדות כל כך. ובציהגר"א אות פא זיין לסמ"ע שהביא את תשובת הרא"ש שצטור כאן, ולצה"ג שהביא את שו"ת הריצ"ש סי' רנה, ולשו"ע סי' ב. והמתבאר מדבריהם דהטעם דמקבלין עדות כזו הוא משום דמזליין את הנמסר ואת הנרדף מדי המוסר והרודף משום מיגדר מילתא. והיש"ש ב"ק פ"ק סי' מא כתב דבאומדנא סגי, ועי"ש מה שהעלה הן מדין מוסר והן משום שאין רגילים להיות שם כשרים. ובניד"ד בפגיעות הטקסיות שמלכתחילה הפוגעים מארגנים את הפגיעות כך שרק קטנים יהיו שם, ויקשה לקבל מהם עדות, שייכים שני הנימוקים האלו, ולכן יש לקבל את עדותם. ועי' שו"ת מהרש"ל סי' יא ד"ה ומה ששאל וכו' ידים מוכחות וכו'. ולכן אשה זו וחצותה-כנופייתה הפועלים עדיין, דינם צודאי כמוסרים וכרודפים אחרי הזכר, וראוי לדונם להלל הנרדפים גם בלי עדות מן התורה. וכאשר העידו נגדה הרבה ילדים ומטפלות, ונתקבלה עדות חתומה ע"י ההורים (ומצויה אצל שלוחיו של מרן הגר"ש אורבך שליט"א, ואצל הצי"ד), צודאי יש להכריע בנוגע לאשה זו להרחיקה מישראל למען הלל ילדי ישראל.

ובנוסף, כאשר צית הדין אליו היא פנתה לקבל דברי חצירות, שאל אותה שאלות על עצרה היא סרצה להשיב על חלק מהשאלות הקריטיות, כבר כתב בשו"ת הרא"ש כלל קו סי' ו דכאשר נתצע אינו עונה לשאלות צית הדין פן יתפס בדבריו ויתברר השקר, והדין היה יכול להתברר אליו היה רוצה להשיב, מאחר שאינו משיב הרי הוא כמודה במקצת שקרו, וראוי לדנו באומדנא דמוכח כיון דחזינא דדבר שאין יכול להתברר כלל דן אותו ר' בנאה באומדנא דמוכח, כ"ש צנידון זה שהרמאי מונע ההתבררות והעדרת האמת שראוי לדנו לפי אומד דעתו, עי"ש. והעולה מדברי הרא"ש דהדיין מכריע גם נגד מוחזק צממונו, שאי מתן התשובות לצית הדין דינו באומדנא דמוכח נגדו, וא"כ אשה זו שנשאלה ע"י הצי"ד על נצרותה והיא סרצה לענות, הרי שהדיינים מכריעים עליה לכן באומדנא דמוכח שהיא היום נוצריה, וזאת גם בלי ההלכה שאשה זו גם חייבת לקבל עליה דברי חצירות. והדברים ק"ו באשה זו המוחזקת כבר כמומרת, שעליה היה להוכיח את כשרותה כדי שיוכל לקבל על עצמה את דברי החצירות, והיא מסרבת להשיב לצית הדין שאלות בענינה, שיש גם לדונה היום באומדנא דמוכח. ויש לזיין שגם לשלוחו של מרן הגר"ש שליט"א סירב בא כחה למסור את המידע שהתבקש למסור, ויתירה מכך, מסר ע"י שלוחו מידע שקרי.

וכיון שהאשה הזו שכבר הייתה בחזקת מומרת ומין ופסלה בעצמה את ההתנהגות שלה כחרדית כהוכחה לטובתה, ועדיין לא קבלה עליה דברי חצירות, וכנגדה עומדים עדויות הילדים, הוריהם והמטפלות המקצועיות הפסיכולוגיות, והיא גם הסיתה לילדי ישראל לנצרות, והיא אינה מוכנה לענות לשאלות הצית דין, דינה היום כמומרת וכמין לכל עניניה.

ז. וכאשר הצי"ד דן האם לקבל את המומר שמבקש מהצי"ד לקבל על עצמו דברי חצירות, על הצי"ד להבחין האם המומר הוא בגדר מומר או שהוא גם מין, משום שאז עפ"י דברי הרמז"ס אין מקבלין אותו לעולם. עי' רמז"ס תשובה פ"ג ה"ד שמנה את אלו שאין להם חלק לעולם הבא, ומנה שם את המינים והאפיקורסים והכופרים בתורה והכופרים בתחית המתים והכופרים בצבאת הגואל, והמשיך ומנה את המשומדים (שהינם לפי שיטתו צה"ג משומד לעצירה שהחזיק עצמו לעצירה מסוימת או משומד לכל התורה שחזר לדתי הגוים כשגזרין שמד. ועי' רמז"ס מעה"ק פ"ג ה"ד את הנפ"מ צין שניהם),

ומחטאי הרבים והפורשים מדרכי ליצור והעושה עצירות ציד רמה צפרהסאי כיהויקים והמוסרים ומטילי אימה על הליצור שלא לשם שמים, וסופרי דמים ובעלי לשה"ר והמושך בערלתו. ע"כ. ובסוף הפרק דהי"ד קיים וכחצ הרמז"ס כל הרשעים והפושעים והמשומדים וכו' צ שחזרו בתשובה צין בגלוי צין שחזרו צמטמוניות מקבלין אותן שנאמר שובו צנים שובים וכו', והוא מהגמ' ע"ז דף ז. ואע"פ שהציא הרמז"ס שם את הרשעים והפושעים והמשומדים וכו', אבל את המינים האפיקורסים וכו' שבהם התחיל הרמז"ס שם צה"ו, הוא לא מנה כלל בסוף הפרק, שמקבלים אותם. אמנם בהלכות ע"ז פ"צ ה"ה שם ציאר הרמז"ס את דינם של ישראל עובד ע"ז, של משומד לע"ז ושל מין. וכחצ הרמז"ס שם, דישראל שעבד ע"ז הרי הוא כגוי ומשומד לע"ז, שאע"פ שהיא רק מצוה אחת, (עי' מה שכתב בהלכות תשובה פ"ג ה"ט), מ"מ נקרא משומד לכל החורה כולה. ואח"כ כתב, דהמינים מישראל אינם כישראל לדבר מן הדברים ואין מקבלין אותן בתשובה לעולם שנאמר כל צאיה לא ישובון ולא ישיגו אורחות חיים, והמינים הם התרים אחר מחשבות לצם בסכלות הדברים שאמרנו (עי' שם לעיל בדברי הרמז"ס ה"ג), עד שנמלאו עוברים על גופי תורה להכעיס בשאט נפש ציד רמה ואומרים שאין צוה עון ואסור לספר עמהן ולהשיב עליהן תשובה כלל, שנאמר אל תקרב אל פתח ציתה ומחשבת מין לע"ז.

ובהגדרת המינים כתב הרמז"ס גם בהלכות רוצח ושמירת נפש דהמינים הם העובדי ע"ז מישראל. נמצא דלפי הרמז"ס כל העובד ע"ז מישראל (הל' רוצח פ"ד ה"י) ומשום שחר אחר סכלות לבו (הל' ע"ז פ"צ ה"ה) הרי הוא מין.

וכיון דאשה זו אחרי שנתיירה, עזבה מרצונה את דת ישראל וחזרה לסורה צנורות ושקעה בסכלותם, עד שמרוחה ניסתה להשפיע על ילדי ישראל לעבור לאמונתם (בצריד' פורט) כמסית ומדיח, וגם בארץ ישראל היא מודה שהיתה חלק מקהילה של נוטרים הקוראים לעצמם תלמידים של אותו האיש (קהילת נתיביה, ברח' נרקיס, יוסי שולם, צירושלים), צודאי שדינה לפי הרמז"ס שאין מקבלין אותה לעולם. ועי' בתשובות הרמז"ס (מהד' בלאו סי' רסד, הוצא בספר הליקוטים לרמז"ס פרנקל ע"ז פ"צ ה"ג) דאין מקבלין אותן בתשובה, ר"ל צוה, שאנו לא נקבל מהם תשובה ולא נראים צחוקת בעלי תשובה אלא צחוקת מינים כפי שהיו, והלדקות שהם מראים היא או מסיצת הפחד או לגנוז צעיני הצריות. ע"כ. ובדברי הרמז"ס יש להורות להלכה, וכן משמע מסתימת הפוסקים. ויש להוסיף דאם כי בדברי הפוסקים לא מצאנו שחלקו על דברי הרמז"ס, יש גם לעיין בשיטות הגאונים שהציא צאונה"ג ליצמות מז צ, שהורו איך לתקן את קבלתם של אלו שהשתמדו צשמדות. אלא דיש לדחות, דבתשובת רבי משה גאון איירי צמשומד, וגם לפי הרמז"ס עצמו המומרים משום שמדות דינם כמשומדים ולא כמינים, ובתשובת רבי פלטי, איירי צבצביל מטעה אחד שעמד בגלותם ושרייני שמו, והיה אומר אני משיח, ותעו אחריו צני אדם ויצאו למינות וכו', ועי"ש, ויתכן שרק משום שהושפעו ע"י אותו מטעה לכן לא דן אותם רב פלטי כמינים התרים מעצמם אחר מחשבת הלצ אלא רק כמומרים, וגם מתשובה הנוספת (בשם רב משה גאון או רב עמרם גאון או רב נטרונאי גאון) איך ראה דשם לא היתה השאלה רק על ילדיהם של המינים. ונמצא דגם בדברי הגאונים הללו אין סתירה לדברי הרמז"ס המפורשים. אלא דבחלק השני של אותה תשובה כתב שם שיש צמקומנו צני אדם שיצאו לתרבות רעה ולמינות ופקרו צדברי חכמים ואין כותצין גיטין וכחוצות כישראל, ועכשיו יש מהם שרוצים לחזור בהם להיות כישראל. ולכאורה משמע דאיירי כמינים שעליהם דבר הרמז"ס, וצ"ע. וכחצ שם בתשובת הגאון: וליינו לכתוב להם לקרצן ולהכניסם תחת כנפי השכינה טפי עדיף מלדחותם וכו'. וא"כ משמע דדברי הגאון חולקים על הרמז"ס הנ"ל. ויש לחלק דרק נקראים חיצונים (עי' רש"י על הרי"ף מגילה כד צ ד"ה הרי זה דרך חיצונים וכו' שהם קרובים למין ולא מין גמור, דהא לא עקר ג"ש) וכך גם אותם המינים כותצין גיטין וכחוצות, אבל לא כישראל.

וא"כ יש לעיין האם יש מקום לחוש לדברי הגאון, ועוד האם החומרא תהיה לקבלם ולקרצם או להיפך, לחוש שלא לקבלם, וצמיחוד עפ"י דברי הרמז"ס בהלכות ע"ז פ"י שם שכתב: אבל מוסרי ישראל והמינין והאפיקורסין מצוה לאצדן ציד ולהורידן עד צאר שחת מפני שהן מצירין לישראל ומסירין את העם מאחרי ה' כישוע הנצרי ותלמידיו וצדוק וצייתוס ותלמידיהם שם רשעים ירקצ. ומשמע מדברי הרמז"ס האלו, דהטעם שמורידין אותן מפני שהיו מצירין ומסירין. וכלשון הזה נקט הרמז"ס גם בהלכות חובל ומזיק פ"ח הי"א צדיני מוסר וצגדר המינר לליצור ומצער אותן, ונראה גם מדבריו שם דגדר רודף עליהם, וא"כ כל קולא צקירוצ המין או המוסר, סכנה היא לישראל שהן מצירין ומסירין את העם מאחרי ה'. ולפי"ז יש דוקא להחמיר כמו בכל הלכות פקו"נ, ולחוש לא לקבלם וכשיטת הרמז"ס. וכך גם כתב הרמז"ס בהלכות ממרים פ"ג ה"צ לענין מינין אפיקורסים והאומרים אין חורה מן השמים והמוסרים והמשומדים וכו', כל ההורג אחד מהן עשה מצוה גדולה

והסיר מכשול. ולכן להלכה יש להכריע כדברי הרמב"ם ולא לקבל את המינים לעולם. וגם אשה זו שמרצונה חזרה לדת הנצרות דינה כמין שאין מקבלין לעולם.

וכיון שאשה זו לא רק שהיתה מומרת היא גם עברה על עיקרי הדת שאז עפ"י שו"ת הרא"ש כלל ז סי' ט גם אחרי קבלת דברי חזירות לא ינאה מהחשד, ובנוסף גם היתה מין, ואין לקבל את המינים לעולם כמו שהבאנו מהרמב"ם, אלא דבנוסף הרי שכיון שהיתה מסיונרית דינה גם כמסית, ועי' שו"ת תשב"ץ ח"ג סי' ז דברים מפורשים בענין זה, וז"ל: ומה ששאלת על הפרוצה שינאה מהכלל והיא נכנסת לבתי ישראל להסית אותן לעשות כמעשה אס' יש לאסור בתי ישראל עליה משום גדר, הדבר פשוט שצריך לעשות גדר גדול בזה, והתורה החמירה על המסית חומרות גדולות יותר משאר חייבי מיתות שמכמינין לו עדים להרגו, כמו שהוא מוזכר בפרק ארבע מיתות, סז א, ואסרו לאהוב אותו כמו שכתב בספרי לפי שנאמר ואהבת לרעך כמוך, יכול אף זה כן ת"ל לא תאצה לו לא תאהבנו, והמכנים אותה בצינו הרי הוא אוהב אותה ועובר בלאו זה, וכן דברי קבלה נאמר הרחק מעליה דרכך ואל תקרב אל פתח ביתה, ופירשו רז"ל בגמ' בפ"ק דע"ז, יז א, הרחק מעליה דרכך זו מיתות ואל תקרב אל פתח ביתה זו ע"ז וזנות, ועד כמה אמר רב חסדא עד ד' אמות, ואם אסור להתקרב אל פתח המינין עד ד' אמות וכדאמרין שאני מיתות דמשכא, וכן לפתח ע"ז וזנות איך יכניסוהו לבתייהם להוציאם לתרבות רעה לע"ז וזנות וכמה דברים, אמרו חז"ל להתרחק מדירת עכו"ם כדי שלא ילמד ממעשיו, כדאיחא בפרק הדר, סז א, וכל עזמם לא אסרו י"ג אלא משום בנותיהם, וכן שכן לא נאסר אלא משום חתנות, והאיך יניחו פרוצה להכנס בבתייהם להסית בנות ישראל לנאת מהכלל לזנות ולפרוק, דבר זה ראוי לקהל לעשות בו גדר וסייג ולשמת ולהחריס ולקנוס ממון דבי"ד מכין ועונשין משום מיגדר מילתא, כדאיחא בפרק האשה רבה ביצמות ז ב, וכן בפרק ואלו מגלחין טו א, אמרין מנא לן דקנסין דכתיב יחרס כל רכשו והמכניסה בצינו יהא בנידוי. ע"כ. הרי שלמד התשב"ץ מהלכות התורה גם לימינו שהתורה החמירה על המסית חומרות גדולות יותר מאשר חייבי מיתות, שמכמינין לו עדים להורגו ואסור לאהוב אותו.

ועי' רמב"ם הל' ע"ז פ"ה ה"ג שלא לעזוב לזה ולא תחוס עיניך, עי"ש. ועי' גם בהלכות סנהדרין פ"א ה"ה לענין מסית דהמסית אין דינו כשאר דיני נפשות, מכמינין לו העדים ואינו צריך התראה כשאר הנהרגין, ואם ינא מבי"ד זכאי ואמר אחד יש לי ללמד עליו חובה מחזירין אותו, ינא חייב ואמר אחד יש לי ללמד עליו זכות אין מחזירין אותו ואין טוענין למסית ומושיבין בדינו סרים וזקן ומי שאין לו בנים כדי שלא ירחמו עליו, שהאכזריות על אלו שמטעין את העם אחר ההבל - רחמים היא בעולם, שנאמר למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים. וא"כ יש ללמוד מהלכות אלו על נידון דידן להנהגת הבי"ד באשה שהסיתה גם בחו"ל וגם בארץ ישראל מאות מילדי ישראל לע"ז, ושדינה חמור עוד בהרבה מהנידון של התשב"ץ (ועי' "תשובות וגנוים מהחזו"א" כרך ד עמ' עד).

ת. ומאחר שהרבה אנשים שמכירים את האשה הזו נכשלו על ידה לקרבה, וגם אנשים פרטיים, כשכוונתם היתה אז רצויה לקרב אותה ולא ידעו שהיא מומרת או לא ידעו שהיא אינה חוזרת להיות בישראל אלא בקבלת דברי חזירות, עליהם לדעת את ההלכות ביחס למומר, מין ומסית, כי חמורות הן.

עי' חולין יג א דת"ר שחיטת מין לע"ז פיתו פת כותי יינו י"ג ספריו ספרי קוסמין פירותיו טבלין וי"א אף בניו ממזרין. ות"ק, אשתו לא מפקר. וברש"י שם: מין זה האדוק בעבודת כוכבים ומין ישראל חמור ממומר לע"ז, שהמין אדוק זה וכל מחשבותיו לה. ועי' בחוס' שם ד"ה פיתו: מכאן אמרו כל האוכל פת כותי כאילו אוכל בשר חזיר. וא"כ להלכה כל שאכל מפת שלה ומחלות שלה וכו' כאילו אכל בשר חזיר, ומי ששמה ביין שנגעה דינו כשומה י"ג, וכן מי שסמך עליה לענין פירות וירקות כאילו אכל טבליים. ולא רק לענין לאכול ממאכלה צריך להיזהר, אלא כיון דדינו של מין חמור מעובד ע"ז אסור לרפאותה, עי' רמב"ם ע"ז פ"י ה"א ות"ב, וכן אסור לספר בשבחה משום לא תחנם, משום שגורם להידבק עמו וללמוד ממעשיו הרעים, ואסור לחת לה מתנת חיים (רמב"ם שם ה"ד).

ועי' בשו"ת התשב"ץ ח"ג סי' ז דאסור מדאורייתא לאהוב אותה כמו ששנינו בספרי לפי שנאמר ואהבת לרעך כמוך יכול אף זה כן ת"ל לא תאצה לו לא תאהבנו. וכתב שם שאסור להכניס אותה לביתו כיון שבה הוא אוהב אותה ועובר על לאו מדאורייתא.

וכמו כן עובר עוד על אסור מדברי קבלה שנאמר הרחק מעליה דרכיך ואל תקרב אל פתח ביתה, ופירשו רז"ל בגמרא פ"ק דע"ז יז א הרחק מעליה דרכך זו מיתות ואל תקרב אל פתח ביתה זו ע"ז וזנות. ועד כמה, אמר רב חסדא עד ד' אמות. ואם

אסור להתקרב אל פתח המינין עד ד' אמות, וכך אמרין שאני מינות דמשכו, וכן לפתח ע"ז חנות, איד יכניסוה לנחיהם להוציאם למרבות רעה לע"ז חנות, וכמה דברים אמרו חז"ל להתרחק מדירת עכו"ם כדי שלא ילמוד ממעשיו כדאיחא כפרק הדר סב א וכל ענמם לא אסרו י"ג אלא משום בנותיהם, וכן שכן לא נאסר אלא משום חתנות וכו' עיי"ש. ובענין זה ע"י עוד כאבות דר"ג פ"ב ברייתא א איזהו סייג שעשו כתובים לדבריהם הרי הוא אומר הרחק מעליה דרכך זו אפיקורסים וכו', ונותנין לו ממון הרכה כיון שהיה כאחד מהם וכו'.

וגם ילדיה של אותה אשה, לא רק שאין להם שום מנוה כלפיה של כבוד אס, אלא להיפך, גם אסור להם לכבדה כמו שאסור לכבד את הרשעים ואת המינים. וכן הדין גם לגבי בעלה, אלא דבזה יש לדון על ענש חלות הקדושין של מומרת, וגם משום קדושי טעות, ואכמ"ל בזה. ע"י שו"ע יו"ד סי' רמ אפילו היה אביו רשע ובעל עבירות מכבדו ומתיירא ממנו. וברמ"א: ו"א דאינו מחוייב לכבד אביו רשע אלא"כ עשה תשובה (טור ומרדכי פרק כ"ד ובהגהות מיימוני פ"ו מממרים). ועיי"ש ב"י ס"ק יז אפילו היה אביו רשע, נלמד מהא דאיחא פרק הנחנקין לכל אן הבן נעשה שליח להלקות אביו חוץ ממסית וכו'. ונמא דבניד"ד לא מיבעיא לדברי הרמ"א אלא גם לפי המחבר כיון שאשה זו מסיונרית דינה כמסית, שאין לילדיה לכבדה. והרי היא היתה זו שהסיתה אותם אז כאשר גזזה את הפיאות של ילדה הקטן פת, וחטפה אותו מאת אביו א, ק, החרדי, לבית הוריה הנוצרים כשחזרה לסורה, ולבנה הגדול א, מ, אמרה שישאר בבית אביו הכומר הנוצרי. ואח"כ נשתרשה בחטאה כמסיתה ומדיחה בילדי ברידזיפורט וביילדי נחלאות ר"ל. ולהיפך, על הילדים שלה לפעול להוציאה מכלל ישראל שלא תוכל להזיק עוד, ובדאי שאסור להם להכניסה לביתם, וח"י שיהיה לה קשר עם משפחתם.

וכיון שכדרכם של המסיונרים וארגוניהם הם נותנים ממון לרוב, והרבה פעמים גם בלי שהמקבלים יודעים שהכסף מגיע ממסיונרים, וגם אשה זו חילקה הרבה כסף לארגונים של נדקה, והיא גם התחפשה כאחת מהקנאות שנוהרים מכספי המדינה, וגם בין אנשי היישוב הישן, היא חילקה להם כסף, חס להם לכשירי ישראל מקבלי כספה להיות משוחדים מהכסף שקבלו ממנה. וכבר כתב הרמב"ם בתשובתו על המינים (מהד' בלאו סי' רסד) שהלדקות שהם מראים היא או מסיתת הפחד או לגנוב דעת הצריות, והרי זה וצמשלחיה יש גם שלוש עבירות וגם מינות וכפירה, ומסיתים ומדיחים ורודפים עד חרמה נשמתם ואת קדושת גופם של ילדי ישראל.

ט. וכיון, שהבית של המומרת הוא נמא צנתי מונקאטש, השייכים להנהלת כולל מונקאטש שנוקד ע"י אדמור"י מונקאטש זללה"ה, ועומד כיום בראשות האדמור"ר ממונקאטש שליט"א. ובחוף הבית הזה במרתף, פתחה המומרת הזו בית בושט בו נפגעו ילדים יהודים רבים, ושם היא הטיפה להם נורות לפני שלקחה אותם לכנסיות, יש לברר את האחריות והמחויבות של כולל מונקאטש להוציא מומרת מסיונרית זו מביתה.

ואשה זו שהיא מומרת לע"ז, דינה עוד חמור מעכו"ם עוצד ע"ז, משום שדינה כמינים מישראל, ע"י טור סוף סי' רסח בשם בעל הלכות: גר שחזר לסורו ע"י פיתו פת כותי ופירותיו טבילים וספריו קוסמין ושמו ויינו וצאחר כל דבריו כעוצד כוכבים. וב"י שם כתב: נראה שטעמו מדאמרין בפרק השולח, מה ב, דגר שחזר לסורו הו"ל מין ותניא ב"ק דחולין, דף יג, שחיטת מין לע"ז פיתו פת כותי יינו י"ג ספריו קוסמין פירותיו טבילים, עיי"ש. וע"י רמב"ם ע"ז פ"י ה"א: בד"א בגוי, אבל מוסרי ישראל והמינים והאפיקורסים מנוה לאבדן ביד ולהורידן עד צאר שחת מפני שהן מזיזין לישראל ומסירין את העם מאחרי הי כישוע הנוצרי ותלמידיו ולדוק ובייתוס ותלמידיהם שם רשעים ירקב. וע"י חזו"א יו"ד סי' ב אות טז. וא"כ כל ההלכות והאיסורים וההרחקות, נאמרו עוד יותר, במומר ומין מישראל.

והנה ברמב"ם ע"ז פ"י ה"ג: אין מוכרין להם בתים ושדות בארץ ישראל וכו'. ובה"ד: אף במקום שהחירו להשכיר לא לבית דירה החירו מפני שהוא מכנים לחובה ע"ז ונאמר ולא תביא תועבה אל ביתך, ובשו"ע יו"ד סי' קנא סעי' י: אף במקום שהחירו להשכיר לא החירו אלא לאוצר וקניא בו, אבל לא לדירה מפני שמכנים לחובו חלילים בקצע. וברמ"א: והאידנא נהגו להשכיר אף לדירה כיון שאין נוהגים להכנים ע"ז בנחיהם. ובשי"ך ס"ק יז: קשה דהא חזינן דמכניסין ע"ז בנחיהם אפילו בקצע וכו', אבל לפעד"ג דסמכין אחידך שינויא שכתב הרא"ש וז"ל: ועוד, נהי דלדידן שכירות לא קניא וכו' ובדיניהם שכירות אלימא כמכר, עיי"ש. וא"כ כאן בארץ ישראל דאין דינא דמלכותא, ודאי אסור להשכיר להם דאין שכירות כמכר. וע"י בניהגר"א שם אות יז בליקוט: וכ"כ הר"ן דהאי לא תביא וכו' הלכך בא"י שמצוין לשרש אחריה אסרו חכמים. ע"כ. וע"י בפאת השלחן הל' א"י פ"א סעי' יט שכתב: והאידנא שא"י תחת השמעתאליס מותר להשכיר אף מקום שראוי לדירה לישמעאל

אבל לא לעובד ע"ז ולמכור לכולם אסור (כפתור ופרח פ"י עמ' קסו). ועי' פס"ד ירושלים כרך ו עמ' קח וכרך ז עמ' קצב. ולכן אסור להנהלת כולל מונקאטש להשכיר את הבית למורת הזו.

ולמעשה סיפרו הילדים - עדות שנקבעה לה מהימנות ע"י חוקר הילדים מטעם המשטרה - שאשה זו הכתה את הילדים במחסן של אותו הבית צבתי מונקאטש, והכריחה אותם להשתחוות לללז. וכמו כן חיארו שעל הללז צביחה היה דמות איש עם ילדים סביבו, דבר המואס את אמונתם ואת המואר שהלמדו לאותו האיש "הרועה הטוב" THE GOOD SHEPHERD. והדברים אודות מעשיה הנ"ל נמסרו גם לחקירה קרימינולוגית ולמטפלות הפסיכולוגיות שאחת מהן העידה צענינה צב"ץ העה"ת, ואומן לא מרע אומנותיה, וכל זה צנוסף על מה שסיפרו הילדים להוריהם. ויש להוסיף שעפ"י עדותם של הילדים הואשם צביחה"ש חברה של גב' ש', ו. כ. בחודש תמוז תשע"ד בכמה מעשים פידופיליים.

והנה אשה זו לא רק שהסיתה והדיחה ילדי ישראל במרתף של ביתה, והכתה אותם כדי להשתחוות לללז, היא גם ארגנה צביחה לאחרים ולעלמיה, בית בשת אשר ילדים רבים נפגעו שם ע"י פוגעים רבים ועל ידה, ביניהם היה גם אותו ז.ב. שהואשם צביחה"ש (ואשר נכתב האישום עליו הוזכרה גם "האשה הזקנה הנוצרי", צעמ' 31 סעיף 80).

וכיון שאשה זו עם חבורתה - צנוסף על מה שהטיפה לילדים לנצרות, ופגעו שם בקדושת גופם, עוד היכו אותם באכזריות מרובה, הן כאשר הכריחו לעשות את המועצות, ועוד יותר, כאשר נקמו בהם על שסיפרו על הכל להוריהם ולמשטרה, א"כ, לא רק שבנוקי שכנים יש לחצוץ מהשכנים כל דבר שהוא סכנה, עי' שו"ת מהרשד"ס חו"מ סי' רפד, אלא שבמיוחד מכיון שהפוגעים הללו לא יכלו לעשות מעשיהם צילדים בלי שתהיה להם דירה בשכונה, הרי שכל דירה שמושכרת להם מהווה כלי זיין צידם וסכנה, לא רק לנשמתם ולקדושת גופם של הילדים, אלא כפשוטו סכנה לגופם. והדירה המושכרת ללסטים אלו מחזקת אותם ונכלל באיסור שכתב הרמב"ם ע"ז פ"ט ה"ח שאין מוכרין להם דבר שיש בו נזק לרבים, וכל שאסור למכור לגוי אסור למכור לישראל החשוד למכור לגוי. עיי"ש.

ובדאי שכל אלה שהקדישו את כספם לצדקה לצורך ההקדשות לעניי ישראל ולתלמידי חכמים, לא עלה מעולם על דעתם שישתמשו בממונם לצורך מומרת מסיונרית המסכנת את נשמתם וקדושת גופם ונפשם של ילדי ישראל ובדאי סמכו המורמים על ממוני הציבור לנהוג כפי הראוי עפ"י ההלכה הנרופה, ולכן חייבים כולל מונקאטש להוציאה מביתה.

ועל הצי"ד שכל מקום לדאוג לקיומם של הלכות אלו. עי' רמב"ם יו"ט פ"י הכ"א ושו"ע או"ח סי' תקכט סעי' ד: חייבין צי"ד להעמיד שוטרים צרגלים וכו' שלא יתקבצו וכו' ויצאו לידי עצירה. וברמב"ם תעניות פ"א הי"ז: צי"ד והזקנים יושבין בבית הכנסת ובדוקים על מעשה אנשי העיר מאחר תפילת שחרית עד חצי היום ומסירין המכשולות של עצירות ומזהירין ודורשין וחוקרין על צעלי חמם ועצירות ומפרישין אותן ועל צעלי זרוע ומשפילין אותן וכיוצא בדברים אלו וכו'. עיי"כ. וכבר הבאנו לעיל את הדברים החריפים בנידון זה של התשצ"ך.

ומפני חשיבותם לניד"ד, ניתן להעתיק כאן את דברי ראצ"ד העה"ח הגר"מ שטרנבוך שליט"א בתשובות והנהגות ח"ה חו"מ סי' שעא צענין למכור או להשכיר דירה לגוי או לחילוני כשמוזיק לשכנים, והדברים בנושא אשה זו תמורים בהרבה, וז"ל שם: קבלתי מכתבו האם מותר למכור או להשכיר דירה לחילוני, והנה לא שמענו בזה איסור שכן עושה בחוך שלו, אבל אם מדובר בנשים הלבזזות כפריצות ומנויות בחדר המדרגות ובחצר, נראה שמוזיק לשכנים ויכולים לעכצו. ונראה שכשם שעשו חו"ל תקנה ששכנים צריכים לסבול במקום מזה, שכן אין שכן יכול למחות ולעכצו בחצירו הפותח חלמוד תורה ואפילו כשסובל מריצוי הדרך וקול החינוקות, כ"ש במקום חשש פריצות שהיא עצירה, שיש לאסור על שכן לעשות בשלו כרצונו, ולמונעו ולעכצו מלמכור או להשכיר. ושוב מלאחי להדיא בכנה"ג סי' קנו בהגה"ט ששכנים יכולים לעכצו בשכנם שלא ישכיר חצרו לשכן רע וכ"ש לכותי, ועי' רד"ך סי' קיד שאם מכר לגוי הוא בחרם שאומר שהביא ארי למינר שלו, וכן מפורש בשו"ע סי' קעה סעי' מ שאם מוכר או משכיר לגוי משמחין לו עד שיקבל עליו כל אונס שצא מהגוי, עיי"ש. ונראה שבזמנינו שבעונותינו הרבים נתפשטה הפריצות והיו דבר מצוי, יש להזהיר את המוכר, ואם הזהיר ולא שמע מחרימים אותו. והן אמת שבשו"ע שם סעי' מא מצואר דאיירי רק כשישראל מוכן לקנותו או לשוכרו בדמים שנותן הגוי, אבל אם אין ישראל לפניו בתנאי הגוי מותר, אבל כל זאת היינו דוקא בעכו"ם שאינו מוזיק. ולכן אין זכות למכור או להשכיר לגוי או לחילוני כשיצא הדבר לפריצות, ונקרא מוזיק צדק, וכן מפורש בערוד השלחן סי' קעה סעי' מה דאף שהדין כן רק אם יהודי מוכן לשלם אותו מחיר, אבל אם אין יהודי מוכן לשלם אותו מחיר והוא שויו ולא מופרז, מותר למכרו או להשכירו לגוי, אך מ"מ אם הצי"ד רואים שהגוי מתכוין

לקנות להרע לשכנו אין מניחין לו לעשות כן, ולכן אם הבי"ד משוכנעים שהמכירה או השכירות לגוי או לחילוני עלולה ח"ו להזיק, עליהם להזהירו שלא יעשה כן. וצוהר אמינא, דאף שאדם עושה בחוץ שלו כרצונו, הלא צדירה צדית משותף מציא את הדיירים החדשים לחדר מדרגות ולחצר ששייכת גם לשכנים, ולכן על צי"ד לגזור עליו שאסור לו למכור או להשכיר, ועל צי"ד לשקול אם צאמת השכנים רוצים למנוע מטעמי פריצות או אולי מטעם אחר שאי אפשר לקבלו, אבל אם צאמת הדבר ונכון שמפחדים מהיזק רוחני, ככה צי"ד לאסור, ועליהם לאסור, והשומע לצי"ד לא יפסיד רק יזכה לצרכה. עכ"ל תשובות והנהגות.

ולכן צודאי שפ"י ד"ת חוצה על ראשי כולל מונקאטש והנהלת צחי מונקאטש להפסיק מיד את השכרת הדירה או את המכירה צדמי מפתח (שגם זה בכלל שכירות, עי' פס"ד ירושלים כרך יב עמ' רעא), שנהיה על ידה בית ע"ז ובית בושח ומקום סכנה, וגם אם מדובר בהפסקה כספית. ועוד יותר, כיון שפשוט שההסכם איתה וכל חוצה איתה היה מקח טעות, דלעולם לא עלה על דעת יהודי להשכיר את צחי ההקדשות למומרת חונה מסיונרית, וצמיחה דלהלכה אין חולק דדינה כמומרת, דגם לצרכיה לא קבלה דברי חכירות, והרי כל ההסכמים נעשו איתה עפ"י תורה.

וכל ישראל יראו וישמעו, כך שגם שאר ההקדשות ואנשים פרטיים צירושלים יזהרו לקיים את הלכות התורה"ק לא להשכיר בית למומרים ולמשחיתים מזיקי הרבים.

ובמהרה נזכה לקיום דברי הנביא מהרסיך ומחריצך ממך ילאו.

י. ולענין השכונות והערים אשר הנוצרים (היהודים) המשיחיים הגיעו לשם ר"ל, מאה שערים, עיר העתיקה, סנהדריה המורחבת, נחלאות ועוד, וחטפו ילדים לפגיעות טקסיות, והוצלו לשמך ולכנסיות, ולפי משרד הרווחה (מופיע בסוף פרוטוקול הכנסת 184 - משיבת הועדה לזכויות הילד מיום כך בטבת תשע"ב) מטפלים מטעמים בשכונה אחת בלבד ב-180 ילדים! וגם ידוע דהרבה ילדים לא הוצאו לטיפול במשרד הרווחה, וכבר נודע בכמה שכונות צירושלים שאלהם הם הגיעו, שכינסו אסיפות ורצני השכונות כתבו צענין זה מכתבים, וראוי עפ"י ההלכה לקבוע תענית על הצרה הזו ושמד הילדים.

עי' רמז"ס תענית פ"ב: אלו הן הצרות שמחננין ומחריעין עליהם על הצרת שונאי ישראל לישראל ועל החרב וכו'. וכה"ג: על הצרת שונאי ישראל לישראל כו', גוים שצאו לערור מלחמה עם ישראל או ליטול מהם מס או ליקח מידם ארץ או לגזור עליהם שמד, אפילו צמאה קלה, הרי אלו מחננין ומחריעין עד שירוחמו. וכל הערים שסביבותיהם מחננין אבל אין מחריעין אלא"כ תקעו להתקבץ לעזרתן. ועי' מ"מ שם וצ"י סיו תקעו וצדיהגר"א שם דמקור הרמז"ס היא לפי גירסתו בגמ' יצמות סג ב אמרו ליה לרבי אמו חזרי לבבל גור תעניתא ע"י"ש. והטור והשו"ע העתיקו את דברי הרמז"ס להלכה. ועי' מ"ב ס"ק א דאין אבו נוהגין לתקוע צעת צרה. ועי' שו"ע סי' יב כל עיר שיש בה צרה מכל אלו אותה העיר מחננה וזועקין בתפילה ומתחננים ומחריעים בשופר עד שתעבור הצרה וכל סביבותיה מחננות אבל לא מחריעות אבל מצקשים עליהם רחמים. עי"ש.

וכיון שהפגיעות האלו היו בשכונות צירושלים, הרי שאותן השכונות שנפגעו מחננות (ואז גם היו מחריעין) כדין עיר שבה הצרה, וכמו כן על שאר השכונות להתענות, אם מדין העיר ירושלים שבה הצרה, אם מדין סביבות העיר והשכונה שגם עליהן להתענות. ולכן ראוי שפ"י רצני השכונות יקבעו בכל שכונה תענית, או שרצני ירושלים יקבעו תענית על ירושלים כולה מפני מכת השמד, של פגיעות הטקסיות שע"י הנוצרים (היהודים) המשיחיים צילדי ישראל שצירושלים.

והקצ"ה יאמר לצרותינו די, וכבר כתב הרמז"ס תענית פ"א: ודבר זה מדרכי התשובה הוא שבזמן שתבא צרה ויזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן ככתוב ועונותיכם הטו וגו', וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם.

יא. וצענין שאלת ההורים אם מותרים לתבוע בערכאות את ז'כ' וחזירו צ"ס' תביעת מויקין אזרחית על מה שעוללו בגופם ובנפשם של ילדיהם בפגיעות הטקסיות ובפגיעות הפיזיולוגיות, אע"פ שגם את הגוי ואת המומר יש לתבוע לכחילה בדין תורה, עי' תשצ"ח ח"ד חוט המשולש סי' ו, ומנחת יצחק ח"ט סי' קנה, מ"מ נראה ודאי שדינם של הנ"ל כגויים וצמומרים ולא צייתי דינא ומותרים ההורים לתבועם בכל מקום שימצאו לנכון, וכפי שיצוה להלן.

על ז'כ' כבר הועד במשפטו הפלילי שהיה מראשי המארגנים ומאחזרים שצפוגעים בפגיעות הטקסיות שלאחריהן הוצלו הילדים לכנסיות. כמו כן נמסרו עדויות לבית הדין ולשלוחו של מרן הגר"ש אורבך שליט"א שהוא נוצרי השייך לארגון יהודים למען אמות הא"ש. כמו כן נמסרו עדויות על כל אותה קבוצה של הפוגעים בנחלאות - שזי כי היה מראשיהם - שהם היו

קשורים לנוצרים, ועוד, שז'כ' היה מרצה בארגון רוט אנד צרנש שנוסד ע"י כמרים נוצרים. וגם לפני משפטו על פרשת הפגיעות בנחלאות נחצע בהרצה חקיקים על נושאי זניעות, כפי שסיפרה גרושמו.

על צ'ס' הועד במשפטו שאמר לילדים שלא צריכים לשמור שבת, וכן שאינם צריכים לכבד רבנים רק את הכומר שהראה להם בתמונה.

ויש לדון האם דינם כישראל או כמומר, מין, מסית, ליסטים ומוסר. ונראה לאור העדויות על צ'ס' הג"ל שאמר לילדים שאינם צריכים לשמור שבת שדינו כמסית. לא מיציעא לדעת היד רמה צנסהדרין כט א שמסית לעצירה אחת דינו כמסית לכל דבריו (ועי' גם בתשצ"ח ח"ג סי' ז שהוצא לעיל), אלא גם לדעת החזקוני בראשית ג יד שדין מסית נאמר דוקא במסית לע"ו, צניד"ד נראה דגם לחזקוני דינו כמסית, דטעם החזקוני דמסית לעצירה אחרת אינו חשיב מסית כיון שההסתה היא לאותה עצירה ולא לכל החורה כולה, אבל צניד"ד הרי אותו מסית אמר להם גם שאין צורך לשמור שבת ולכבד רבנים רק את הכומר שהראה להם בתמונה, א"כ כוונתו היתה להעביר את הילדים על דתם וללמדם כפירה בעיקר ר"ל, ואין מסית גדול מזה. ובנוסף לזה גם עבר אחס בעצירות של גלוי עריות, וגם ארגן את כל הפגיעות ההמוניות בציתו, ודאי דינו כמסית, וע"כ לא ציית דינא, ומוחר לחוצעו בכ"מ.

וכן צנוגע לז'כ' שהועד עליו שהוא נוצרי ושייך לארגון יהודים למען אותו האיש, והיה מרצה ברוט אנד צרנש, ועבר גם הוא על גילוי עריות עם הילדים, ברור שדינו כמין וכמוסר ולא ציית דינא, ומוחר גם אותו לחצוע בכל מקום.

ועוד, צנוסף לאחריותם האישית, כיון שגם נחצברו לקצוצת פשע גדולה והם מחפים על כולם ואינם מגלים את סתריהם, מאד זה מותר לרודפם, כשם שצרוסף שמזילין אותו צנפשו מותר גם לפגוע בכל מי שמחצבר אל הרודף ומפריע צפעולת ההצלה, והיתר זה הוא פשוט מסצרא ומפורש צנציאים, מלכים טו ו ויאמר שאול אל הקיני סרו רדו מתוך עמלקי פן אוסיפך עמו וגו'. ולכן כל המתחצבים עם אותה קצוצת פשע וחומריהם צמעשיהם, ואינם נפרדים מהם נחשבים כגוף אחד לגצי ההצלה של הנרדף, ולכן יש להכותם ככל שהוא עוזר להצלה של הנרדפים.

ובנוסף נראה, שצניד"ד שהג"ל ידועים צטכסיסיהם וגם ידוע שקנו לעצמם חומרים יהודים המסייעים להם לחמוק מאחריות צמעשיהם, יש לחוש שאם יזמינוס תחילה לדין תורה הם ינצלו את הדבר כדי לחמוק ממשפט ולא לקיים את הדין תורה ואף לפסול את"כ צערכאות את הפס"ד נגדם. וכפי שקרה צפרשת נחלאות כשהתחילו התלונות הפעילו הג"ל סרור פיזי על הילדים ועל ההורים, תוך שימוש צשיטות העולם התחתון של המאפיה כשסיכנו את אחד המתלוננים צרכצו. ועו"ד שלהם קשר קשר עם עסקן חרדי שהצליח צשקרים וצאיומים להוציא מרבנים מכחצי תמיכה צפוגעים.

ויתירה מכך, לא רק שההורים מותרים לפנות לכל מקום כנגדם, אלא אף מוטלת עליהם חובה ומצוה לעשות כל מה שניתן לעשות כדי לצבור ידי הרשעים, ולחוצעם צחציעה אחרית גבוהה למען יוסרו הרשעים והמוסרים והנוצרים, שהרי אין להורים אמצעי אחר כדי להכותם.

ולאו דוקא את השניים הג"ל שנשפטו צפלילים, אלא את כל קצוצת הפוגעים שהמשטרה עוצה אותם לנפשו צחואנה של "חוסר ענין לציצור", והחפ"ק שהמשטרה הקימה צשעתו כדי לחקור את הפרשה נסגר ופורק מהר מאד מצלי להגיש כל מסקנה, וכאילו לא היו הדברים נוראים ומסמרי שיער, אלא דברים של מה בכך. וכל זאת כפי הנראה צגלל קשריהם של הפוגעים עם הכנסיה.

וכפי שפסק הרמב"ם חובל ומזיק פ"ח הי"א: וכן כל המיצר לציצור ומצער אותן מותר למסרו ציד גויס להכותו ולאסרו ולקנסו. וקצוצת הפשיעה הגדולה של הפוגעים בנחלאות ושאחר השכוונות נקראת מיצר לרבים ומוחר למוסרה ציד גויס להכותה לאסרה ולקנסה. ומלצד זאת כל אותה קצוצה שהתעללה צילדים והציאה אותם את"כ לכנסיה לשלטון הנוצרים דינם גם כמוסרים, וכבר כתב הרמב"ם שם שמעשים צכל זמן צערי המערב להרוג המוסרים שהחזקו למסור ממון ישראל ולמסור את המוסרים ציד הגויס להורגם, להכותם ולאסרם כפי רשעם. ע"כ.

וחובה זו המוטלת על ההורים כפי שנתבאר, איננה רק צגלל ילדיהם שנפגעו, אלא עובר הציצור החרדי שצקהילתם וגם צכל מקום, משום שהמסיונרים והפוגעים כיום סוצרים שציצור זה הוא טרף קל לפגוע בהם צזניעותם ולמושכם לנצרות, ושצידם

למוטט את הגישה התורנית הנכונה שלהם המחייבת אותם להגן על האמונה הקדושה והצריאות הגופנית והנפשית של הילדים. הנוצרים והפוגעים נמשכים בנוסף דוקא לציבור החרדי, מפני הסיבה שהציבור החרדי מצורך בילדים, ומנטיין בעדינות ובתמימות, שאינו ממהר להחלונן על פגיעות בילדיו גם מחשש לשמם הטוב שלא ייפגע בשידוכים, וציבור שחושש מאיסורים ניתן להפחיד אותו מלספר על פגיעות הפוגעים משום עצירת לשון הרע, חושד בכשרים, עיני הגר, ואיסור פניה לערכאות, ואפילו לטעם הוראות של רבנים צענין. לפיכך חובה להוכיח להם שהציבור החרדי איננו הפקר, ועל הציבור החרדי לדעת שההימנעות ח"ו מלחובבם רק מחזקת את סברתם לפגוע דוקא בציבור החרדי. ואם החירו לנאח בשבת על קש ומצן שלא תהא נוחה הארץ ליכבש לפניהם (והגרי"ו החיר לנחם מה כדי לזרר את רציחתו ע"י הערבים, כדי שלא יבואו להקל ברציחת יהודים שומרי מצוות שמחנכים לניחוחי מתים ולא תוכח רשעותם), ק"י שיש לפנות לערכאות כדי להציל מידם בנושא זה.

וכאשר יזכו במשפט האזרחי נגד הפוגעים ויקבלו ממון, ממון זה אפילו יהיה ממון רב, יהיה שייך להורים, אע"פ שכוונתם במשפט היתה רק כדי לפגוע ולהזיק לפוגעים, ואע"פ שצד"ת אין דין צוה"ו דיני קנסות. מכמה טעמים. א. משום צושת, כל עוד לא הוכח שסכום זה הוא מעבר למה שהיו זוכים צד"ת. ב. משום שצדיניהם מגיע להורים פיזי עבור הפגיעה בילדיהם, ואומרים להם כך הוא צדינכם. ג. משום שההורים הם אלו שיצרו את הממון הזה בתציעתם. ד. הרי מצין היהודים המשתייכים הללו יש הקוראים לעצמם גם קראים חדשים, ואמרו בגמ' ר"ה כב צ פעם אחת בקשו צייתוסים להטעות את החכמים, שברו שני בני אדם וכו' אמרו לו מאתים וזו נחונים לך במתנה. עיי"ש.

יב. על כל מורי ההוראה והת"ח והצחי דין ללמד את ציבור שומעי לקחם שכאשר ח"ו ילדים נפגעים מוטל חיוב על ההורים - על פי ההלכה - לדווח על כך לאחראים, המכירים ומודעים לנושא הפגיעות הטקסיות של היום בירושלים ובארץ ישראל, ואת הקשר של הפגיעות הטקסיות הללו לנושא של נוצרים [יהודים] משתיים, כדי שמידע זה יעזור למנוע סכנות בעתיד. וכמו כן איסור חמור הוא על מנהלי מוסדות חינוך וחיידרים להכחיש את האמת והמציאות של הפגיעות הטקסיות כאשר הדברים אירעו או שהתחילו מכין כוחלי מוסדותיהם, משום שהכחשת הדברים מונעת אפשרות התגוננות ומחלישה את הילדים והוריהם, ומחזקת את הפוגעים שמצאו ציבור של קרבות נטולי הגנה. ואחריות גדולה מוטלת על כל אלו שצרכותם להזהיר את הציבור ולעזור בכל המישורים למניעת אסונות כאלו, ולפעול לציטול המלכודות שטומנים לילדי ירושלים. החיוב להצלה והחיוב להרבות בהשתדלות להצלה וכן ההשתדלות עוד לפני שהסכנה מוחשית, מפורש ברמז"ס שכל זה כלול במצוה של לא תעמוד על דם רעך. וז"ל צה"ל רוצח ושחית נפש פ"א ה"ד: כל היכול להציל ולא הציל עובר על לא תעמוד על דם רעך וכן הרואה את חברו טובע בים או לסטים באים עליו או חיה רעה באה עליו ויכול להצילו הוא בעצמו או שישכור אחרים ולא הציל או ששמע גוים או מוסרים מחשבים עליו רעה או טומנין לו פח ולא גילה אופן חבירו והודיעו וכו' וכל כיוצא בדברים אלו העושה אותם עובר על לא תעמוד על דם רעך. ובהט"ו שם הוסיף הרמז"ס דגם בהצלה מרודף אחר הערוה יש דין לא תעמוד על דם רעך, וסיים הרמז"ס בהט"ו: אע"פ שאין לוקין על לאוין אלו מפני שאין בהן מעשה, חמורים הם שכל המאבד נפש אחת מישראל כאבד את כל העולם כולו, וכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים כל העולם כולו.

ועל ההורים, אנשי חינוך, אנשי ציבור, עסקנים, רבנים, וצחי דינים צימניו, לדון בזכר ראש ובתחושת אחריות מירבית, בפרט בירושלים, כל מאורע אשר מסתמן שקשור לפגיעות הטקסיות. ואחרי המידע הראשוני שמתקבל מהילדים וההורים יש להיוועץ במטפלות המקצועיות הפסיכולוגיות והקרימינולוגיות שהשתלמו באותו תחום, כדי להיווכח במידת אמינותם של כל פרט מדיווחי הילדים, גם אם ממבט ראשון הם נשמעים כמתהווים. הרבה הורים ורבנים הצטערו בצורה קיצונית על שציטלו בהינף יד (לפעמים בגלל "מצינות" של יועצים-עסקנים סטנדרטיים) את המידע החיוני שנודע להם, ומסמו בכך את האפשרות להגן מפני פגיעות נוספות כאותם הילדים, והצלתם של ילדים נוספים.

ע"י נדה סא א: חנא הוא הצור שמילא ישמעאל כן נתניה חללים, דכתיב והצור אשר השליך שם ישמעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה ציד גדליה, וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל הרגן, אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן בן קרח ולא חש, מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן. ונציא כירמיה שם נאמר שיוחנן בן קרח הזהיר את גדליה בן אחיקם שבעלים מלך בני עמון שלא את ישמעאל בן נתניה (יהודי) להרוג נפש, ושגדליה בן אחיקם אמר ליוחנן בן קרח כי שקר אתה דובר אל ישמעאל, ע"כ. וכיון

שגדליה בן אחיקם - מתוך כוונות טובות - לא חשש למה שסופר לו על ישמעאל בן נתניה, מעלה עליו הכחוז כאלו הוא הרג את כל האנשים.

נמצא ללא רק מי שידע על הסכנה ולא הציל הרי הוא כשופד דמים, אלא דגם מי שאינו חש למידע ולאזהרות על סכנה המרחפת, משום שאינם נשמעים לו אמינים או משום שאינו רוצה לחשוך כאנשים המוכרים, והוא אינו מעביר את המידע לאחראים, או שאינו משקיע מאמץ לחקור את הדברים ולהגן על אלו שעומדים בסכון בצורה יעילה, מעלה עליהם הכחוז כאלו הוא הרגן.

וכך גם כיום בנוגע לפגיעות הטקסיות בירושלים. כל אלו אשר המידע מגיע אליהם והם אינם חשים לאותו מידע ומצטלים את הדברים בהינף יד משום שהדברים נראים תמהוניים או שלא יתכן שיהודים ישחפו פעולה עם נוצרים, או מפני כל מיני הנחות קבועות אחרות, הרי שכל אלו שנפגעו בנפש ורוח, ומהם ילדים שנהפכו ר"ל נכים נפשיים לכל החיים, מעלה עליהם הכחוז...

וכאשר כיום בירושלים נפגעו מאות ילדים ע"י כתות היהודים המשיחיים ואציווייהו, ומאות נוספים נמצאים בסכנה, על כל אחד למסור כל מידע שיכול לעזור למנוע סכנה זו ולהציל בכך מאות נפשות, ויקיים בכך מאות פעמים של קיום כל העולם כולו.

וגם כאשר הדברים נוגעים לחילול שבת ע"י אור"ח ס"י שו סעי' יד: מי ששלחו לו שהוציאו במו מציתו כשבת להוציאה מכלל ישראל, מצוה לשום לדרך פעמיו להשחלל בהללמה ויזא אפילו חוץ לשלש פרסאות, ואי לא בעי, כ"ד גוזרין עליו. ועי' מ"ב ס"ק נו דלאו דוקא במו אלא ה"ה אחר, ובס"ק נו דמחללין גם באיסור דאורייתא, ועיי"ש שהביא גם את דברי האליהו רבא דגם להציל קטנה מחללין, דאם לא ישחלל להצילה תשאר גם בגדלותה. ובשער הציון הוסיף דאפילו חיה ברנן, פחיו קטנה אונס הוא. והנה דברי השו"ע האלו מיירי או כאונס גדולה או בפיתוי קטנה דדינה כאונס, ובכל אלו הנידון אם אומרים לאדם חטא כדי שיזכה חצרך. ועי' בצ"י שכתב דהצ"ד כופין אותו להציל דלפינן מדין כופין את רבו ועושה אותו בן חורין. ובניד"ד בירושלים, לא רק דאייירי להוציא את הילדים מכלל ישראל בדרך של אונס כך שלא נקראו מזיד, אלא דכפשוטו מוסרין אותם לשלטון הגויים להתאכזר עליהם לעשות בהם כרצונם בדברים אכזריים ביותר, ואם המוסר נהרג מדין רודף משום סכנת הנמסר, ק"י ילדים אלו שנמסרים לשלטון עכו"ם נחשבים פקו"נ כפשוטו.

ועי' באור"ח ס"י שכתב סעי' ו: עובדי כוכבים שזרו על עירות ישראל וכו', ובעיר הסמוכה לספר אפילו לא באו אלא על עסקי חבן וקש מחללין עליהם את השבת. ובמ"א: ואפילו לא באו עדיין אלא רוצים לבוא. ובסעי' ז: יש מי שאומר שצוה"י אפילו באו על עסקי ממון מחללין וכו', ומ"מ הכל לפי הענין. ובסעי' ח: וכן יחיד הנרדף מפני העובד כוכבים מצוה על כל אדם לחלל עליהם שבת כדי להצילם. ועי' מ"ב ס"ק טו: ואפי' לא באו, ר"ל כשהקול יוצא שרוצים לבוא אע"פ שלא באו עדיין מותר ללבוש כלי זין לשמור ולעשות קול בעיר כדי שלא יבואו, דאין מדקדקין בפקו"נ [לשון אור"י]. ולכן כאשר הילדים שנפגעו סיפרו שדברו איתם על המלחמה העמידה שבו הם יהיו בצד הנוצרים, והיהודים האחרים ימותו, וידוע שקיצוניים מהנוצרים הללו, מחכים בכליון עינים לארמגדון - גוג ומגוג שלהם - להשבת אותם האיש - משיחם - והמדינה כבר חשדה בהם שרוצים לפוצץ את המסגד שבהר הבית כדי להחיש אותה מלחמה - ובעקבות זאת הגלו מהם קבוצות ויחידים לחו"ל - בודאי שיש למצב של ירושלים היום לגבי הילדים דין של עיר הסמוכה לספר, דבנוסף על עצם הדין הצלה בשבת שמוותר להללל כל יחיד משום הצלה מגילוי עריות והעברה על הדת, הרי שיש להכריע שבדומה לעיר הסמוכה לספר שיוצאים עליהם על עסקי חבן וקש משום סכנה שבעתיד, כך יש לראות את כל הפרטים שבסכנה הזו והמלחמה של הנוצרים נגד ילדי ירושלים, גם משום הסכנה שבעתיד, לכן כל חכונן מוקדם של הגנה גם בפרטים שעדיין אינם בגדר פקו"נ נידונים כיום לפי תועלתם כנגד סכנה עתידית לילדי ירושלים.

ולכן גם יש לירושלים כיום ביחס לארגון הנוצרים של הפגיעות הטקסיות דין של עיר הסמוכה לספר שיש להחיר צעת הצורך כבר מהיום את החילול שבת בגלל סכנות בעתיד, ובמיוחד כאשר גם מבחינת המקום ובמיוחד נחללות שהיא מקום שסמון למקומות הנוצרים, וכן העיר העתיקה, ובכונסם של הנוצרים לכבוש את ירושלים בשביל הנצרות, שיש לדון מקומות אלו כעיר הסמוכה לספר בנוגע לחילול שבת בענין הפגיעות הטקסיות, כך שלא תהא הארץ נוחה ליכבש בפניהם.

ולכן יש לת"ח לשנן לתלמידיהם את ההלכות האלו של פקו"נ והצלת נפשות כדי שח"ו אם ינטרכו שייעשו כהלכה.

וכן על הרצנים בשכונות לזרר איזה אנשים היו שייכים לחברתם, ועל איזה אנשים סיפרו הילדים שנפגעו מהם צפגיעות העקסיות, וללמד לניצור שאין לקרצם בשום אופן אלא אם יתזרר צאמת שהחשדות בטעות יסודם, משום שכל המקרצ את אותם האנשים או המשתתף איתם בארועים משפחתיים וכו' כעוזר על לא חשים דמים צציתך, והוא אחראי לכך שהניצור יתנו זהם אימון שננרך להם למעלליהם הנוראים, והעושה כך מיקל בהלכות סכנת נפשות וסכנת ע"ז וג"ע. וכמו כן עליהם ללמד את הניצור שכל המחניף לאחד מהרשעים האלו מסכן את כל ישראל, כמו שאמרו חז"ל בשעה שהחניפו לאגריפס המלך וכו' ועוזר על לא תחניפו את הארץ.

פסק דין

על בקשת הגב' ש' לקבלת דברי חבירות בבית הדין
הבקשה נדחית משום שלהלכה היא מומרת ומין, ויש להתרחק ממנה גם מדין מסית.

דינים העולים להלכה

א. מי שדינו כמומר וחזר בתשובה אך טרם קבל על עצמו דברי חבירות כדין, פסול לעדות הן בדיני ממונות, הן בגיטין וקדושין והן באיסורים. ולכן אין למנותם לשוחטים, סופרי סת"ם, משגיחי כשרות וכו', ומנעם ב"ן אוסר.

ב. ב"ד בימינו שבא לדון בדבר קבלת דברי חבירות ליהודים מומרים או גרים שחזרו לסורם, עליהם להיות מתונים מאוד בדבר, ועליהם לחקור את המומרים היטב, אף אם הבירור יצריך זמן רב.

ג. על הבי"ד, גם במקרה של פניה לגירות, לברר האם הם השתייכו לקהילה של פרוטסטנטים מהעולם המערבי, והאם הם השתייכו לקהילות האדוקות לכתבי הקודש, לקהילות אונגליסטיות, לנוצרים ציונים, לתנועת בני נח, לארנזון הבונים החופשיים, לצבא ארה"ב, והאם הם אומרים שהם מבני עשרת השבטים או בני אנוסים, ועל הבי"ד לברר מה היה מעמדם בקהילות אלו, משום שבכל אלו יש בהם חשש גדול שהם נוצרים (יהודים) משיחיים שרוצים להתערב בעם היהודי.

ד. חלה חובה על הבי"ד מעיקר הדין שהבירור יהיה חד וחלק להפקיע כל ערמה, ולכן אם בי"ד לא היה מודע לכל הנ"ל, מוטב שלא יקבל אף אחד לגירות או לקבלת דברי חבירות.

ה. כדי לדון היום בנושא של הפגיעות הטקסיות RITUAL ABUSE, על בית הדין ההכרח לדעת שנושא זה מסונף במיוחד לנושא של ע"ז וכיתותיהם, ולכן מוטל על הבי"ד להכיר כמה דברים:

א. את עברם של האנשים, את מעמדם ההלכתי כיהודים, והבירור שנעשה בענינם בזמן גיורם או חזרתם בתשובה. ב. על בית הדין להכיר את הנושא של היהודים המשיחיים לכיתותיהם, כדי להכיר את הדת של הע"ז. ג. על בית הדין להכיר את נושא הפגיעות הטקסיות הנזוג בכתות, ואת שילובם

במנהגי כתות נוצריות מסויימות ו/או של חלקים מהבני נח - הבונים החפשיים, שנעשים למטרת שילובם ושיעבודם של ילדים לכתות, כדי להכיר במעשיו את הע"ז. כמו כן המומחים שאליהם פונים הבי"ד בנושא של פגיעות טקסיות בענין זיהויים היהודי של הפוגעים, עליהם לדעת לבחון בצורה מקצועית את עברם ומעמדם ההלכתי, ואת הבירור שנעשה בענינם בעת הניור או החזרה בתשובה. כמו כן המומחים חייבים להכיר את הנושא של הכתות של היהודים המשיחיים והבונים החופשיים, ובמיוחד עליהם להכיר לעומק ולרוחב את השיטות המתוחכמות והאכזריות של מבצעי הפגיעות הטקסיות בעולם ובישראל.

ו. מי שעשה תיקוני תשובה לקבלת דברי חבירות ושוב חזר לסורו, אם יחזור ויעשה אותם תיקוני תשובה, אין מכך ראייה שבאמת חזר בתשובה.

ז. מי שבא לקבל דברי חבירות ואינו מוכן לענות לשאלות וחקירות הבי"ד, דינו כמורה במומרותו, ולכן אשה זו שבשלב השלישי של החקירות סרבה להשיב לבית הדין, דיבה כמומרת.

ח. מומר בדבר שהוא מעיקרי הדת, כגון שהאכיל במזיד דבר איסור, אף אם חזר בתשובה, לדעת הרא"ש עדיין לא יצא מהחשד.

ט. מין לע"ז, פתו פת כותי, יינו י"ג, ספריו ספרי קוסמין ופירותיו טבלין.

י. מי שדינו כמין, כגון ישראל או גר שעבד ע"ז, משום שתר אחר סכלות לבו, אין מקבלין אותו עולמית.

יא. אם המומר והמין היה גם מסינור שהסית יהודים לנצרות, יש להחמיר עליו כדין מסית.

יב. ילדיו של המסית אינם חייבים בכבודו.

יג. אסור לאהוב את המסית וצריך להתרחק מביתו, ואסור להכניסו לבית ויש להיזהר מדיבור עמו.

יד. המינים והמסיונרים שחילקו כספים לצדקות, יזחרו המקבלים והנחנים מלעזור להם, מאחר שהצדקות שהם עושים הוא או מפחד או כדי לנצב דעת הבריות.

טו. הקבוצה של הפוגעים-הפושעים מנחלאות, סנהדריה וכו' שהביאו את הילדים לשלטון נוצרים, הן באותן השכונות והן בכנסיות בעיר העתיקה, דינם כמוסרים.

טז. את המוסרים רנים גם על פי אומדנא. ולכן יש לדון את הפוגעים-הפושעים הנ"ל על סמך דבריהם של הילדים שנפגעו והוריהם, ובחקירות הילדים ע"י הפסיכולוגיות והקרימינולוגיות שנתקבלו באמינות, כדין אומדנא.

יז. על מורי ההוראה ללמד את ציבור שומעי לקחם על החיוב להלכה משום פקו"ג, למסור את כל המידע לאחראים המכירים את נושא הפגיעות הטקסיות. איסור חמור הוא על מנהלי ת"ת ומוסדות חינוך להכחיש את המציאות אם חלילה נעשו הדברים בתוך מוסדותיהם. מי שהגיע אליו מידע בנושא הפגיעות הטקסיות והוא לא חשש לאותו מידע ולכן לא פעל בעצמו למניעת הסכנה, או לא העביר את המידע לאחראים, מעלה עליו הכתוב כאילו הוא שעשה דברים אלו לילדים, וכמו בגדליה בן אחיקם שהעלה הכתוב עליו כאילו הוא הרג את כל אלו שישמעאל בן נתניה הרגם.

יח. מותר להלל שבת כדי להציל ילד מפניעות טקסיות, וזאת גם בספק, משום חשש לעתיד.

יט. יש לדון את העיר ירושלים כיום בנושא הפניעות הטקסיות של היהודים המשיחיים כדין עיר הסמוכה לספר.

כ. על הרבנים שבשכונות לברר איזה אנשים היו שייכים לחברתם ועל איזה אנשים סיפרו הילדים שנפגעו מהם בפניעות הטקסיות, וללמד לציבור שאין לקרבם בשום אופן משום לא תשים דמים בביתך, וכמו נכרי שנחשד בשפיכות דמים, ושכל המחניף להם מסכן את כלל ישראל ועובר על לא תחניפו את הארץ.

כא. כיון שדינה של אשה זו כמומרת ומזיקה את הרבים, חובה על בעלי הבית שהיא גרה בו - הנהלת כולל מונקאטש, לפעול להוצאה מן הבית.

כב. על הבי"ד יש חובה לדאוג לקיום הנדרים נגד המזיקים את הרבים ברוחניות בנפשם ובנופם.

כג. מותר ואף מצוה שההורים יתבעו את הפוגעים בתביעות אזרחיות על הפניעות הנופניות והנפשיות שפגעו בילדיהם, כדי לחייבם בפיצויים כספיים גדולים, ומה שיזכו יהיה שייר להם.

כד. עפ"י ההלכה יש לקבוע יום תענית בעיה"ק ירושת"ו על הצרה של הפניעות הטקסיות והשמד שעושים הנוצרים (היהודים) המשיחיים בילדי ירושלים.

כה. אם בנושא של גב' ש' נעשו טעויות, כאשר זיהו את הרודפים כנרדפים והפכו את הנרדפים לרודפים, מפני שלא ידעו שהיא מומרת, מ"ן ומסיונרית, ולא הכירו את היהודים המשיחיים ומטרת התערבותם בעם היהודי ודרכי רמאותם, ומעולם לא שמעו על הפניעות הטקסיות RITUAL ABUSE של הכתות והבונים החופשיים ושאר הארגונים הסודיים, אכזריותם והדברים התמהוניים שבהם, אם עקב טעויות אלו הורו או עשו מעשה שלא כדין, עליהם לבקש מחילה, ובודאי כאשר נתחייבו כך עפ"י ההלכה חייבים לפצות את הנפגעים, ה' הטוב יכפר בעדם כי לכל העם בשגגה.

(-) אברהם דוב לוין, אב"ד (-)מרדכי אייכלר (-)דוד יהושע קניג

לאחר עריכת הפס"ד מת אחד מקבוצת הנוצרים המדוברת ונקבר בבי"ק יהודי!

ביום כז בתשרי תשע"ה (22 לאוק. למנינם), חמישה ימים לאחר שנמצא מת בדירתו בהר אדר, הובא ד"ר האלי לקבורה (ע"י זק"א) בהר המנוחות בירושלים (נוש ס"ב, חלקה ק מס' 38). האיש השתמש בשמות פרטיים רבים - יוחנן חברוני; ג'ון; (כוזריאל מאיר), ושמות משפחה שונים - הולי; האלי; בן דוד. שמו בלועזית: HULLEY-HULLY ; JOHN CARRINGTON RICHARDS
 JOHN CHARLES !"INCOLN HULLEY ; RICHARD50N. במשרד הפנים הוא מופיע תחת שם פרטי ג'ון חברוני, ומשפחה בן דוד, ולשעבר הולי. שם אביו במשרד הפנים בנימין, ועל המצבה נכתב מאיר.

איש זה נודע כאחד מראשי ארגון שנוסד ע"י כמרים, והוא הארגון רוט אנד ברנש ROOT, LTD, BRANCH ASSOCIATION & ארגון שורש וענף, והאלי היה ראש המחלקה שלהם לחקר חברות שמבוססות על כתבי הקודש, הוי אומר חקר החברה הפרוטסטנטית והיהודית.

בשנות השמונים הגיע האלי לארץ ישראל וגר בקרית ארבע, ולאחר כמה שנים עבר לירושלים. בשנת 1993-תשנ"ג חבר לנוצרים JAMES TABOR וכן ל- DENNIS JONES מכנסיית צ'ורצ' אוף גוד של הפסטור המושחת ארמסטרונג. ויחד עם דוד הורוביטץ הזקן, שהיה ביסוד המדינה מדינאי ציוני כא"ם, תלמידו של "נביא המערות" (ממערות הסנהדרין בשכונת סנהדריה בירושלים) משה גיבורי MOISE GUIBBORY התמהוני והמושחת שדגל באוניברסליות תנכית, הם יסדו את ארגון UNITED ISRAEL JERUSALEM (U.I.J.) שנועד להפיץ את רעיון זיהויים של עשרת השבטים "בני אפרים" בתוך העמים הפרוטסטנטים, ועם זאת לשמור על ה"זכות" של היהודים בהיותם שבט יהודה, שהמשיח יבא מהם. אריה גלין, מנהל רוס אנד ברנש, רשם את העמותה (UIJ) בישראל, והוא גם מינה את הורוביטץ במועצת היועצים של רוט אנד ברנש.

בשנת 1996 האלי הוציא ספר COMETS JEWS AND CHRISTIANS, בו הוכיח ב"צורה מדעית" את העליונות של הפרוטסטנטים והיהודים, בגלל אחוזם הגבוה כמקבלי פרס נובל, עובדה שהוא מפרש בגלל קשרם לתנ"ך. ברקע של הספר הוא גם העמיד את נושא סיכון העולם ע"י פגיעת כוכב שביט.

בתאריך 14/11/1997 הופיע מאמר בעתון "מקור ראשון" על האלי, ובו תיאור עליו ועל ספרו, ופעילותו בארגון רוס אנד ברנש של אריה (יוסף) גלין LOWELL GALLIN. ב - 23/10/1998 הופיע באותו עתון מאמר נוסף על האלי וגלין, ובו סיפר הכתב שאחת הקוראות פנתה לעיתון ומסרה לו מידע על פעילות מסיונרית מתוחכמת במיוחד הנעשית ע"י נוצרים אוניברסיטאים (אחד הזרמים הפרוטסטנטים) אמריקנים ברובם, והיא הצליחה לגלות כי הקבוצה הקרויה "שורש וענף" היא חלק מארגון מסיונרי "עתיר" שליחות. הארגון אינו פועל להעברת יהודים לנצרות, אלא מעלה לישראל בחסות חוק השבות נוצרים שנתגיירו גיור פיקטיבי מעבר לים כדי "להטביע" את יהודי ישראל בים של נוצרים. היא טענה כי ברישום אנודת שורש וענף אצל רשם העמותות בארץ היא מונדרת כ"אנודה שמטרתה לתת שירותים נוצרים". כדי לאשש את החשד שהאלי וגלין רק מתחזים לשומרי מעוות התבקשה העוזרת בית הפולנייה של הקוראת להתקשר אליהם בטלפון ביום שישי בערב, והיא דיווחה כי את הטלפון בביתו של האלי הרימה אשה אשר למשמע הבקשה לדבר עם האלי, אמרה "כן, מיד אקרא לו. מי מבקש אותו?". העיתון פרסם אח"כ התצלולות.

בשנת 2001 (17 באפריל) הוא הצטרף לוועידה של ברית-עם, בנושא השבטים המוכרים כבני אפרים, יחד עם הנוצרים אפרים פרנק ודל גריפין. אותו אפרים פרנק מארגן השנה (במאי 2015) את הקונגרס באריאל לקראת מדינת אפרים הנוצרית שבשומרון. בפרסומים מופיע אותו אפרים פרנק כסמל לאיחוד של אפרים ויהודה, שהרי הוא הנוצרי אפרים פרנק מסמל את שבט "אפרים", והוא נשוי לאשתו רימונה יהודיה משבט יהודה.

בשנת 2004 כותב יאיר דוידי DAVIDY מברית-עם BRIT AM חברו של דז'ון האלי, באתר שלו במכתב, בתוך הגדרתו של הארגונים הפועלים לרעיונות של עשרת השבטים, שדז'ון האלי מעדיף להופיע בנוצרי.

בשנת 2006 פתח האלי אתר על שמו JOHNHULLEY.COM בו הוא פרסם את ספרו FOR WHAT IS MESSIAH WAITING "למה המשיח מחכה?" מתחת לכותרת של הספר מופיע ציטוט מאותו האיש שנאמר ע"י תלמידו מתיו (ע"י סנהדרין פרק נגמר הדין, בחסרונות הש"ס: חמישה תלמידים וכו' אתיוהו למתי וכו' מתי ימות ואבד שמו) ובו אמר אותו האיש שאינו בא לשנות את התורה אלא להשלימה. עפ"י רעיון אימרה זו, מרחיב האלי לבאר שכוונתו של אותו האיש ושל התנ"ך, ששני תפקידים מקבילים נועדו לבני אפרים - פרוטסטנטים - ארצות מערב-אירופה, ובמקביל להם לבני יהודה - יהודים.

בשנת 2008 נאם האלי בוועידה של U.I.W.U. (ועידה עולמית של יונייטד איזרעל), יחד עם הנוצרים ROSS NICHOLS JAMES TABOR על עשרת השבטים ותפקידם בארמגדון (גוג ומגוג של הנוצרים).

בשנת 2012 הצטרף האלי לכנס "איחוד הכחות" של יהודה ואפרים שנערך במערת המכפלה, כאשר היהודים הם "רק" יהודה, והעמים הפרוטסטנטים הם אפרים. באותה שנה בעת "ההתעוררות" של איחוד הכוחות של אפרים ויהודה הוא פרסם מאמר מאלף ב-NATIONS HEBREW, שגם הוא של דוידי, על הגישה הנכונה עפ"י "אמונתו". יש "להכיר" כ"אפרים"

באומות שעזרו ליהודים (ז"א מדינת ישראל) בכיבוש ארץ ישראל, והן אוסטרליה, צרפת, ניו זילנד, איטליה, ארה"ב ואנגליה. כמו כן יש להקצות להם איזורים להושבת בסיסים צבאיים וגם איזורי מיגורים לאזרחיהם. כמו כן יש להסכים שישנן שניאות בשתי הדתות, גם ביהודית וגם בנוצרית.

בכל אותה תקופה הוא שמר על קשר עם חבריו מצ'ורצ' אוף נוד, עם דז'יימס טאבור JAMES TABOR איש דת משרשים עבריים לנצרות, שהתפרסם כפדופיל ומושחת ע"י בנו DAN TABOR שפתח אתר לגולל את מה שאביו עשה לו ושאר מעלליו. כמו כן נשאר בקשר עם JONES DENNIS הנוצרי שקבל על עצמו נזירות, ומופיע בחזות של יהודי דתי. כמו כן הוא היה בקשר עם JAMES TRIMM איש הנצרתים NAZARENE, נוצרי (יהודי) משיחי, שפתח ב"ד לנוצרים (יהודים) משיחיים, ונזרק ממנו ע"י הבי"ד עצמו בגלל שחיתותו בפריצות. במיוחד הוא הופיע הרבה עם גאלין מרוט אנד ברנש, שגם הוא מפרסם בתדירות את הרעיון שיהודה הם היהודים ובנוסף יש את ישראל. עוד מוסיף גלין "נופך משלו" שהוא וקבוצת המאמינים כמותו, כבר מונים היום את השנה השלישית לשיבת מלכות בית דוד (החל משנת 2012 היה איחוד הכוחות).

בעת קבורתו של האלי בהר המנוחות בירושלים, הספידו בנו, וכדרכם של נכרים שטופי זימה, תיארו שהוא אהב הרבה נשים, ונישא ארבע פעמים. התמונות שהתפרסמו ממנו מרביתן הן כשהוא מופיע גם אחרי "נזירותו" כביכול, עם קרחתו המבריקה בנילוי ראש יחד עם חבריו הנוצרים. הופיעו ברשת דברים לזכרו שכתבו נוצרים וראש רוט אנד ברנש, וחבירו יאיר דוידי מברית-עם.

באתר HEBREW-NATIONS של ברית-עם, יאיר דוידי מתאר את קורות חייו של האלי. הוא מספר שהאלי התנייר, אבל שמר על גירסה שלו של נצרות. הוא אומר שהוא, דוידי, לא הרניש בנח עם צד זה באישיותו של האלי, וניסה למנוע שנושא זה יעלה בפגישותיהם, ושבמשך שהותו בקרית ארבע האלי חי כלפי חוץ ביהודי שומר מצוות. דוידי מוסיף שכדאי לציין שהאלי היה בייחסים ידידותיים עם רבנים ותלמידי חכמים, והציג את עצמו כגר צדק.

בירור הלכתי בענין קבורתו בין יהודים

כיון שהציטויים והנושאים כמו "אמונת" או "כת", "צני אפרים" או "עשרת השצטים", או "צריטיש איזרעל", או "שני צמים", הוא נושא שאינו מוכר, יש לזרר להלכה מה דינם של המאמינים באותן רעיונות. וכמו כן כיון שרעיונות אלו מעורבים מכמה נושאים, יש לעמוד על דינם מטעם ע"ז, מין, רשעים ואפיקורסים. וכמו כן האם גר שנתגייר כשהוא מאמין באותן הרעיונות, האם גירותו כשרה.

והנה לענין הדת הנוצרית, כבר כתב הרמז"ס ע"ז פ"ט ה"ד שהנוצרים עוזדי ע"ז הם. ועוד כתב עליהם שהם כופרים בתורה, עי' רמז"ס תשובה פ"ג ה"ח.

ובאשר לתופעה "החדשה" "אמונת צריטיש איזרעל", שעפ"י הפסטור הנוצרי המושחת ארמסטרונג, והיא מתבססת על הטענה כאילו הם מאמינים לגמרי בתורה שבכתב, והיא אפילו "מחייבת", ודומה להם היא שיטת "כת צני אפרים", או "עשרת השצטים" או "שני צמים". אלא שבאמונה הזו "המחייבת" של התנ"ך, הם הכניסו בו פירושים שונים ומשונים כך שיוכלו לנווט את דתם לפי רצונם.

להלכה, עליהם ועל כו"ז, כתב הרמז"ס מלכים פי"א ה"ג: וכל המוסיף או הגורע או שגילה פנים בתורה והוציא הדברים של מצוות מפשוטן, הרי זה כודאי רשע ואפיקורס. וכוונת דבריו היא שבהוצאת הדברים מפשוטן הוא בפועל מסתלק ממחויבותו לכל דבר נבואה מה'. וכ"כ הרמז"ס צענין האפיקורסים תשובה פ"ג ה"ח: שלשה הן הנקראין אפיקורסים: האומר שאין שם נבואה כלל וכו'. וענין זה של הוצאת דברים מפשוטם, כאמנעי לפריקת עול ומצוות, כבר פירש הגר"א במשלי יט כח: עד בליעל יליץ משפט ופי רשעים יבלע און, העד שקר שהוא בלי עול שמים עליו, לעשות מצוות בוראנו יתברך, הוא עושה מליצה בתורה, על איזה דין ומצוה יאמר שאינו נוהג עכשיו, או שאין פשוטו לעשות המצוה אלא שמרמו בזה דבר אחר, עיי"ש שלכן כאשר עושה מליצות אין עליו עול. וכך הוא גם פירושם של דברי הרמז"ס מלכים שם שהמוציא דברים של מצוות מפשוטם הרי זה אפיקורס, והוא כדבריו בהלכות תשובה צענין אפיקורסים שכשאומר שאין שם נבואה כלל ושאין מדע שמגיע מהבורא לבני אדם וכן המכחיש נבואתו של משה בכל אלו פורק עול הנבואה מעצמו, ולכן הוא אפיקורס וכך גם כאשר עושה מליצות מדברי תורה, פורק עול הנבואה והוא אפיקורס. ולכן, "צריטיש איזרעל" "שני צמים" "עשרת השצטים" כולם דינם כרשעים ואפיקורסים. ומי שהוא גם

מהוגי דעותיהם בשיטה זו של מליצות מדברי תורה, כאשר הוא תר לעצמו אחרי סכלות לבו, צודאי שצנוקף לדין רשע ואפיקורס, הוא גם מין.

ולפי"ז נכרי שנתגייר על דעת להמשיך באותם דברי סכלות ומליצות מדברי תורה, ולהמשיך באותה אמונה ודת שהיא רשעות ואפיקורסות, אין בגירותו כלום, שאין זה קבלת דברי נבואה של תורה, והוא נשאר נכרי כמו שהיה. ולא זו בלבד, אלא שאם הוא נתגייר בגיור שחל, ואח"כ התחיל להאמין מעצמו מפני שתר אחרי סכלות לבו באותן המליצות מדברי תורה, הרי בכך הוא נהיה מין מישראל, ודינו גרוע מנכרי, עי' ברמב"ם ע"ז פ"ב ה"ה ופ"י ה"א.

ולכן יהודי המאמין בהצליהם של "צריטיש איזרעל" עפ"י דת הנצרות שמלכות בית דוד עוצרת דרך הצריטיש, נמצא דדינו כנוכרי משום ע"ז וכפירה בתורה שלו, ורשע ואפיקורס משום המליצות שעשה בתורה. וכמו כן אלו המאמינים בהצליהם של "אמונת" או "כת" "שני בתים" או עשרת השבטים" או "בני אפרים" או "אומות עבריות" BRIT-AM, HEBREW-NATIONS, ובהצליהם ומליצותיהם מאמינים הם שעשרת השבטים נמצאים דוקא בין האומות המערביות הפרוטסטנטיות, ועם זאת אינם חייבים צמנוות כיהודים, ושעל היהודים (יהודה) מוטל לפעול להתאחד עם אותם הנוכרים דוקא, והפקיעו בזה מהיהודים כל המצוות וההלכות שנאמרו להתרחק מאותם נכרים ומאותם עובדי ע"ז, כל אלו הם רשעים ואפיקורסים, משום שבמליצותיהם הוציאו הדברים של מצוות מפשוטם. רמב"ם מלכים פ"א ה"ג. ולפי פירושם בפסוק שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד הכוונה היא גם לאותם אומות פרוטסטנטיות שהם ישראל, ושעליהם אומרים שמע ישראל, וגם שאלוקים שלהם הוא אלוהינו. וצודאי שכל אלו מהם שהיו נכרים ונתגיירו עם אמונות הצליהם ומליצותיהם אין בגירותם כלום. ורבים הם שהם גרים ציניהם עם נשותיהם וילדיהם, וכולם נשארו כמות שהיו נכרים גמורים.

ואותו ד"ר האלי הנ"ל, שבאחר שלו הסביר את האמונה בה הוא דוגל ולה הוא מטיף, ושמזכיר כבר בתחילה את אמונתו באותו האיש, שאמר שלא בא לשנות את התורה אלא להשלימה, ושכוונת התנ"ך ואותו האיש שעשרת השבטים הם העמים המאמינים בדת הפרוטסטנטית, ואילו היהודים הם יהודה וצנימין, ולכל אחד נועד תפקיד מקביל לשיבתו של המשיח. והוא מסביר שם שהוא שולל את פירושם של הנוכרים הציונים שצריך להעביר את כל היהודים לנצרות, וכן שולל הוא את שיטת צריטיש איזרעל שזרע דוד המלך עוצר דרך הצריטיש דוקא, אלא הוא דוגל בתפקידים מקבילים לפרוטסטנטים וליהודים.

לפיכך להלכה אותו האלי הנ"ל, גם אם אכן עבר גיור צי"ד כשר (וכשר, היינו שידע לחקור ולברר ענין הדת שהוא מאמין בה, עי' לעיל צנימוקים אות ב-ד, דבר שמתברר שלא היה כאן), כיון שלמעשה גירותו הייתה על דעת האמונה שהמציא לעצמו הוא וחבורת מרעיו, מבלי לעזוב את האמונה באותו האיש וכו', הרי עליו ועל כיו"צ כתב הרמב"ם מלכים פ"א ה"ה שהמגלה פנים בתורה והוציא הדברים של מצוות מפשוטם הרי זה צודאי רשע ואפיקורס. וברור שגר שמתגייר לצורך אמונה אפיקורסית, וגם נשאר באמונתו הנוצרית באותו האיש, אין בגירותו כלום.

ועי' באגרות משה אבהע"ז ח"ג סי' ד נכרי שנתגייר וניכר שלא קיבל מצוות מזה שלא שומר דיני התורה אחר הגירות, עיי"ש שהתיר צלי להצריך גט.

וכיון שצנוסף האלי הג"ל היה גם אחד מהוגיהם וחוקריהם, הרי גדרו כמין וכמו שכתב הרמב"ם ע"ז פ"ב ה"ה וכן המינים מישראל והם התרים אחר מחשבות לבס וכו'. ולכן גם אם גירותו היתה כהלכה, אז דינו עוד היה גרוע מסתם נכרי, דאז דינו כמין מישראל, שדינו גרע מעכו"ם, שבדאי אין לקוצרו בקצר ישראל.

וכבר כתב בשו"ת חת"ס יו"ד סי' שמא עפ"י הרמב"ם סנהדרין פי"ד ה"ג דעכו"ם הנקצר בקצר ישראל הוא איסור דאורייתא מהלל"מ שספיקו להחמיר, וכמו שדין קצרות מיוחדים להרוגי צי"ד היא הלכה מפי השמועה. ועי' שם ד"ה איצרא, דאם כבר נקצר העכו"ם בקצר ישראל יש לפנות העכו"ם משם. וכן פסקו באגרות משה ח"צ סי' קלא, ושרידי אש ח"ג תשובות ק וקא. ועי' שו"ת מלמד להועיל יו"ד סי' קכו על החיוב של קהילה להפרד מציה"ק שקוצרים שם בני נכריות וחיוצם לרכוש צי"ק לעצמם, ועוד יותר חמור עוון זה אם קוצרים בן נכרית שנישאה לישראל שלא כדת מו"י, דכיון דנכרי אחר אין קוצרין שם ואותו נכרי בן קצרו הרי מפרסמים בזה שהם מחזיקים אותו לישראל נגד כל הפוסקים ונגד דין תורה, והרי אותו מעשה היא כפירה מפורסמת בדת משה וישראל. ע"כ.

ועי' שו"ת נץ אליעזר חלק טז סי' לו שהביא את הש"ג סנהדרין (דף טו מדפי הרי"ף) ושו"ת חת"ס יו"ד סי' שלה, בפני אריה סי' יח דמקום הקצרות הוקצה למנותו, ושלכן א"א להשאיר את העכו"ם קצור שם. ולכן אם ציה"ק שיין לישראל ולח"ק, והעכו"ם אינו יכול לתפוס שם קצר על דעת עצמו, גרוע יותר, דכיון דתליא בצעלים ישראל הרי זה כמוותר על צעלותו במקום לטובת העכו"ם הקצור שם, ושלכן השתמשות הקצורה של העכו"ם מיוחדת לישראל. ובמיוחד הדברים נכונים כאשר צעלות העכו"ם על הקצר היא מכח חתימת ישראל, וציד ישראל לבטל את המקח, והוא גם נהנה ממעות המכירה לעכו"ם שהוקצה למנות הקצורה. ועי' דרכי חושן ח"א עמ' תכג שאם קצרו נכריה צי"ק של ישראל בטעות, יש לפנותה משם גם משום שציה"ק הוא רכוש הח"ק ומוכרים חלקות ממנו עבור נפטרים, והחלקה הזו נמכרה בטעות, ובדאי שיש לעשות גדר בפני עושי עוולה.

וכך גם בדורנו צענין הנוצרים (היהודים) המשיחיים ואצוריהו, שמטרתם במוצהר להתערב בישראל, וכמו בן אותם הנקראים "השרשים היהודים (העצריים) של הנצרות", וכן הנקראים "עשרת השצטים", "בני אפרים", שכולם כוונתם להתערב בצורה זו או אחרת בעם היהודי, והיא כפירה גמורה וסכנה עצומה לכלל ישראל, ולכן השארת נכרי כזה ציה"ק של ישראל לאחר רמאותם לצורך כפירתם ודתם, היא ח"ו כפירה מפורסמת בדת משה וישראל וסכנה עצומה לעתידו של העם היהודי, וגורם צי"ה לשעה ולדורות. ועל כולם כבר הוצא מהמלמד להועיל דקצורת בן הנכרית והישראל בקצר ישראל כאילו מודה בזה שדינו כישראל והיא כפירה מפורסמת בדת משה וישראל. ובדורנו שהנוצרים (היהודים) המשיחיים נשאו ראש לומר ישראל אנו, והנסיין להקצר בקצר ישראל הוא חלק מפשעיהם כדי לקבל הכרה כישראל, הרי חוצה פשוטה לכל מי

שמאמין בה' ובחורתו לעצור צדק, ויעזור ה' ויעקרב מהרה מן העולם. ומטעם זה ראוי לפרסם צדקים שאותו האלי נקצר בהר המנוחות, גם כדי שיוציאו אותם, וגם כדי למנוע שלא יקצרו שם עוד נכרים.

ונידון הולאת גופתו של הנכרי הנ"ל מקצר ישראל, אינו רק בנוגע לקצר שלו עצמו, אלא דגם יש להזהר שלא לקבור את אשתו או בניו או מישהו ממשפחתו על ידו, וזאת גם אם כבר נקנה עבורם קבר על ידו. וכמו כן מוטל החיוב לדעת ולהזהיר לא לקבור אף אחד ממאמיני אותה דת-כת "עשרת השבטים" "בני אפרים" "נוצרים" (יהודים) משיחיים" הם וכל אצירייהו דידהו. ובדאי שח"ו מלקבור את המסיונרית מנחלאת בקבר ישראל. ובענין זה יש להוסיף מש"כ בתשובות והנהגות ח"א סי' תשסז בשם הב"ח שהביא מהאו"ז שאסור לעשות טהרה לאותם המומרים.

ועפ"י דברי הפוסקים הנ"ל מאחר שהח"ק הם הצעלים או האפוטרופסים על הקרקע ועל המכירה, והם לא ידעו שאותו דיון האלי הוא נכרי, ודאי שהמכירה של הקצר בטלה. זאת ועוד. יש להזהיר לעמיד את הנקצרים בהר המנוחות שלא לקנות חלקה עד שיצרכו עם הח"ק שמקפידים שלא לקבור שם גויים ושאינן גויים קבורים שם. חובת הזהרה זו היא הן מפאת אפרושי מאיסורא, והן משום הלכות אצידה. וחובת הזהרה זו לחברות הקדישא מוטלת הן על כל יחיד ויחיד, והן על כפי הדין להליל את הציבור מצעלי חמם וצעלי זרוע, וכמו שנכתב לעיל בנימוקים אחרים ודינים העולים אחר כך. ובמיוחד שהנידון הוא אמונה בהשאלת הנפש, שהיא חובה שמוטלת על כל מי שצדק ישראל יכולה.

דינים נוספים העולים מכל הנ"ל

א. אמונת "בריטיש איזרעל" BRITISH-ISRAEL היא אמונה נוצרית ולכן יש בה משום ע"ז (עי' רמב"ם ע"ז פ"ט ה"ד), וכופר בתורה (עי' רמב"ם תשובה פ"ג ה"ה). וכמו כן מי שמאמין בה הוא רשע ואפיקורס משום שמוציאין דברים של מצוות מפשרותם (עי' רמב"ם מלכים פ"א ה"ג).

ב. אמונת "עשרת השבטים", "בני אפרים", "שני בתים", "שני מקלות" HOUSES, TWO STICKS TEN TRIBES, EPURAIMITES, TWO (FELD) המופצת ע"י אתרים כגון "ברית-עם" ו"קול-התור" (BRIT-AM, DAVIDY, KOL-HATOR, AVRAHAM) והיא אמונה שדוגלת שהעמים המערביים הפרוטסטנטים הם בני אפרים ומנשה, ושעל היהודים מוטל להתחבר אליהם כדי לקרב את הנאולה, היא אמונת רשע ואפיקורסות (עי' רמב"ם מלכים פ"א ה"ג), משום שמוציאים דברים של מצוות מפשרותם, ובאילו אין ההלכות להתרחק מנכרים נוגעים אליהם. כמו כן פרשנותם המסלפת את שם ישראל, באילו כוללת היא את העמים הנוצרים, מוציאה מצוות מפשרותם (כגון ק"ש).

ג. מי שתר אחרי סכלות לבו, ועי"ז מפקיע מצוות, כמו הוגי הדעות של כת "עשרת השבטים", "בני אפרים", "שני בתים" וכו', הרי הוא מין.

ד. מי שנתנייר על דעת להמשיך באמונת "בריטיש איזרעל" או "עשרת השבטים" וכו', אין בזירותו כלום. והוא נשאר נכרי כמו שהיה.

- ה. נכרי שנתנייר כד"ן, ואח"כ מאמין ב"בריטיש זרעל" או "עשרת השבטים", הרי הוא אפיקורס ורשע, ואם הוא גם מחוקריהם ומהוגי דעותיהם, הרי בנוסף הוא גם מין, ודינו כנכרי ונרוע ממנו.
- ו. נכרי שהתנייר ומתברר שהוא מתנהג גם אח"כ כנכרי, עי' אנרות משה אבהע"ז ח"ג סי' ד שהתיר את אשתו בלא גט.
- ז. אסור מדברי קבלה לקבור נכרי בב"ק של ישראל, ויש להחמיר בספיקו כמו באיסור דאורייתא, ואם נקבר, חייבין מיד להוציאו משם. והלכות אלו נוגעים לאיסורים מדאורייתא ולחובים עפ"י שו"ע חו"מ.
- ח. בימינו שהנוצרים (היהודים) המשיחיים ואבזרייהו כנון "השרשים העבריים" של הנצרות, "עשרת השבטים", "בני אפרים", "שני בתים", "שני מקלות" וכו', שנשאו ראש לומר ישראל אנחנו ורצונם להתערב בכלל ישראל, הרי שהשארית נכרי כזה בב"ק של ישראל היא כפירה גלויה באלוקי ישראל, וכלשונו של המלמד להועיל בענין השארית בן נכרית בב"ק של ישראל. ומוטל על כל מאמין בה' ובתורתו ללחום בכל כוחו, והאפשרויות שבידו, נגד כפירה גלויה זו.
- ט. בנוגע לג'ון חברוני למשפחת בן דוד (עפ"י הרשום במשרד הפנים) הקבור בהר המנוחות בירושלים, והמוכר בשם JOHN HULLEY, מוטלת החובה על כל מי שהיכולת בידו, ובמיוחד על האחראים על ביה"ק שם, לפעול להוציאו לאלתר מקברו.
- י. על האחראים על הקבורה למנוע כל אפשרות בעתיד נסיון לקבור שם את אשתו או ילדיו.
- יא. אין לקבור את המאמינים ב"שני בתים", "שני מקלות", "עשרת השבטים" וכו' בקבר של ישראל שומרי תורה ומצוות.
- יב. מנהיגיהם, והוגי דעותיהם, דינם כמינים שהם כוכרים, ואין לקוברם בקבר ישראל כלל.
- יג. אין לקבור את המסיונרית מנחלאות בקבר ישראל כלל.
- יד. ספרים שכתבו הוגי דעותיהם, דינם כספרי מינים.

פסק דין

מוטלת חובה על כל מי שהיכולת בידו, ובמיוחד על האחראים של ביה"ק בהר המנוחות בירושלים, להוציא מקברו את JOHN HULLEY הרשום במשרד הפנים בשם ג'ון חברוני למשפחת בן דוד.

וע"ז באעה"ח

(-) אברהם דוב לוין, אב"ד   (-) מרדכי אייכלר   (-) דוד יהושע קניג